

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலலகை

ஆசிரியர்: பிடபிதிக் ஜீவா

புதுவதமாகச் சந்திக்கும்-

புத்தாரீவ எழுத்தாளன்!

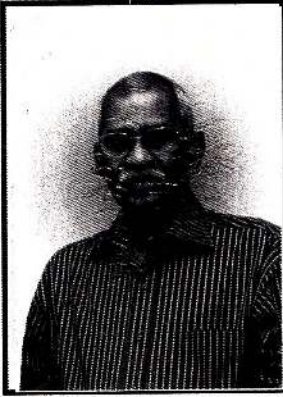
டிசம்பர் 2010

Digitized by www.tamilnavarasam.com

விலை - 40/=

திருமண சேவை

15 வருடத் திருமணசேவை நிறைவினை முன்னிடம்
வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

விபரம்:

விவரங்களுக்குத் தனிமனித நியுவநர், 'சுயதிரிவுமுறையே முன்னோடி', மீத்த, புகழ் பூத்த, சர்வதேச, சகலருக்கு மாண திருமண சிலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்தநர் குரும்ப சிட்லூயர், மாரியமு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், பதன், வெள்ளி மாறையிலோ, சனி, ஞாயிறு நேர்பகலிலேயோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

தொலைபேசி:

2360488 / 2360694 / 4873929

சந்திப்பு:

முன்னேற்பா: 0 ஒழுங்குமுறை

முகவரி:

8-3-3 மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப்பக்கம், 33ஆம் ஒழுங்கை வறு) 55ம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு-06

துரித- சுலப மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சாலச் சிறந்த முறையே சுயதிரிவுமுறையே ரம்பிய-மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசிட்லூயர் மாரியமு வேல் அமுதனே!

மல்லிகை

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
ஆதிமீனவைய கலைகளில் உள்ளம்
சுடுபட்டுன்றும் நடப்பவர் பிறர்
நனை நிலை கண்டு துள்ளுவர்

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாத்திரம் தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட்ட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஷான்ஸார்ட் (04. 7. 2001) பதிவு செய்ததுடன் எதிர்க்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது- அத்துடன் உலக வரலாற்றில் முதன் முதலில் சலூசுகுள் இருந்து வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையும் மல்லிகையே தான்!

50 - ஆவது ஆண்டை
நோக்கீ...

டிசம்பர்
379

*'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் வெளிவரும் தொடர் சிற்றேடு மாத்திரமல்ல- அது ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய இயக்க முயற்சியும். மல்லிகையில் வெளியாகும் எழுத்துக்களுக்கு எழுதியவர்களே பொறுப்பானவர்கள்!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikaijeeva@yahoo.com

மெய்யான கவையுக்களின் கவனத்திற்கு...

இந்த இதழ் இந்த ஆண்டின் கடைசி மாத இதழ். இந்த இதழ் தயாரிக்கும் அதே சமயம் தான் 46-வது ஆண்டு மலரையும் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஆண்டு மலர்கள் ஆண்டுச் சந்தாவுக்குள் அமங்காதவை. அதற்குத் தனியான விலை உண்டு. அதைப் போலவே தபாற் செலவும் அதற்குத் தனியானவை.

ஆண்டுச் சந்தாவுடன் முன் கூட்டியே சேர்த்துப் பலர் முற்பணமாக மல்லிகை ஆண்டு மலருக்கும் பணம் செலுத்தியுள்ளனர். அன்னாருக்கு ஆண்டு மலர் இயல்பாகவே அனுப்பி வைக்கப்படும்.

நான் இங்கு குறிப்பிடுவது அவர்களைப் பற்றியதல்ல. ஆண்டுக்கு ஆண்டு சந்தா செலுத்தித் தம்மை மல்லிகைச் சந்தா தாரர்கள் பட்டியலில் பெயர் பதிந்து வைத்துள்ளவர்களைப் பற்றியதேயாகும்.

ஓர் இதழைத் தபாலில் அனுப்ப எமக்கு 12 ரூபா செலவாகின்றது. இதையும் சந்தா தாரர்கள் கவனத்தில் கொள்வது நல்லது.

மல்லிகை இதழைத்தான் நாம் அச்சிட்டுச் சந்தாதாரர்களுக்கு மாதா மாதம் வழங்கி வருகின்றோம். அதை வாசகர்களுக்கு அனுப்பப் பயன்படும் தபாற் தலைகளையும் எம்மால் அச்சிட்டுப் பயன்படுத்த இயலாது.

எனவே, மல்லிகை மீது பரம விசுவாசம் கொண்டு, இத்தனை ஆண்டுக் காலமும் எம்முடன் ஒத்துழைத்து வந்த, வாசக மக்கள், ஆண்டுச் சந்தாவை அடுத்த மாதத்திலிருந்து- அதாவது புது வருஷத்திலிருந்து- புதுப்பித் துக் கொள்வது, ஆரோக்கியமான

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்ததாக அது அமையும்.

சிலர் இருக்கிறார்கள், எப்போவோ ஒரு கட்டத்தில் மல்லிகைக்குச் சந்தா செலுத்தியிருப்பார்கள். சந்தாவின் கால கட்டம் முடிந்தே ஆறு மாதங்களாகி இருக்கும். புதுப்பிக்கவே மாட்டார்கள்.

“சிலருக்கு இந்த மாத மல்லிகை கிடைத்துள்ளதாம்! எனக்கின்னும் மல்லிகை வந்து சேரவில்லையே, என்ன காரணம்?” எனத் தொலைபேசியில் தங்களது இலக்கிய ஆர்வ ரசனையை முழக்கமிட்டுச் சொல்வார்கள்.

நம்மிடமும் ஒரு குறை உண்டுதான்.

கட்டுக்கோப்பான நிறுவனங்களுக்குள்ளது போன்ற நிர்வாக வசதியை நம்மிடம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. மல்லிகை ஆரம்ப காலம் தொட்டே, தனிநபர் ஆர்வ நிறுவனம். தனி மனித அயரா உழைப்புத் தான் அதனது அடிப்படைப் பொருளாதாரம்.

எனவே, வியாபாரச் சஞ்சிகைகளுக்கு இயல்பாக இருக்கும் நிர்வாக வசதி வாய்ப்பு நம்மிடம் அறவே கிடையாது. இந்த வசதி வாய்ப்புக்களைச் சுவைஞர்கள் எம்மிடம் எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. அது சாத்தியப்படக் கூடும் சங்கதியுமல்ல.

அதே சமயம், வரிசைக் கிரமமாகச் சந்தாதாரர்களின் முகவரி, செலுத்தப்பட்ட காலம், தொகை ஆகிய தகவல்களைக் கணினி மயப்படுத்தி வைத்துள்ளோம்.

அந்த அடிப்படைத் தகவல்கள் தான் எமக்கு வழி காட்டி, இயங்க வைக்கின்றன.

இதையொட்டியே சந்தாதாரர்களுக்கு மாதா மாதம் இதழ்கள் அனுப்பி வைக்கப் பட்டு வருகின்றன.

இதில் சிலர் முகவரி மாறியிருப்பார்கள். தமது விலாச மாற்றத்தைத் தெரிவிக்கவே அறவே மறந்து போய், மாறிய புதிய முகவரியில் இருந்து “எனக்கேன் இந்த மாத மல்லிகை இன்னமும் வந்து சேரவில்லை?” என்பார்கள்.

இவையனைத்தையும் நெஞ்சுரத்துடன் தாங்கிய வண்ணமே நாம் மாதா மாதம் இயங்கி வருகின்றோம்.

இத்தனை தகவல்களையும் இங்கு நாமேன் விரிவாக எழுத்தில் பதிய வைக்கின்றோம் என்றால், மாத இதழ் கைகளில் கிடைத்தவுடன் நாம் அதற்காகக் கொடுத்த விலையைப் பலர் எண்ணிப் பார்ப்பதேயில்லை!

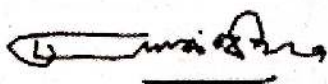
நாம் சந்தாதாரர்களுடன் அதைப் பற்றி விவரமாகக் கதைப்பது கூட, இல்லை.

இந்தக் கட்டத்தில் இதை ஏன் இங்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றோம் என்றால், இந்த இதழ் உங்களது கரங்களுக்குக் கிடைக்கும் காலம், ஆண்டுக் கடைசிக் கால கட்டம்.

அடுத்த மாதம் அடுத்த ஆண்டு ஜனவரி மாதம். புத்தாண்டு பிறப்பு.

எனவே, இனி ஒரு விதி செய்வோம்.

சந்தா செலுத்துவதைப் புதுப்பிப்பதை ஜனவரி மாதத்துடனேயே கடைப்பிடிப்போம். சந்தாதாரர்களுக்கும் ஞாபகம் இருக்கும். எமக்கும் சந்தா முடிந்து விட்டது என ஞாபகப்படுத்தாமலே ஆண்டுச் சந்தா செலுத்தாதவர்களுக்கு முன்னறிவித்தல் இல்லாமே நிறுத்த வசதியாக இருக்கும். பரஸ்பரம் இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு வருவது நல்லது தானே?

இலங்கைத் துலைநகரில்- ஐனவரியில் உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு

இந்த மண்ணையும் மக்களையும் நெஞ்சார நேசித்துப் பழகிய தமிழ் எழுத்தாளர்க ளினது நீண்ட நாள் மன விருப்பம் பிறக்கப் போகும் புத்தாண்டில்- ஐனவரியில் நிறைவேறப் போகின்றது.

உலகெங்கும் விரிந்து, பரந்து, கண்டம் விட்டுக் கண்டம் கடந்து வாழும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஒருங்கு கூடித் தமக்குள்ள பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்க நான்கு நாள் விழாவில் சந்தித்துக் கலந்துரையாட இருக்கின்றனர்.

இதில் எதார்த்த உண்மை என்னவன்றால், இலங்கை மண்ணைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தான் இன்று உலகம் பூராவுமே- பற்பல தேசங்களில்- பரந்து விரிந்து இயங்கி வருகின்றனர். தமிழில் எழுதி, தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

இந்தச் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டைப் பற்றிப் பல்வேறு திசைவழிகளில் எதிர்ப் பிரசாரமும் நடக்கத்தான் செய்கின்றது.

இதனால் நேரடியாகக் கிடைத்த அறுவடை என்னவன்றால், அவர்களை அறியாமலே இந்தச் சர்வதே எழுத்தாளர் விழாவுக்கு மறைமுகமாகப் பிரபலம் ஏற்படச் செய்ததுதான்!

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்தாளர் மாநாடு நடத்துவது என்பது ஏதோ புதியதொரு அநுபவமல்ல. கடந்த காலங்களில் ஸாஹிராக் கல்லூரி மாநாடு, பண்டார நாயக்க ஞாபகார்த்த மண்டப மாநாடு எனப் பல்வேறு எழுத்தாளர் விழாக்களையெல்லாம் மிக மிகப் பிரதிநிதித்துவத்துடனும் பொலிவுடனும் நடத்தி முடித்த முன் அநுபவங்களை அடிப்படை அத்திவாரமாகக் கொண்டே இம் நான்கு நாள் மாநாட்டைக் கூட்டிக் கலந்துரையாட நினைக்கின்றனர்.

முன்னைய காலங்களில் நடைபெற்ற அத்தனை மாநாடுகளும் தேசிய மாநாடுகளாகும்.

தமிழ் மொழியின் இன்றைய பரவல் நிலை கருதியும், பரந்து பட்டு உலகெங்கும் வாழ்ந்து, எழுதி, இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் எமது மண்ணைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களும் உலக எழுத்தாளர்களும் இயல்பாகவே ஒன்று கூடி எடுக்க உள்ளனர்.

இந்த ஒன்று கூடல் இன்று அத்தியாவசியம். கட்டாயமாகத் தேவைப்படும் ஒன்றாகும்.

முப்பது ஆண்டு யுத்த நாசக் கெடுபிடிகளிலிருந்து மக்களை நம்பிக்கைப் பெருமூச்சு விட, இத்தகைய சர்வதேச மாநாடுகள் கண்டிப்பாக வெற்றிகரமாக நடந்தேற வேண்டும்.

- ஒரு சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டை இன்று வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்க இலங்கைத் தலைநகர்தான் தகுந்த இடம்- தளம் என மெய்யாகவே நம்புகின்றோம்!

மனிதத் தத்துவத்தைச் சய முகமாகக் கொண்டதொரு படைப்பாளி

-மேமன்கள்

“பெரும்பாலான மனிதர்களை, நான் தந்திரம் நிறைந்த பிராணிகளாகத்தான் காண்கிறேன். அவர்களிடமிருந்து தள்ளியிருக்கவும், கிண்டல் பண்ணவுமே விரும்புகிறேன். மனம் வெம்பிய நிலையில் நான் தேர்ந்தெடுத்த ஓர் ஆயுதம் இந்த எழுத்து.”- உமா வரதராஜன் -மூன்றாவது மனிதன். இதழ் 09, ஆகஸ்ட் - ஒக்டோபர், 2000 எம்.பெளஸர் கண்ட நேர்காணலில்-)

1

உமா வரதராஜன்!

நான் எழுத வரும் முன் அவரது எழுத்துக்கள் மூலமும், எழுத வந்த பின்- குறுகியக் காலத்திற்குள் நேரில் சந்தித்த ஒரு படைப்பாளி. இன்றைய நமது எழுத்துச் சூழலில் பழைய எழுத்தாளர்களாக மதிக்கப்படுகின்றவர்களின் ‘அனுசரணையுடன்’ தோன்றிய . இன்றையத் தலைமுறையினர்களால் ‘மூத்த’ எழுத்தாளர்களாகக் கருதப்படுகின்ற எழுத்தாளர்கள், அவர்தம் ஆரம்ப காலத்தில் மர்ம நாவல்களை படிப்பதே கவர்ச்சிகரமான வாசிப்பாகக் கருதிக் கொண்டிருந்த நிலையிருந்து அவர்கள், சீரியஸ் எழுத்துகளை வாசிக்கின்றவர்களாக, அத்தகைய எழுத்துக்களைப் படைக்கின்றவர்களாக மாற்றய அதே எழுத்து வகைச் சூழலே உமா வரதராஜனையும் எழுத்தாளராக மாற்றியது. ஆனால், ஒரு வித்தியாசம், அந்த மூத்த எழுத்தாளர்களை உருவக்கிய நா. பார்த்தசாரதியின் குறிஞ்சி மலர் நாவல் என்றால், உமாவை எழுதுபவராக மாற்றியது. நா. பார்த்தசாரதி நடத்திய தீபம் சஞ்சிகை அவ்வளவுதான்.

(‘அந்நேரம் வெளிவந்த ஜெயகாந்தனின் ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ நாவலுக்கு விமர்சனங்கள் வரவேற்கப்படுவதாக தீபம் பார்த்தாசாரதி அறிவித்திருந்தார். நானும் துணிந்து என்னுடைய பார்வை, ரசனைக்கேற்ப ஒரு கட்டுரையை எழுதி நா. பார்த்தசாரதிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த மாதம் வெளிவந்த தீபத்தில் அக்கட்டுரை பிரசுரமாகியிருந்தது. அன்று சிறுகுகள் முளைத்துப் பறந்து கொண்டிருந்தேன்..” உமா வரதராஜன்- மேற்படி நேர்காணலில்)

அதே சூழல்தான் என்னையும் தூண்டியது. ஆகவே **அதுவும்-**

அடிக்கடி சந்திக்காவிடினும், அடிக்கடி இவர் தன் படைப்புக்களைத் தராவிடினும், படிக்கக் கிடைத்த இவரது படைப்புக்களின் மூலம் இவரை அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். ஈழத்தின் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் இவர் கவனத்திற்குரியவர் என்று கவனத்திற்குரியவர்கள் பலர் இவரை பலரின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு முன்னதாகவே, இவரை நான் எனது பன்முக வாசிப்பின் தொடக்கத்திலே வாசிக்கத் தொடங்கி விட்டேன்.

ஆசிரியர் அவர்கள் உமா அவர்களைப் பற்றி எழுதச் சொன்ன பொழுது, அவரைப் பற்றி நான் எழுதுவதற்கான எனக்கான தகமைகள் என்பேன். இவ்வளவுதான் உமாவுக்கும் எனக்குமான கடந்த காலம் வரை இருந்த உறவும் கூட.

உமா வரதராஜன் பன்முகத் திறமை மிக்க படைப்பாளி.

தொகை அளவில் குறைவாகச் சிறுகதைகள் படைத்த, அபூர்வமாய் கவிதைகள் எழுதிய, சமீபத்தில்தான் சிலரால் சகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரே ஒரு நாவலை மட்டுமே தந்த, தன் ரசனைகளை வெளிப்படுத்த, சில கட்டுரைகளைத் தந்த, உமா வரதராஜனுக்கு 'பன்முகத்திறன் மிக்க' என்ற அடைமொழி பொருந்தாதே என போலி நக்கீரனின் பேரன் ஒருவன் அங்கலாய்க்க கூடும்.

பன்முகத் திறன் என்பது பன்முகப் படைப்பாக்கங்களின் வெளிப்பாடு என்று மட்டுமே அர்த்தமாகாது. பன்முக வகையான கலை இலக்கியம் மற்றும் சகல வடிவிலான கலை வடிவங்களை ரசிப்பதும், அனுபவிப்பதும் ஒரு வகையான திறன் என்றால், தீவிர வாசிப்பு என்பதும் ஒரு கலை என்பதால் அதில் ஈடுபடுவதும் ஒரு வகையான திறன் என்பதே எனது பார்வை. அத்தகைய திறன் உமாவிடம் நிறையவே இருக்கிறது. அதனால் என்னால் அடித்துச் சொல்ல (அவரை அல்ல)முடிக்ிறது. உமா பன்முகத் திறன்மிக்க ஒரு படைப்பாளி என்று.

சினிமா, ஓவியம், இசை எனப் பரந்த நிலையான ரசனைக் கொண்ட உமா, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராகவும் வெளிப்பட முடியும் என்பதை நேத்ரா டிவியில் இவர் நடத்துகிற 'அழியாத கோலங்கள்' எனும் நிகழ்ச்சி மூலம் நிரூபிக்கிறார். குறிப்பாக, சினிமா சார்ந்த இவரது ஆழ்ந்த ரசனையை நோக்குமிடத்து, இவரது எழுத்துக்களைக் கூர்ந்து படித்தவன் என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். இவருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால், அல்லது இவர் முயற்சித்திருந்தால் திரைப்பட இயக்குநராகவோ, காமிரா மேனாகவோ வந்திருப்பார் என்பது

எனது கணிப்பு. எனது இக்கணிப்புக்கு காரணம். இவரது எழுத்துக்களில் சித்திரிப்பு என்பது ஒரு காமிரா போல் நகர்வதை உணர்ந்தவன் என்ற முறையில் தான் சொல்லுகிறேன்.

மேலும், அவரது ஒவ்வொருப் படைப்புக்களைப் பற்றியும் எனது ரசனைச் சார்ந்த பார்வை ஒன்று இருக்கிறது. அப்படி முன்வைப்பதற்கு எனக்கு பல மல்லிகை இதழ்கள் தேவைப்படும்.

ஆனாலும், 2004 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்தியா ரூடே சிறப்பிதழ் ஒன்றில் இலங்கைப் படைப்பாளிகள் சிலரின் படைப்புக்களும் அதில் இடம் பெற்றிருந்தன. இதில் உமா வரதராஜனின் 'அரசனின் வருகை' எனும் சிறுகதையும் ஒன்று. இக்கதை வெளிவந்த காலகட்டம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை எல்லோராலும் பேசப்படும் கதையாக இருந்தது. இருக்கிறது. அக்கதை ஒரு காலகட்டத்தை மனங்கொண்டு எழுதப்பட்டது உண்மையானும், எல்லா காலகட்டத்திற்கும் பொருந்தும் ஒருகதை. இன்னும் சொல்லப் போனால், இக்கதை எழுதப்பட்ட காலகட்டத்திற்கும் முன்னான காலகட்டத்திற்கும் பொருந்தும். இதற்குக் காரணம் சகல காலங்களுக்கும் 'அரச'ன்கள் வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்பதுதானே உண்மை. ஆனால், இக்கதை சமீபத்தில் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. சிங்கள நவீன கலை இலக்கியப் பரப்பில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நண்பர் டெனிஸன் பெரேரா வின் 'ஆகாஸே மாளிகாவ' எனும் நாவல் 'மலையுச்சி மாளிகை' எனும் பேரில் திக்குவல்லை கமாலின் மொழிபெயர்ப்பில் கொடகே வெளியீடாக வெளி வந்துள்ளது. தன் நல்லுக்காக மலையுச்சியில் மாளிகை ஒன்றினைக் கட்ட மக்களைப் பலி கொடுக்கும் ஓர் அரசனைப் பற்றிய நாவல் அது.

இந்த நாவல் படித்த பின் எனக்கு உமா வின் அரசனின் வருகையே நினைவுக்கு வந்தது. இதை நான் டெனிஸன் பெரேரா விடமும் கூறினேன். அக்கதை தான் படிக்க விரும்புவதாக கூறினார். அவருக்காகவும் பொதுவான நோக்குடனும் அரசனின் வருகையை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கும் படி மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நண்பர்களுக்குப் பரிந்துரை செய்து இருக்கிறேன்.

3

உமாவின் கதைப்பிரதிகளின் வெளிப்பாட்டு பங்கு, இவர்கையாளும் உத்திகள். இவை கொண்டு ஆய்வாளர்கள் பல இஸங்கள் எனும் மாத்திரைகளால் நிறைந்த பட்டிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பார்மஸி (Pharmacy)யாக விளங்கும் நமது கலை இலக்கியச் சூழலில், சிறிசில யதார்த்ததை மறுதலிக்கும் இஸங்களுடன் அவரதுப் படைப்புக்களை உரசிப் பார்க்கவும், பொருத்திப் பார்க்கவும் பெரும் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருப்பதை நான் அறிவேன். அது அவர்களின் உரிமை.

ஆனால், எந்தவொரு நல்ல படைப்பாளியும் அத்தகைய இஸங்களை மனங்கொண்டு ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவதில்லை. உமாவும் அப்படிதான். அப்படி படைத்தால் அது தயாரிப்பு என்பதை நண்பர் உமா நன்கு உணர்ந்து வைத்திருப்பவர் ("நமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் சிறுகதையை ஒரு கலையாகக் கொள்ளாமல், தயாரிப்பாகக் கொள்கிறார்கள்"- உமா வரதராஜன்- மேற்படி நேர்காணலில்-)

உமாவின் தனித்துவத்தின் சுறுகளில் இதுவும் ஒன்று என்பதை எனது பார்வை.

இனி உமா சம்பந்தப்பட்ட கொஞ்ச நாளாய் என்னை உறுத்திய ஓர் உறுத்தலைப் பற்றி இங்கு சொல்ல வேண்டும். பல மாதங்களுக்கு முன்பு இருதயச் சிகிச்சைக்

காக அவர் கொழும்பு வந்திருந்த பொழுது. அவரின் நலத்தை விசாரிக்க எடுத்த தொலைபேசியில் அவரை ஆறுதல் படுத்தும் வகையில் 'உமா யோசிக்காதிங்க இதயம் உள்ளவங்களுக்குதான் இதய வலி வரும்' எனச் சொன்னேன். சிரித்துக் கொண்டு அதனை அவர் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால், அந்த வார்த்தைகளைப் பாலித்த பின் என்னை நானே ஏதத் தொடங்கினேன். 'அட மடையா, ஒருவரின் நலத்தை விசாரிக்கும் இலட்சணம் இதுதானா?' என்ற ஒரு கேள்வியுடனான உறுத்தல் கன நாட்களாய் எனக்குள் இருந்தது. ஆனால், சில நாட்களுக்குப் பின் எனது அந்த நடத்தை மையப் பற்றி யோசித்துப் பார்த்த பொழுது தான் தெரிந்தது. உமா தன் படைப்புக்களில் கையாளும் அங்கதத்தின் தாக்கமே அவருடனான அத்தொலைபேசியில் எனது உரையாடலில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்று. உமா படைப்புக்களில் வெளிப்படும் அங்கதம் அல்லது நையாண்டி வல்கர் தன்மை கொண்டது அல்ல. மாறாக அவரது கோபத்தின் தணிவான வெளிப்பாடு. சமூகத்தின் மீதான விமர்சனத்திற்கான தந்திரமான வடிவம். இவை அவரது படைப்புக்களில் வெளிப்படும் அங்கதத்திற்கும் நையாண்டிக்கும் நான் கண்ட படிமங்கள்.

4

இன்றையச் சூழலில், வரதராஜனை சந்தித்து Face to Face டாக அமர்ந்து பேசும் தருணங்கள் வாய்க்காவிடினும், வாய்த்திருக்கும் இணையத்தில் Face Book என்ற குழுமத்தில் அருகைமையில் அமர்ந்து நண்பர்களுடன் உரையாடுவது போலான ஓர் சூழலில் தான் உமாவுடனான இன்றைய என் நெருக்கம்.

கிராமங்களிலும் சிறிய நகரங்களிலும் அமைந்திருக்கும் அரை மதில்ச்கவர்களில் அமர்ந்திருந்து இளைஞர்கள் ஈவிடிசிங்

முதல் கொண்டு கலை இலக்கியம் வரை செய்வதையும், பேசுவதையும் நாம் கண்டிருக்கிறோம். இணையத்தில் அவ்வாறான ஒரு இடமாக Face Book (அங்கும் சுவர் (Wall) இருக்கிறது யாரும் எதையும் எழுதலாம்.) யை கருதி இருந்தேன். ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அதற்குள் உலகின் சகல பாகங்களிலிருந்தும் அறிஞர்கள் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இளைஞர்கள் எனப் பல லட்சம் பேர்கள் வந்து அமர்ந்தார்கள். ஆக்கபூர்வமான உரையாடல் களை நடத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். நானும் அமர்ந்து கொண்டேன். உமாவும் வந்து சேர்ந்தார். அதில் இருந்த இளைஞர்களுடனும், இளைய படைப்பாளிகளுடனும் அவர் பேணிய உறவு நமது ஒரு சில முத்த எழுத்தாளர்களுக்கு சாத்தியமாகாத ஒன்று. இதற்குக் காரணம் என்று யோசித்துப் பார்த்த பொழுது தெரிந்த உண்மை என்னவென்றால், அவரது இதயம் எப்பொழுதும் இளமையாக இருப்பதுதான். இதை நான் சொல்லவில்லை அவரே சொல்லுகிறார் 'ஒரு படைப்பாளிக்கு எவ்வளவு வயதானாலும் அவனுடைய மனம் மாத்திரம் இளமையாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய படைப்பிலும் உயிர்த்துடிப்பு இருக்கும்' (மேற்படி நேர்காணலில்) 19

வயது தொடக்கம் இதே கருத்தைக் கொண்டிருக்கும் நான் உமாவின் வரிகளைச் சற்று மாற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஒரு படைப்பாளிக்கு எவ்வளவு வயதானாலும் அவனுடைய மனம் மாத்திரம் இளமையாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய நடத்தையிலும் சக உயிர்களைப் பற்றிய துடிப்பு இருக்கும். உமாவிடம் அத்துடிப்பு நிறையே இருக்கிறது. அத்தகைய துடிப்பை மனதின் இளமை மட்டுமே சாத்தியமாக்குவதில்லை. அதற்கு சிறந்த மனிதனாக இருப்பதும் அவசியமாகிறது. உமாதன்னை 'முதலில் ஒரு மனிதனாகவும்' (மேற்படி நேர்காணலில்) பிரகடனப்படுத்தி இருப்பதே அவரது சகல உயிர்களுக்கான துடிப்பின் மூலவே.

எந்தவிதமான பந்தாவுக்கும் சந்தாக்கட்டாத ஒரு யதார்த்த மனிதராக உமாவரதராஜன் என்ற படைப்பாளி தன்னைத் தக்க வைத்துள்ளார்.

இதுவே-

புடைப்பு ஆளுமை மிக்கத் தீவிர பன்முக ரசனைமிக்க, பரந்த வாசிப்பைத் தேடலாய் கொண்ட உமாவரதராஜன் என்ற படைப்பாளியின் சுயமுகம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு..

சென்ற நவம்பர் மாத அட்டைப் படத்தை அலங்கரிப்பவர் தயாபரன் அவர்கள். அவர் பற்றிய எழுத்துக் குறிப்புகளின் கனம் போதாது என்பது பலரது கருத்து. எழுதுபவர்களின் எழுத்து ஆளுமையில் ஆசிரியர் தலையிடவே முடியாது. அதே சமயம் அட்டையில் ஆசிரியரது குறிப்பையும் வாசகர்கள் ஆழ்ந்து நோக்க வேண்டும்.

அது ஒரு குறுங் குறள். பரந்து பார்த்து ஆழமான உள்ளடக்கத்தைத் தன்னகத்தே உள்ளடக்கியது. அதைப் படிப்பவர்கள் அட்டைப்பட நாயகனின் இலக்கிய ஆளுமைகளைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

-அன்னாரது தகமையைத் தெரிந்து கொள்ள இன்றைய 'தகவம்' வளர்ச்சி ஒன்றே போதுமே!

சிறைத்து

—வேல் அமுதன்

LDIணிக்கவாசகர் தனது மனைவி செல்லம்மா வழங்கிய தேநீரை அருந்தியபடி கதை அளக்கின்றார்.

“கலியாண மண்டபங்களை நேரில் போய்ப் பார்த்தாதான் நிலைமை விளங்கும். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தரம். ஒவ்வொரு விதம். ஒவ்வொரு விலை...”

“உதுகளுக்கு எல்லாம் வீணாக மண்டையைப் போட்டுக் குழப்புகிறீயள்? ஒரு நாள் அலுவல். ஒரு அளவு சரியெனப் பட்டால் புக் பண்ண வேண்டியதுதானே”

“அடி ஆத்தை! நீ சரியாகத்தான் சொல்லுகிறாய். இன்னும் ரண்டொரு இடம் பாத்துப் போட்டு நியாயமெனப் படுவதைப் புக் பண்ணப் போறன்”

கதையை நீட்டி முழக்காமல், அவ்வளவோடு நிறுத்திய மாணிக்கவாசகர் சொன்னவாறு கலியாண மண்டபம் பார்க்கப் புறப்படுகின்றார்.

தந்தை வெளியேறியதை உறுதி செய்த அவரது மகள் செல்வம், “அம்மா, கலியாண மண்டபம் ஒரு நாள் அலுவல். ஆனால், எனக்கு இது நீண்டகால வாழ்க்கை. என்னையும் ஒரு சொல்லு கேட்டுப் போட்டல்லோ, கலியாண ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேணும்?”— ஆத்திரத்தையும் ஆட்சேபணையையும் தெளிவாகத் தெரியப்படுத்துகின்றாள்.

“உன்ரை நன்மைக்குத்தானே நாங்க பிரயாசைப் படுகிறம்”

“என்ரை நன்மை தீமை வேறையம்மா. என்ரை கலியாணத்திற்கு நான் விரும்புகின்றோனோ இல்லையோ எண்டு என்னைக் கேட்கிறதில்லையா?”

“சரி. நானே அம்மா கேட்கிறன். அந்தாளுக்கு என்ன குறை?”

“பெரிய குறை! அந்தாளின் மனப் போக்கு சரியில்லை”

“எ... ன்...ன?”

“அந்தாளின் நோக்கமே சரியில்லை, அம்மா”

“அப்பிடி என்ன நடந்தது?”

“அந்தாள் அடிக்கடி வந்து போகுது. கேட்காத கேள்வியைக் கேட்குது. இன்னம் பத்து வருசத்திற்குப் பிள்ளை பெறக் கூடாதாம். நாங்க செக்ஸை அனுபவிக்க வேணுமாம். அப்பிடி இப்பிடி தப்பித் தவறிக் கருத்தரித்தால், கருச்சிதைவு செய்ய வேணுமாம்”

மகளின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டு மௌனமான செல்லம்மா, “கலியாண மண்டபம் இப்ப தேவை இல்லை! நீங்க உடனை வீட்டுக்கு வாங்கோ!” எனக் கணவனுக்குக் கையடக்கத் தொலைபேசியில் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றாள்.

'இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை எண்டெல்லொரு நுளைச்சட்டன்!'

—டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகை வெளிவந்த அந்தக் காலகட்டம். அதனது விலை ரூபாக்களைக் கொண்டதல்ல. வெறும் சதங்களை விலையாகக் கொண்டே வெளி வந்திருந்தன காலமது. கடுக்கோப்பான அரசியல் இயக்கமாகக் கருதப்பட்ட நமது இடதுசாரிப் பேரியக்கம் சர்வதேச ரீதியில் பிளவுபட்டது. கன்னை பிரிந்தோம்.

நான் 18வது வயதிலிருந்தே பரம்பரை இடதுசாரி. எந்தக் கட்டத்திலும் நிலை தழும்பியதில்லை. நானும் தோழர்கள் பிரேம்ஜி, சிவத்தம்பி, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், ஏ. ஏ. லத்தீப் ஒரு கன்னை, ஏனைய பல எழுத்தாளர்கள், மறு கன்னை. இருந்தும் நாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைப் பிளவு படுத்தவில்லை. மல்லிகைக்கு எழுதியவர்களும் தொடர்ந்து தம் பங்களிப்பை நல்கி வந்தனர்.

நான் தான் சகலதுமான உழைப்புக்கான தனி மனிதன். வெறும் தன்னம் பிக்கையும், விடா நெஞ்சுறுதியும் தான்! அன்றைய மல்லிகையின் மூலதனம், தளம்!

சர்வதேச இலக்கிய கொடுமுடிகளை உருவாக்கி; உலகப் பரப்பெங்கும் தமது மொழியின் இலக்கியப் பெறுமதியை மொழி பெயர்ப்புக்கள் மூலம் மொழியாக்கம் செய்து சர்வதேசமெங்கும் பரப்பப்பட்ட பரப்பி வந்த பிரெஞ்சு, ரஷ்ய, ஆங்கில, வங்க, கேரள, தமிழக தேசத்தவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாத இலக்கியச் சாதனையொன்று, யாழ்ப்பாண மண்ணில், கஸ்தூரியார் வீதியிலமைந்துள்ள 60-ம் எண் ஜோசேப் சலூனுக்குள் நடந்தேறி முடிந்தது.

அந்த முடி திருத்தும் நிலையத்திற்குள் இருந்து கொண்டு, சவரத் தொழில் செய்து கொண்டு வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன் 'மல்லிகை' என்றொரு மாத இதழை வெளிக் கொணர்ந்தான். அறிவுலகமே ஒன்றை ஒப்புக் கொள்ளும். கின்னஸ் சாதனைகளில் ஒன்றுதானே இதுவும்?

சலூனுக்கு வெளியே 'மல்லிகை' என்ற பெரிய கலர் எழுத்தில் எழுதி, ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா என அதன் கீழ் வண்ண எழுத்தில் பதிந்து பெரியதொரு விளம்பரப் பலகையையும் மாட்டியிருந்தேன்.

பிரதான ஊர்களுக்குப் போகும் பஸ் கார் வண்டிகள் அந்த வழியால் தான் பெரும்பாலும் போய் வந்து கொண்டிருக்கும் மாநகரத்துப் பிரதான பாதை அது. மக்கள் நடமாடும் பிரதான சாலை. அத்தெரு,

நடந்து செல்பவர்கள், பஸ் பிரயாணிகள் வியப்புடன் இந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்து வியப்பும் மிரட்சியும் கொண்டிருந்த காலகட்டம். 'சிலர் நின்று நிதானித்து அந்த விளம்பரத்தை உற்றுநோக்கிச் செல்வர்.

கையிலோ அதிக பணமில்லை. தன்னம்பிக்கையும், இலங்கைச் சாஷித்திய மண்டலப் பரிசைத் தமிழுக்கு முதன் முதலில் பெற்றுக் கொண்டவன் என்ற பிரபலமுமே பக்கம் பக்கமாகத் துணை நின்றன.

முதற் பிரதியின் விலை இருபது சதம்.

400 பிரதிகள் தான் முதன் முதலில் அச்சாகி வெளிவந்தன. 40 சந்தாதாரர்கள். தெருத் தெருவாக விற்பனை.

விற்பனை செய்த இதழ்களை விட, இலவசமாக நண்பர்களுக்கு விநியோகம் செய்யப்பட்ட பிரதிகள்தான் அதிகமடிகமாகும்.

தொடர்ந்து மாதா மாதம் அந்த ஜோசப் சலூனுக்குள் இருந்துதான் மல்லிகை வெளி வந்து கொண்டிருந்தது.

ஆளுடம் சொன்னவர்கள் பலர்.

"இந்த வீம்பு எத்தனை நாளைக்குத் தான் நடக்கும்?" என நக்கலடித்தவர்கள் இன்றும் உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டு, மல்லிகையையும் தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டு தான் வருகின்றனர்.

அதன் ஆசிரியர் வெறும் தனிமனிதன்ல்ல. ஓர் அரசியல் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவன். அதுவும் இடதுசாரிய இயக்க அங்கத்தவன். தோழர்கள் உற்சாகப்படுத்தினார்கள். என்னை விசுவசிக்கும் எழுத்தாளர்கள் 'மிண்டு' கொடுத்து உதவினார்கள். எழுதினார்கள்.

அத்துடன் முன்னர் அச்சகங்களை நம்பித்தான் மல்லிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போது சொந்த அச்சமுத்துக்களைச் சொந்தமாகச் சேகரித்துக் கொண்டே, மல்லிகைப் பக்கங்களை ஒழுங்கு படுத்தியபின் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, வெளி வந்தது.

- "அவனுக்கென்ன, ரஷ்யாக்காரன் காசு கொடுக்கின்றான். இவன் இங்கே பேப்பர் நடத்துறான்!" என எனது ஆளுமையை நக்கலடித்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

அந்தக் கால கட்டத்தில் மல்லிகைக்குத் தொடராகக் கட்டுரைகள் ஒழுங்காகக் கிடைப்பதில்லை. ஞானா, லத்தீப், ஸ்ரீகாந்தன் இடையிடையே அனுப்பி உதவும் சோவியத் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து பிரசுரித்து வந்தேன்.

ஆருடம் கூறியவர்கள் எல்லாம் வாய
டைத்துப் போய் மல்லிகை ஆசிரியரை
நிமிர்ந்து நோக்கத் தலைப்பட்டனர்.

பலர் நெருங்கி வந்தனர். இந்தக் கால
கட்டத்தில் நமது சர்வதேச இயக்கத்தில்
பாரிய கருத்து முரண்பாடு தோன்றியது.
அது நமது நாட்டிலும் பிரதி பவித்தது.
கன்னை பிரித்து இயங்கினோம்.

மல்லிகை கட்டம் கட்டமாக வளர்ந்
ததே தவிர, மல்லிகைக்கு விளம்பரம்
சேகரிப்பது மிகப் பெரிய சிரமமாக
இருந்தது. வியாபாரிகள் உதவவே
மாட்டார்கள்.

அந்தக் கால கட்டத்தில் சிறுபான்
மைத் தமிழர் மகா சபையைச் சேர்ந்த
தோழர் எம்.ஸி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்
ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் பாராளும
ன்றப் பிரதிநிதியாக, ஸ்ரீமாவோ பண்டார
நாயக்கா அரசாங்கத்தால் நியமனம்
பெற்றிருந்தார்.

தோழர் எம்.ஸி. ஆரம்பக் காலம்
தொட்டே, மல்லிகையின் தொடர் வாசகர்
களில் ஒருவர்.

ஒரு நாள் அவரைச் சந்தித்த சமயம்
"உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் விள
ம்பரமொன்று எடுத்துத் தாருங்கோவன்"
என நேரடியாகக் கேட்டு வைத்தேன்.

உடன் சம்மதித்த அவர், அவரது
பாராளுமன்ற இலட்சினை பதித்த கடிதத்

தலைப்பிட்ட கடதாசியில் தன் கைப்பட
எழுதித் தந்தார்.

"இவரது கடை யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரா
ன்லி றோட்டிலை இருக்கு. பெரிய கடை.
இவருக்கு நான் பல வழிகளிலை உதவி
கள் செய்தனான். உமக்குக் கூப்பிடு
தூரம்தான். நடந்து கூடப் போகலாம்.
ஓய்வு நேரத்திலை ஒருக்காப் போய்
நேரிலை பாரும். இந்தக் கடிதத்தையும்
குடும்!" என எழுதிய கடிதத்தையும்
என்னிடம் தந்தார்.

கிழமைத் தொடக்க ஆரம்ப நாளொன்
றில் திங்களோ அல்லது செவ்வாயோ-
பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தந்த கைக்
கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, நான்
பொடி நடையாக கஸ்தூரியார் வீதியிலி
ருந்து, அடுத்த தெருவான ஸ்ரான்லி
வீதிக்குள் நுழைந்து முகவரியைத் தேடிச்
சென்று, படியேறி உள் நுழைந்தேன்.

பிரதான இருக்கையில் ஒருவர்
சிக்காராக வீற்றிருந்தார்.

இவர் தான் தேடி வந்த கடை உரி
மையாளராக- முதலாளியாக இருக்கும்
என நினைத்து, வெகு பவ்வியமாக எம்.பி
தந்த கடித த்தை நீட்டினேன்.

இருக்கக் கூடச் சொல்லவில்லை.

கடிதத்தை அவர் படித்தார்.

படித்த பின்னர் மூக்குக் கண்ணாடி

யைக் கழற்றி மேசையில் வைத்து விட்டு, திரும்பிப் பின்னால் பார்த்து விட்டு, “டேய் பொடியா! இண்டைக்கு என்ன கிழமை யடா?” என்றார்.

“இண்டைக்குகோ? இண்டைக்குச் செவ்வாய்க்கிழமை!” எனப் பின்னாலிருந்து உரத்துக் குரல் கேட்டது.

“அப்பிடியா? நானிண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை எண்டெல்லோ நினைச்சுப் போட்டன்!” எனச் சொல்லி விட்டு, என்னை ஊடுருவிப் பார்த்து மெல்லச் சொண்டுக்குள் புன்முறுவல் பூத்தார்.

கடைத் தெருக்களில் பிச்சை எடுப்பவர்கள், வரிசை கட்டி வெள்ளிக்கிழமைகளில் கடைப் படிகளில் ஏறி இறங்குவது வழக்கம். இது எனக்குப் புரிந்தது.

கடிதத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டதும் என் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது.

தோழர். எம்.பியின் வீடு பக்கம் தான். நடந்து போகின்ற தூரம். நடந்தேன்.

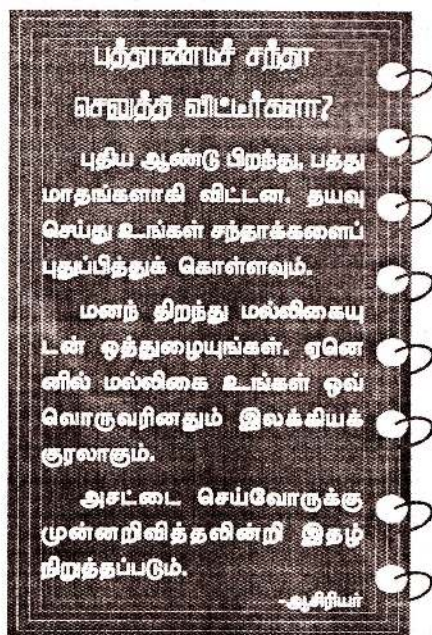
சாப்பாட்டு நேரம். தோழர் எம்.ஸி வீட்டில் இருந்தார். அறைக்குள் தொலை பேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தவர், என்னைக் கண்டதும் “வாரும் ஜீவா! என்ன இந்த நேரத்திலை, இங்கை வந்தீங்க?”

நான் கொதித்துப் போயிருந்தேன்.

வார்த்தைகளே வரவில்லை. வாய் திறந்தால் அழுது விடுவேனோ என்ற மனப் பயம். கடிதத்துக்கான கடை முதலாளி சொன்ன “வெள்ளிக்கிழமை யெண்டெல்லோ நினைச்சிட்டன்!” என்ற பிச்சைக்கார நினைப்பையும் விளங்கப் படுத்தி விட்டு, அவர் தந்த அந்த சிபார்சுக் கடிதத்தை நான்காகக் கிழித்து, அவரது மேசையிலே போட்டுவிட்டுத் திரும்பி நடையைக் கட்டினேன்.

பின்னால், “ஜீவா!... நில்லும்!... நில்லும்!...” என்ற எம்.பியின் குரல் கேட்டது!

- நான் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. நடையைக் கட்டினேன்.

ஜீவநதி மூன்றாவது ஆண்டு மலர் வெளியீட்டுவிழா “ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்” நூல் அறிமுக விழா

-மேமன்கள்

மறுநாள் பிற்பகலில் எனது கட்டுரைத் தொகுப்பின் அறிமுக விழா நடக்கவிருந்தது. அதனால் பகல் உணவுக்கு நான் அவரது இல்லம் வரவேண்டும் எனத் தெணியான் அவர்கள் விரும்பினார்கள். அவரது அழைப்பை நிராகரிக்க முடியாதவனாக சம்மதம் தெரிவித்திருந்தேன்..

அதேவேளை வதிரி சென்ற நான் இன்னும் இரு முக்கியமானவரையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களில் ஒருவர் நான் முன்பு குறிப்பிட்டேனே எனது சகோதரர்களுக்கும் எனக்கும் 70களில் ஆங்கில மொழி டியூசன் எடுத்த குணசிங்கம் அவர்கள். மற்றவர் நண்பர் ராஜமூலாந்தன் அவர்களுடைய சகோதரர். அவர்கள் இருவரையும் சந்திக்க என்னை அழைத்துச் சென்றார் துஷ்யந்தன். அவர் அந்த இரண்டு நாட்களாக எனக்காக ஓடிய ஓட்டம் கணிசமானது. குணசிங்கம் சேரும் ராஜமூலாந்தனின் சகோதரரும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் என்னை வரவேற்றார்கள். ஆனால் அவர்களைச் சந்தித்ததில் எனக்கு அவர்களை விட இரட்டிப்பான மகிழ்ச்சியினை ஏற்படுத்தியது.

அவர்கள் இருவரையும் சந்தித்து தெணியான் அவர்களின் இல்லத்தில் பகல் உணவை அவருடன் உண்டு கொண்டிருக்கையிலே வானம் தன் வேலைபைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டது. பிற்பகலில் நடக்கவிருந்த எனது நூலுக்கான அறிமுக விழா கூட்டத்தை பற்றிய கவலை எனக்குள் தொற்றிக் கொண்டது. ஆனால் பகல் உணவை அருந்தி முடித்த என்னை அழைத்தச் செல்ல தெணியான் அவர்களின் வீட்டு வந்து துஷ்யந்தனின் முகத்திலோ, மற்றும் வீட்டுக்கு வந்து இறுக்கிய பொழுது பரணீதரனின் முகத்திலோ அந்தக் கவலை தெரியவில்லை. நேற்றையது போல் கணிசமானவர்கள் இவ்விழாவுக்கு வருவார்கள் என்ற பலமான நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். இந்தப் பலமான நம்பிக்கைக்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. ஜீவநதி குடும்பத்தினர் மாதம் தோறும் அவை என்ற அமைப்பின் கீழ் ஒவ்வொரு படைப்பாளியை அழைத்து வந்து குறித்த ஒரு தலைப்பில் பேச வைத்துக் கலந்துரையாடுவது வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மாத அவை அமைப்பின் கூட்டமாகத்தான் எனது நூலின் அறிமுக விழாவை ஏற்பாடு செய்து இருந்தார்கள். அவ்வாறான அவையின் கூட்டத்திற்கு வழமையாக வரும் ஒரு கூட்டத்தினரின் வருகையிட்டு அவர்கள் இருவருக்கும் ஓர் எதிர்ப்பார்ப்பு இருந்தது.

அவர்களின் நம்பிக்கை பொய்க்காத வண்ணமும் நான் திருப்தியுறும் வகையிலும் கொட்டும் மழையிலும் காத்திரமான கணிசமானவர்கள் வருகை தந்து அவ்விழாவைச் சிறப்பித்தார்கள். எனது நூலுக்கான மதிப்பீட்டினை கலாமணி அவர்களும், இராஜேஸ் கண்ணன் அவர்களும் செய்தார்கள். அவரவர் பார்வையில் அத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள கட்டுரை

களைப் பற்றிய அவர்தம் கருத்துக்களை முன் வைத்தார்கள். அவ்விழாவுக்கு தலைமை வகித்த தெனியான் அவர்கள் என்னைப் பற்றி நன்கு தெரிந்தமையால் மிக உரிமையுடன் என்னைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்.

அவரது என்னைப் பற்றிய அக்குறிப்புகள் சிறிது பெயர் அளவில் என்னைப் பற்றி தெரிந்து வைத்திருந்தவர்களுக்கு என்னை பற்றிய முழுமையான விபரம் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதற்காகத் தெனியான் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைபட்டிருக்கிறேன் எனது அந்நூல் அறிமுகம் ஜீவநதி குழுவினர் மாதம் தோறும் ஏற்பாடு செய்து வரும் அவை அமைப்பின் ஓர் அங்கமாக இருந்தமையால், வழமை போல் ஒரு படைப்பாளி குறித்த ஒரு தலைப்பில் பேசுவது என்ற ஏற்பாட்டுக்கு இணங்க ஏதேனும் ஒரு தலைப்பில் சில கருத்துகள் கூறுமாறு தெனியான் அவர்கள் பணித்தார்கள். உண்மையில் ஒத்துக் கொள்வது என்றால் அத்தகைய ஒரு ஏற்பாட்டில் நான் இருக்கவில்லை. ஆனாலும், தெனியான் அவர்களின் பணிப்பை நிராகரிக்க முடியாதவனாக, அதே வேளை சமீப காலமாக பல சபைகளிலும் நண்பர்களிடையிலான உரையாடல்களிலும் வற்புறுத்தி வரும் ஒரு சில விடயங்கள் அச்சபையிலும் சொல்வதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாகத் தெனியான் அவர்களின் பணிப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஜீவநதி குழுவினர் ஏற்பாட்டில் அக்கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தமையால், சமகால கடந்த காலத்தில் ஈழத்தில் நடந்த தேரீய சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளைப் பற்றியும் சிறிது சொல்ல வேண்டி இருந்தது

ஈழத்தில் 70களின் ஆரம்பத்தில் தமிழகத்து வணிகச் சஞ்சிகைகளுக்கு எதிராக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்

தினால் முன் எடுத்து செல்லப்பட்ட போராட்டத்தை நினைவுப்படுத்தி. இன்றைய இலங்கையின் திறந்த பொருளாதார சூழலில் அத்தகைய சஞ்சிகைகளின் ஆக் கீரமிப்பு அதிகரித்த நிலையில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அப்போராட்டம் வெற்றி அளிக்காத ஒரு போராட்டமாக சித்திரிக்கப்பட்டு கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் குறிப்பாக இலக்கிய செல்நெறிகளில் மேற்கொண்ட பல்வேறு பணிகளினதும் போராட்டங்களினதும் விளைவுதான். இந்த நாட்டில் வெகுசன ஊடகங்களில் வெளியிடப்படும் ஆக்கங்கள் காத்திரமான எழுத்தாக்கங்களாக இருப்பதும், இந்த நாட்டில் தமிழ் எழுத்து சூழலில் ஒரு புல்பா தங்கத்துரையோ, ஒரு ராஜேஸ்குமாரோ தோன்றாமல் செய்து இருக்கிறது. என்றேன். எனது இக்கருத்தை தெனியான் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

அந்த நிலையில் சமீப காலமாக நம்மவர்கள் மத்தியில் வாசிப்புப் பழக்கத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபிப்பு அடிக்கடி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக நூல் வெளியீட்டாளர்களின் மத்தியில்தான் மிகத் தீவிரமாக அப்பிரஸ்தாபிப்பு நிகழ்கிறது. காரணம் வெளியிடப்படும் நூல்களின் விற்பனையில் ஒரு வீழ்ச்சியினைக் கண்டிருப்பதினால் இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்து விட்டது என்றொரு காரணம் நூல் வெளியீட்டாளர் சாஃபாக முன் வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்காத ஓர் உண்மை என்னவென்றால் இரண்டு காரணிகளால் நூல்களின் விற்பனையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என அங்கு எடுத்துச் சொன்னேன். ஒன்று வாசிப்பு முறைமை மாறி விட்டது. இரண்டாவது

இன்றைய பொருளாதார நிலைமையின் காரணமாக நூல்களை கொள்வனவு திறனில் (Purchasing Power) ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடி அல்லது வீழ்ச்சி. இவையே இன்று வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்து விட்டது எனக் கருத வைத்திருக்கிறது. அதே வேளை நூலின் ஒரு பிரதி விற்கப்பட்டு அப்பிரதியை இணைப்பதிலும் நூலகத்திலும் நூற்றுக்காணவர்களால் வாசிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் தமது அறிதலுக்கு நாம் உட்படுத்தவில்லை என்பதையும் எடுத்துக் கூறினேன். சபையின் எனது இக்கருத்துக்கள் கலந்துரையாடலுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியவை எனக் கருதியது எனக்கு தெரிந்தது. அடுத்து நான் முன் வைத்த கருத்துக்களில் ஒன்றுதான் இன்றைய இலைய தலைமுறை படைப்பாளிகள் மீது நாம் கொடுக்கும் அழுத்தம். அதாவது இன்று நவீன தமிழ் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள், பழந்தமிழ் கலை இலக்கிய வரலாற்றையும் நவீன கலை இலக்கிய வரலாற்றையும் முழுமையாகப் படித்து அத்துறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது.

இக்கருத்து நிராகரிக்க சாடிய கருத்து அல்ல, ஆனால் நடைமுறை சாத்தியமான கருத்தா என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டி இருக்கிறது எனக் கூறினேன். ஏனெனில் இன்றைய நவீன கலை இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டு வருபவரின் முன்னே கடந்த இரண்டாயிரம் வருட கால பழந்தமிழ் கலை இலக்கிய வரலாறும், ஒரு நூற்றாண்டு கால நவீன கலை இலக்கிய வரலாறும் விரிந்து விடக்கூறாது. இத்தனை நூற்றாண்டு கலை இலக்கிய வரலாற்றை அவன் அவள் எப்போ படிப்பது? எப்போ எழுவது? இந்த நடைமுறை சிக்கல்களை அறிந்து புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் மீதான அழுத்தத்தைக் குறைக்கும் வகையிலான வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடித்தும், பயன்படுத்தியும் புதிய தலைமுறை படைப்பாளிகள்

அவர்தம் துறையில் ஊக்கிவிக்க வேண்டும் என்பதையும் அக்கூட்டத்தில் வேண்டிக் கொண்டேன். அடுத்து இன்னொரு முக்கியமான கருத்தையும் அக்கூட்டத்தில் முன் வைத்தேன். தென்பகுதியில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் மூவின மக்கள் சமூகத்தைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களைக், கொண்டு ஆற்றி வரும் ஒரு பணியினைப் பற்றியும் அவ்வூறியில் ஒரு செய்திப்பாகக் கூறினேன்.

அதாவது கடந்த காலத்தில் இந்த தேசத்தில் துத்தேநீய தூதிஷ்டவசமான நிகழ்வுகள் மீண்டும் நடைபெறாமல் இருக்க வேண்டுமானால், மூவின சமூகத்து சாதாரண மக்கள் மத்தியில் இந்த தேசத்து மூவின இன மக்களும் கடந்த காலத்தில் அடைந்த துன்பங்களைத் துயரங்களை எடுத்து இயம்பும் கலை இலக்கியங்கள் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு மூவின சமூகத்தின் சாதாரண மக்களிடம் கொண்டு செல்வது மூலம், எதிர் காலத்தில் அவ்வாறான துயரமிக்க நிகழ்வுகள் தடுத்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் தென்பகுதியில் இப்பொழுது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றேன். இச்செய்தியையும் கருத்தையும் முன்னிட்டு அக்கருத்தை மறுதலிக்கும் வகையில் அல்லாமல் அச்செயலுக்கு விளக்கம் பெற்றுக் கொள்ளும் வகையில் பின்னர் கலந்துரையாடலின் பொழுது நண்பர் சின்னராசா அவர்கள் தனது எதிர்வினையை முன் வைத்தார். அவரது எதிர்வினையானது அரசியல்வாதியினால் செய்யப்படவேண்டிய ஒரு பணி சாதாரண மக்கள் வழியாக எப்படி சாத்தியமாகும்? என்ற தொனியிலான ஒரு கருத்தை முன் வைத்தார். அவரது கருத்துக்கு பதிலாக தெனியான் அவர்கள் முன் வைத்த கருத்து சிறப்பாக இருந்தது. ஆனால் என்னை நோக்கி அக்கருத்து முன் வைக்கப்பட்டதனால் பதில் அளிப்பதும் எனது கடமை யாக இருந்தது. அந்த வகையில் தெனியான்

அவர்கள் முன் வைத்த கருத்தும் நான் முன் வைத்த கருத்தும் ஒன்றாகவே இருந்தது. அக்கருத்தின் சாரம்சம் இதுதான். அதாவது கலை இலக்கிய வழியாக பரஸ்பர நிலையில் மூவின மக்களும் எதிர் கொண்ட துன்பங்களும், துயரங்களும் கலை இலக்கியங்கள் வழியாக சாதாரண மக்களால் உணரப்படும் பொழுது அந்த உணர்வின் அழுத்தம் நிச்சயமாக மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் தலைமைகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் என்பதுதான். அத்தோடு இவ்விடயமாக மேலும் கலந்துரையாடுவதற்கான தேவை இருக்கிறது எனக் கூறினேன்.

அவ்வாறாக நடந்துக் கொண்டிருந்த கலந்துரையாடலில் எனது நூலை நண்பர் ராஜ்ஜிகாந்தன் அவர்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டதை நினைவுப்படுத்தி அவர் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தமையையும் சொல்லி, சமகால மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் பற்றி நான் என்ன கருதுகிறேன் என்பதையும் இன்றைய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்ற தொனியில் நண்பர் பிரபு சங்கரால் ஒரு கேள்வி முன் வைக்கப்பட்டது. இக்கேள்வியும் சமீப காலமாக மொழிபெயர்ப்புத் துறை சம்பந்தமாக நான் கொண்டிருந்த ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்குச் சந்தர்ப்பமாக அமைந்து விட்டது.

மொழிபெயர்ப்புத் துறை பற்றிக் கருத்துச் சொல்வதற்கு எனக்கு உள்ள தகைமையாக நான் கருதுவது, அவ்வாறான படைப்பாக்கங்களின் தீவிர வாசகனாக நான் இருப்பது தான். அந்த வகையில் மொழிபெயர்ப்பு படைப்பாக்களிடம் எனது சில கருத்துக்களை அக் கூட்டத்தில் முன் வைத்தேன். மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியின் பொழுது கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய முதல் முக்கியமான ஒரு விடயம்

தான், மூல மொழி பிரதி பேசியிருக்கும் அரசியலுக்குத் பாதகமாக வராத நிலையில் மொழிபெயர்ப்புதான். கடந்த காலங்களில் ஒரு சில மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளை நோக்குமிடத்து, இலக்கு மொழி கொண்டிருக்கும் நெகிழ்வுத் தன்மை (flexibility) பற்றிய அறிதல் இல்லாது, அம்மொழியைப் பற்றிய காலாதிவிட்ட கருத்துகளில் பிடிவாதமாக நின்று, அல்லது மொழியில்துறை, மொழிபெயர்ப்புத்துறை பற்றிய சமகாலக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய அறிதலில் ஆர்வமில்லாதவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிகின்றன. இரு மொழிகள் கற்று இருத்தல் என்பது மட்டுமே ஒருவரை மொழிபெயர்ப்பாளராக மாற்றி விடுவதில்லை, அதற்கு மேலாக மொழி சார்ந்தும் மொழி பெயர்ப்புச் சார்ந்துமான போக்குகளைப் பற்றிய ஆர்வமும் அறிதலும் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய அறிதல் இல்லாத நிலையில் மேற் கொள்ளப்படும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிவதோடு, அப்படைப்புக்களை மொழி பெயர்க்க தேர்ந்தெடுக்கும் நோக்கமும் பிழைத்து போய் விடுகிறது. இதையிட்டு மொழிபெயர்ப்புத் துறைசார்ந்த வல்லுனர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றேன்.

இவ்வாறாக முதல் நாள் நடந்த மூன்றாவது ஆண்டுமலர் வெளியீட்டு விழாவும் மறுநாள் நடந்த எனது கட்டுரைத் தொகுப்பான 'ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்' நூல் அறிமுக விழாவும் எனக்கு மிகவும் பயன்மிக்கதாக அமைந்தன. பல்வேறு கருத்துக்களை பல்வேறு தரப்பினர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடிந்ததோடு, பல்வேறு விடயங்களை அறிந்துக் கொள்ளவும் முடிந்தது. இம்முறையான யாழ் பயணத்தில் நான் அவதானித்து அறிந்து கொண்ட முக்கியமான ஒரு விடயத்தை இறுதியாக இங்கு பதிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. கடந்த காலங்களில் ஈழத்துக் கலை இலக்கிய

உலகில் தமிழகத்தில் காணப்படாத ஒரு குழல்தான் படைப்பாளிகளுக்கும் பல் கலைக் கழகத்தினருக்குமிடையிலான உறவு. இங்கு பல்கலைக்கழகத்தினர் முக்கியமான சிலர் கடந்த காலங்களில் இங்கு பல்வேறு எழுத்தாளர் அமைப்புக ளால் குறிப்பாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்ட கலை இலக்கியம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த போராட்டங்களில் படைப்பாளிகளுடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடியமை, தமிழகத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு ஆச்சரிய த்தை ஏற்படுத்திய ஒரு செயலாக இருந்தது. ஆனாலும் கூட, படைப்பாளிகளுக்கும் பல் கலைக்கழகத்தினரிடையிலும் ஒரு வகை யான பனிப்போர்(Cold war) நிகழ்ந்து கொண் டிருந்தமையும் இங்கு மறைக்க முடியாது.

அதன் காரணமாகப் படைப்பாளிக்கும் பல் கலைக் கழகத்தினரிடையிலும் ஓர் இடைவெளி நிலவி வந்தது என்பதும் உண்மை. ஆனால் சமீப காலமாகப் பல புதிய இளைய படைப்பாளிகள் பல்கலைக் கழகத்தினராக மாறிய பொழுது, அந்த இடைவெளி குறையத் தொடங்கி இருப் பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கி றது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்த்த பொழுது அவர்கள் படைப்பாளிகளாக மாறி யது என்பது மட்டுமே காரணமாக அமைய வில்லை. அதற்கு மேலாக ஈழத்து தமிழ் சமூக குழலில் ஏற்பட்ட, குறிப்பாக யாழ்ப் பண சமூகக் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட முக் கிய சில மாற்றங்கள் காரணிகளாக அமைந் திருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. அதாவது பல்வேறு சமூக மட்டத்தவர்கள் படைப்பாளிகளாக அங்கீகாரம் பெற்றதும், அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தினராக மாறி யதே ஆகும். இவ்வாறு இச்சமூக மட்டத்தி னர் படைப்பாளியாக மாறியதற்கும் அவர் கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் செல்ல

முடிந்தமை என்பது வெறுமனே திடீர் திப் பென்று நடந்த ஒன்றல்ல. அத்தகைய ஒரு மாற்றம் நிகழ்வதற்கு, இந்த நாட்டின் தமிழ் சமூகச் சூழலில், இயங்கிய முற்போக்கு இயக்க சக்திகளின் பல்வேறு பிரவினர் களால் கொள்ளப்பட்ட மாபெரும் போராட்டங்களே காரணமாய் அமைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இத்தகையவர் களால்தான் படைப்பாளிகளுக்கும் பல் கலைக்கழகத்தினருக்குமிடையான இடை வெளி சிறிது சிறிதாக குறைந்து வருவது போல் தெரிகிறது. இந்த வளர்ச்சி வழியாக எதிர்காலத்தில் பல்கலைக்கழகங்களின் நிர்வாகத்தில் உயர் அதிகார பீடங்களை இவர்கள் கைப்பற்றும் ஒரு சூழல் உருவாக் கும் பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பமும் இருக் கிறது. அவ்வாறான ஒரு சூழல் தோன்றும் பொழுது படைப்பாளிகளுக்கும் பல்கலைக் கழகத்தினருக்கும் இடையிலான இடை வெளி முற்று முழுதமாக இல்லாமல் ஆகி விடும் என்பதோடு, இதுவரை காலம் படைப் பாளிகளுக்கு வழங்கி இருக்க வேண்டிய பல்கலைக்கழக மட்டத்திலான கௌரவங் கள் வழங்கப்படாதிருந்த சூழல் மாறி, அத்தகைய கௌரவங்கள் படைப்பாளிக ளுக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும். (இவ்விடத்தில் இன்னொன்றையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். பல்வேறு சமூக மட்டத்தினர் பல்கலைக்கழகத்தினராக உரு வாக்கம் பெற்றதன் காரணமாக, இதுவரை காலம் காலம் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் பட்ட, மற்றும் உயர் பட்ட கற்கை நெறிக ளுக்கான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆய்வு தலைப்புகளில் இதுவரை அனுமதிக்கப் படாத பல புதிய விடயங்களைப் பற்றி பேசுகின்ற தலைப்புக்களைத் தெரிவு செய்ய வேண்டிய தேவை ஒன்றும் தோன்றி யது. அவ்வகையான தெரிவானது இது வரை காலம் கையாளப்படாத ஆய்வு விடய தானங்களாக மட்டுமே அமையாது, கடந்த

காலங்களில் பட்ட மற்றும் உயர் பட்ட கற்கை நெறிகளுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட ஆய்வு விடயதானங்களை மறு வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் வகையிலும் அத் தலைப்புகளுக்கான விடயங்கள் அமைந்தன என்பதும் இங்கு கவனத்திற்குரியது)

இவ்வாறான ஒரு நிலை தோன்றும் என்பதை வடமராச்சி பிரதேசத்தில் மேற்படி கடந்த இரு நாட்களாக நடந்த விழாக்களில், யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு சமூக மட்டத்திலிருந்து பல புதிய படைப்பாளிகள் தோன்றிய இருப்பதையும் அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தி

றாக இருந்தமையும். அவர்கள் எல்லோரும் பல்கலைக்கழகத்தைச் சாராத மூத்த இளையப் படைப்பாளிகளை மதித்ததையும், நெருக்கமாகப் பழகியதையும் கண்ட பொழுது படைப்பாளிகளுக்கும் பல்கலைக்கழகத்தினர்களுக்குமிடையான உறவில் பல வழிகளிலும் பல தளங்களிலும் ஏற்படப்போகும், மாற்றங்களுக்கான அறிக்குறிகளாகவே எனக்குத் தோன்றின. இந்த அறிக்குறிகளே இம்முறையான யாழ்ப்பாணப் பயணத்தின் பொழுதில் நான் பெற்றுக் கொண்ட புத்தம் புதிய அனுபவங்களாக அமைந்தன என்றே சொல்லவேண்டும்.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தாதாரராகச்

சேசுபவர்கள் கவனத்திற்கு....

ஆண்டுச் சந்தா 600/-

தனிப்பிரதி 40/-

ஆண்டு மலர் 200/-

ஓராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank, Sea Street, Colombo - 11.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்பு வோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, **Dominic Jeeva** என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறெதுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிடும் அனுப்பவும்.

தனித்தனி இதழ்களைப் பெற விரும்புவோர் 5 பத்து ரூபா தபாற் தலைகளையனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

இலக்கிய நூலகம் 09

—மு. பஷீர்

கதைகள் பற்றிய நீண்ட விவாதங்கள் நம்மிடையே நடக்கும். சர்ச்சைகள் குடு பிடித்தாலும், இலக்கியத் தேடல்களில், ஒருவருக்கொருவர் உறுதுணையாகவிருந்தோம். 'ஊமை பேசும்!' என்ற மேடை நாடகம் தேசிய ரீதியில் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் உரத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. அதன் நெறியாள்கையை, நண்பர் நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கமும், கதை வசனத்தை நானும் செய்தேன்.

கருத்தாழமிக்கப் பல நாடகங்களை நண்பர் மேடையேற்றினார். நினைத்த மாத்திரத்திலே ஒரு நாவலையோ, சிறுகதையினையோ, கவிதையையோ செய்து முடிக்கும் அபார எழுத்தாளுமை மிக்கவர், நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம்.

நமது சந்திப்பும், நெருக்கமும் நீண்ட காலங்களாக நிலவி வந்தன. ஒரு முறை புனைவுக் கதையொன்றில் இவ்வாறு வர்ணித்திருந்தார். 'ஆறடி உயரத்தில் அழகான தோற்றப் பொலிவும், உடல்வாகும் கொண்டவன், அவன். அந்தத் தேஜஸ்ஸில், கிறங்கி மயங்கி அவனிடத்தில் தன்னை முழுமையாக இழந்துவிட எந்தப் பெண்ணுமே தயங்கமாட்டாள்!'

வரிகளை நிதானமாக வாசித்து விட்டு நான் இவ்வாறு கூறினேன். "இந்தச் சொல் லாடலின் அர்த்தம் முற்றிலும் பிழையானது!" என்று.

நண்பர் என்னை அதிருப்தியோடு முறைத்தார்.

நான் அவருக்கு இவ்வாறு விளக்கம் கொடுத்தேன்.

"ஒரு ஆணை பெண் விரும்புவதற்கு அழகு மட்டு, காரணமாக அமைந்து விடுவதில்லை. அதற்கு வெவ்வேறு ஈர்ப்புப் பற்றிய காரணங்கள் பல இருக்கின்றன. முரடரைக் கூட, சில பெண்கள் விரும்புவார்கள். அவலட்சணமாக இருப்பவர்களிடம் கூட, மனது செல்லும். எந்தப் பெண்ணும் அவனது அழகில் மயங்கித் தன்னை இழக்க வேண்டுமென்ற வரிகள், அதீதமான கற்பனை" என்றேன்.

"அது மிகையலங்கார வார்த்தைகள். உமக்குப் புரியாது!" எனக்கூறி என்னோடு வாதிட்டார். "நம் இருவரையும் விட, படைப்பிலக்கியத்தில் முதிர்ச்சி பெற்ற ஒருவரிடம் இது பற்றிக் கேட்டு, முடிவிற்கு வருவோம்" என்று அந்தச் சர்ச்சைக்கு, தற்காலிகமாக முற்றுப் புள்ளி வைத்தேன், நான்.

நானும், நண்பரும் ஜெயகாந்தனின் அதி தீவிர வாசகர்கள். அவரது சரஸ்வதி

காலத்துக் கதைகள் தொட்டு, ஆனந்த விகடனில் அடிக்கடி வரும் முத்திரைக் கதைகளை விழுந்து விழுந்து படித்து புகழாரம் சூட்டுவோம். 'அக்கினிப் பிரவேசம்' என்ற அவரது கதை ஆனந்த விகடனில் பிரசுரமான போது, அதை வாசித்து பெரும் அதிர்வுக்கு ஆளானோம். தொடர்ந்து அவர் எழுதிய நாவல்களையெல்லாம் வாசித்துக் கரைத்துக் குடித்ததோடு, மட்டுமல்லாது, அவற்றில் வரும் உரையாடல்கள், அவரது முனைப்பான முன்னுரைகள் எல்லாம் எமக்கு மனப்பாடமாயின. ஜெயகாந்தனின், 'ஜெயபேரிகை', 'ஞானரதம்' இதழ்களை ஒரு தீவிரத் தன்மையோடு விரும்பி வாசித்தோம். முத்துலிங்கம் எந்த அளவிற்கு ஜெயகாந்தன் பக்தனென்றால், தன் மகனுக்கு ஜெயகாந்தன் என்ற நாமத்தை இடமளவிற்கு. என்னுடைய வாழ்வனுபவத்தில் ஒரு தனிப் படைப்பாளியின், ஏராளமான நூல்களை விரும்பி வாசித்தேனென்றால்..... அது, ஜெயகாந்தன் தான்.

அவரை ஒரு முறையேனும் நேரில் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற அவா, என்னுள் நீண்ட காலமாகவே இருந்தது. அவர் இதோ இலங்கைக்கு வரப் போகிறார் என்ற செய்தியோடு அது தடைப்பட்டுப் போனது வருத்தம் தான்.

ஒவ்வொரு மாதமும் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள், மல்லிகை இதழ்களோடு தவறாமல் நீர்கொழும்பிற்கு வந்து, எம்மோடு இலக்கிய உறவாடிச் செல்வார். கடற்கரையிலும், நண்பர்களின் இல்லங்களிலும், அலுப்பு சலிப்பில்லாமல் நாங்கள் கூடி இலக்கியம் கதைப்போம்.

அப்போது நண்பர் முத்துலிங்கம் எழுதியிருந்த பிரதியைக் காட்டி (கருத்துப் பிழை) குறித்து விளக்கம் கேட்டோம். அவர் படித்து ஒரு கணம் ஆழ்ந்து யோசித்துவிட்டு, "உங்கள் இருவரில் பஷீர் சொல்வதுதான் சரி" என்றார். என்மனம் திருப்தியடைந்தது.

எனது புனைக்கதை முயற்சிகளுக்கு, நண்பர் நீர்கொழும்புர் முத்துலிங்கம் பெரிய உந்து சக்தியாகத் திகழ்ந்தார் என்பது யதார்த்தம். அவரது திடீர் மறைவு எனக்கு மட்டுமல்ல, இலக்கிய உலகிற்கும் பெரிய நஷ்டம். முத்துலிங்கத்தின் மறைவிற்கு நான் மூன்றாவது மனிதனில் எழுதிய உருக்கமான இரங்கல் கவிதையைப் படித்த, அவரது மகன் ஜெயகாந்தன், மனைவி, மகள் அனைவரும் கண்ணீர் சொரிந்தனர்.

பெருஞ்சில் நூலைத் து

இலக்கிய நூலாசிரியர் 10

நீர்கொழும்பில், நண்பர் லெ.முருக பூபதியுடனான முதல் சந்திப்பு, எப்போது நிகழ்ந்தது என்பது இப்போதும் என் ஞாபகத்தில் நன்றாக நிலைத்திருக்கிறது. எனது மனைவியின் ஊரான நீர்கொழும்பு பெரிய முல்லையில் பல காலம் வாசம் செய்தேன். நண்பர் பூபதி பெரியமுல்லை அல்வழிலால் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் காலம். திடீரென ஒரு நாள் பாதையில் வைத்து சந்தித்த அவர்;

"உங்களைப் பற்றி நிறைய அறிந்திருக்கிறேன். எனக்கு இலக்கியத்தின் மீது

தீவிர ஆசை. உங்களோடு கதைக்க வேண்டும். வீட்டுக்கு வரட்டுமா?" என ஆவல் ததும்பக் கேட்டார். "தாராளமாக வாருங்கள்" என்றேன் நான். மறுநாள் அவரது சிறுகதையொன்றினைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வந்து, வாசித்து அபிப்பிராயம் கூறும்படி கேட்டார். கதையினைப் படித்தேன். வளரும் எழுத்தாளர்களுக்கு இயல்பாக வர மறுக்கும் இறுக்கம் அக்கதையிலும் இல்லாமலிருந்தது உண்மை தான்.

என்றாலும் எதிர்கால வளர்ச்சிப் போக்கின் நம்பிக்கை அப்படையில் பூகமாகத் தெரிந்தது. தொடர்ந்து எழுதும்படி அவரை உற்சாகப்படுத்தினேன். இன்று சர்வதேசப் புலம் பெயர் நாடுகளிலெல்லாம் பூபதி உரத்துப் பேசக் கூடிய சிறந்த எழுத்தாளராகப் பரிணாமம் பெற்றிருப்பது நமக்கெல்லாம் உவப்பான செய்தி தானே?

நண்பர் முருகபூபதியிடம் குடிக்கொண்டிருக்கும் அபரிமிதமான மனித நேய இயல்பு விதந்து போற்றத் தக்கது. சக மனிதன் பால் நேசம் சொரிந்து பேருதவி புரிவது அவரது ஆதார சுருதியாய் இருந்து வந்துள்ளது என்பதை மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாய் நீடித்து வரும் நமது இலக்கிய நட்பு உறுதிப்படுத்துகிறது. நண்பர் பூபதி, மிகச் சுறுசுறுப்பாகவும், உற்சாகத்துடனும், இயங்கக் கூடிய இலக்கியத் தேடல் மிக்கவர். 72ம் ஆண்டு மல்லிகை நீர்கொழுப்பு பிரதேச மலர், வெளியாவதற்கு நாம் முன்னின்று உழைத்தோம். நாங்கள் நண்பர்களோடு இணைந்து, ஒரு விழாவினை நடத்தத் தீர்மானித்தோம். முருகபூபதியின் சூரியா வீதி இல்லத்தில், வளர்மதி நூல் நிலையம், அமைக்கப்பட்டது.

நூல் நிலைய அங்குராார்ப்பண விழாவிற்கு, பிரதம அதிதியாக, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவுக்கு அழைப்பு விடுத்தோம். ஜீவா இடதுசாரி பார்வை கொண்ட இலக்கியச் சிந்தனையாளர் என்பதால் ஒரு ஒரு பென்னம் பெரிய சிகப்பு மாலை போட்டுக் கோலாகலமாக அவரை வரவேற்றோம்.

ஜீவா அந்நாட்களில் சிங்கம் கர்ஜிப்பதைப் போன்று, உரத்த தொனியில் உரையாற்ற வல்லவர், என்பது இலக்கிய உலகில் பிரசித்தம். அவரது உரை இவ்வாறு தொனித்தது.

"என்னைப் பூமாலை போட்டு, பிரமுகராக்கி, பிரமாதமாய் வரவேற்பதற்கு நானொன்றும் பெரிய அரசியல்வாதியல்லலை. ஒரு சாதாரண எழுத்தாளன். சஞ்சிகையாளன். ஆனாலும் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்திலிருந்து முள்ளிலும், கல்லிலும் துணியோடு நடந்து வந்தவன். எனக்குப் போடப்பட்ட இந்தப் பூமாலையை என்ன விலை கொடுத்து வாங்கினீர்கள்? இந்த மாலை வாங்கிய காசில், ஈழத்து எழுத்தாளனது ஒரு புதிய நூலை வாங்கி எனக்குக் காட்டியிருந்தால் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைந்திருப்பேன்.

நாம் நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க நினைக்கும் படசத்தால், புதிய நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்கிப் படிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நமது நாட்டில் தமிழ் இலக்கியம் வளம்பெறும். நான் அடிக்கடி தமிழகம் செல்லும் போதெல்லாம், அங்கிருக்கும் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் என்னைப் பாராட்டுவார்கள். நான் கூறுவேன், என்னையும் விடக்

காத்திரமான எழுத்தாளர் பலர் இலங்கையின் உள்ளனர். அவர்களது படைப்புகளை உங்களது ஊடகங்களில் வரவேற்று, பிரசுரியங்கள் என்று. இந்தக் கருத்துக்களை தமிழ் நாட்டில் அடிக்கடி முழங்கி வருகிறேன்” என்று கூறினார். அந்நாட்களில் கூட டொமினிக் ஜீவா சக எழுத்தாளரின் படைப்புகள் பரவலாகப் பிரசுரமாக வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மல்லிகை நீர்கொழும்புப் பிரதேச மலர் வெளியான போது, அவ்விதழில் நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், மு.பஷீர், லெ.முருகபுத்தி, இரா.சிவம், ந.தர்மலிங்கம் போன்ற பலரும் எழுதியிருந்தார்கள். இக்காலப் பிரிவில் நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டம் குறித்து, பின்னர் தேசிய ரீதியில் பேசப்பட்டது. நாங்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையில் எழுதி வந்தோம்.

செஞ்சில் நிலைத்து

இலக்கிய நுழைவுகள் II

ஒருமுறை பேராசிரியர் கைலாசபதி இலக்கிய வட்டத்தின் விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். மிகப் பெரிய அறிவுஜீவியை அழைத்துவிட்டோம் என்ற பெருமை எங்கள் எல்லோர் முகங்களிலும் கவிந்திருந்தது. முருகபுத்தியின் ஏற்பாட்டில்தான் இது நிகழ்ந்தது. எங்கள் கணிப்புகளையெல்லாம் முறியடித்து விட்டு, கைலாசபதியவர்கள் மிகச் சிநேகயுர்மாக எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகினார்.

அவரன்று பேச எடுத்துக் கொண்ட

தலைப்பு, 'தமிழ் சமுதாயத்தில் நிலவும், பிரதேச முரண்பாடு' அவரின் இரசனை மிக்க அழகுத் தமிழ் உரையை சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். கூட்டத்திற்கு வருகை தந்தவுடன் எனது கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு "நீங்கள் தானே தலைமை?" என வினாத் தொடுத்து விட்டு, என்னைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டறிந்தார், பேராசிரியர்.

"ஸேர்! நான் பல்கலைக்கழகம் சென்ற தில்லை. மலையாள எழுத்துக்களோடு தீவிர பிடிப்பு. உங்களது பேச்சு, எழுத்து, வரலாற்றறிவு, இவற்றால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டவன். உங்களது தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு தொடர் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து தினகரனில் படித்து வருகின்றேன்" என்றேன்.

அவர் சிரித்துக் கொண்டே, "நீர் என்னிடம் கல்வி கற்காவிட்டாலும், எனது இலக்கிய அபிமானிகளில் ஒருவர்" என்றார். எனது தலைமையில் கைலாசபதியின் உரை, அருவி நீரைப் போல, இனிமையாக ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

பேராசிரியர் உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவரது கம்பீர் ஆகுருதியின் முன் என் உருவம் பார்வையாளருக்குத் தெரியாமல் மறைந்து போயிருந்தது. அதற்குக் காரணம், பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் அவர் தலைவர், மேசை விளிம்பில் ஒரு பக்க இடுப்பையமர்த்தி இருந்தும் நின்று உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். தலைவருக்கு முன்னால் இடப்பட்டிருக்கும் சிறிய மேசையில் ஒருக்களித்து பிருஷ்டம் இருத்திய உரையாற்றுவது, நாகரிகம் இல்லையெனப் பேராசிரியர் நினைத்தாரோ

என்னவோ, "ஐ ஆம் வெரி சொறி! இப்படி மேசை விளிம்பில் லேசாய் உட்கார்ந்து பேசுவது, வாசிட்டு பழக்கம். பழக்க தோசம் யாரைத்தான் விட்டு வைத்தது. இதை நீங்கள் ஒரு குறையாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டீர்களென்று நினைக்கிறேன். தலைவரும் இதனைப் பொருட்படுத்தமாட்டார். காரணம் அவர் எனது நீண்ட நாள் அபிமானி" என்றார். சபையில் சிரிப்பொலி கேட்டது.

விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களைத் தவிர்த்து, நாட்டின் எல்லா இலக்கிய ஆளுமைகளும் நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்ட அமர்வுகளில் கருத்துரையாற்றிச் சென்றுள்ளார்கள். நான் கூட்டங்களில் தலைமை தாங்கி கருத்துச் சொல்வதோடு சரி. மற்றப்படி, பேச்சாளர்களைத் தேடிச் சென்று அழைப்பது, கூட்டத்திற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்வது, அனைத்துக் காரியங்களையும் செயலாளர், முருகபூபதி தேனியைப் போன்று சுறுசுறுத்து ஒரு அர்ப்பணிப்பு உணர்வோடு செய்து முடிப்பார்.

நமது இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக, அவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதியான 'சுமையின் பங்காளிகள்' வெளியாயிற்று. நீர்கொழும்பு மீனவர்களின் வாழ்வையும் இருப்பையும் பூபதி மிக யதார்த்தபூர்வமாகப் படைத்தார். சுமையின் பங்காளிகள் தொகுப்புக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நூல் மறுபதிப்பாக அண்மையில் வெளிவந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. அவரது 'பறவைகள்' நாவல் பற்றிய விமர்சனத்தை மல்லிகையில் நான் எழுதினேன். பறவைகள் நாவல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

Happy Photo

Excellent Photographers
Modern Computerized Photography
For Wedding Portraits & Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

இனிமேல் பணம் பணம்?

கோடுகேஸ்வரி சீவர்ப்புகாசம்

எனது பேச்சைச் செவிமடுக்க வந்துள்ள அனைவருக்கும் வணக்கம். நான் இங்கு பேச எடுத்துக் கொண்ட விடயம் 'சிறுவர்கள் எமது நாட்டின் கண்கள்' என்பதாகும். கண்கள் மிக அத்தியாவசியமான அவயவம். கண்களை மிகக் கவனமாக நாம் பாதுகாக்கிறோம். அதேபோல்-

அடுத்தது நினைவுக்கு வருகுதில்லையே. பகலும் இந்தப் பேச்சைப் பாடமாக்கின னான். அடுத்ததென்னென்று பார்க்கலாமென்றால் இருந்த கைவிளக்கு அணைஞ்சு போச்சு.

அம்மாவை விளக்கைக் கொழுத்தித் தரச் சொல்லிக் கேட்கலாம். ஆனா அம்மா அழுது கொண்டு படுத்திருக்கிறா. அதுக்கிடையிலை நித்திரையாயிருக்கமாட்டா. இடைக்கிடை விம்மல் சத்தமும் மூக்கை உறிஞ்சிற சத்தமும் கேட்குது. அம்மா பாவந்தானே. அப்ப என்னென்று அவ்வைக் கேட்கிறது.

நானும் போய்க் கொழுத்தேலாது. நானும் தங்கச்சியும் எடுத்து விளயாடுவமென்று நெருப்புப்பெட்டியையும் அம்மா எடுத்து எங்கையும் மறைச்சு வைச்சிருப்ப. இப்ப என்ன செய்யிறது?

தங்கச்சி மகிழ்மலர் நல்ல வடிவாப் படுத்து நித்திரை கொள்ளுறா. அவவுக்கென்ன, பள்ளிக்கூடம் போறேல்லை. நாலு வயதுதானே. முந்தி வீட்டிலை இருக்கேக்க முன் பள்ளிக்குப் போனவ. இடம்பெயர்ந்ததோடை எல்லாம் விட்டாச்சு.

ஆனால் பாவம். இப்ப அம்மாவிட்ட நல்ல அடி வாங்கி அழுது கொண்டோன் படுத்தவ. பாவம்! பாருங்கோ இப்பவும் இடைக்கிடை விக்கல் சத்தங் கேட்குது.

அவளுக்கு நல்ல பசி. அதுதான் சாப்பாடு தாச்சொல்லி அம்மாவோடை சண்டை. அம்மா கொஞ்ச நேரம் "சாப்பாடில்லை, அழாதே! நாளைக் காலமை தாறன்" எண் டெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தா. தங்கச்சி அதுகளைக் கேட்கிற பாடாய் இல்லை. அம்மா நல்லா அடிச்சுப் போட்டா.

அம்மா இப்ப இப்பிடித்தான். டக்குடக்கெண்டு அவவுக்குக் கோவம் வருகுது.

தங்கச்சி பாவம். சின்னப்பிள்ளை தானே. அவவுக்கென்ன விளங்கும்? எனக்கும் சரியான பசிதான். மத்தியானம் கஞ்சிதானே குடிச்சனாங்கள். அம்மாவும் நிவாரணம் ஒண்டும் கிடைக்காததாலை கஷ்டப்படுகிறா.

எல்லாம் என்னால்தானெண்டு என்னைப் பேசறா. எனக்கு வைத்தியம் பாரக்கப் போனதால்தான் பதியேலாமல் போச்சு. அதால்தான் நிவாரணம் இல்லை.

"பெரிசாப் படிச்சுக் கிழிக்கிறான். படிக்க வேணுமெண்டு நாண்டுகொண்டு நிண்டு தான், இப்பிடிக்க கஸ்டப்படுகிறம்!" என்று பேசறா. எனக்குப் படிக்க வேணுமெண்டு சரியான ஆசை. படிச்சு வந்தால், எங்கடை கஸ்டம் தீருமெண்டு நினைச்சன்.

முந்தி அம்மாவும் சொல்லுவா "என்றை குஞ்சு நல்லாய்ப் படிச்சு பெரிய இஞ்சினியராய் வரவேணும்" என்று. எனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவா. ஏன் நான் பாடமாக்கிற பேச்சிலையே இருக்குதே!

'சிறுவர்கள் கல்வியறிவு பெற வேண்டும். கல்வி கற்பதனால் அவர்களது அறிவும் திறமையும் விருத்தியடையும். அவர்கள் நற்பண்புகள் கொண்டவர்களாக வளர்ச்சியடைவார்கள்.'

இதென்ன வலது கண் சரியாய் நோகுது? மற்றக் கண்ணுக்கும் ஏதோ பிரச்சினையோ? இடது பக்கத்தானே எல்லாக்காயமும். கையாலை துடைக்க ஏதோ வருகுது. பீளை வருகுதோ?

ஐயோ! எனக்குப் பயமாய் இருக்கு. அண்டைக்கும் இப்பிடித்தான் இருட்டிலை பதுங்குமுழிக்குள்ளை இருந்து தடவிப்பார்த்து.....

கடவுளே, இந்தக் கண்ணுக்கொண்டும் நடந்து விடக் கூடாது. இல்லை அப்பிடயொண்டுமிருக்காது.

அம்மா அண்டைக்குச் சொன்னவ. முழுக்கக் குளிக்கத் தண்ணீர் இல்லாததால்தான் சூட்டிலை கண்ணாலை பீளை

வருகுதெண்டு.

குளிக்காதது மட்டுமே? தறப்பாள் கொட்டலுக்கை இந்த நெருப்பு வெய்யிலிலை இருக்கிறம். பள்ளிக்கூடமும் மரத்தடியிலைதானே? எல்லா வெய்யிலும் எங்கடை தலையிலைதான்.

கண் நோகுது. விளக்குமில்லை. படுப்பமோ?

எனக்கு இப்பிடி ஒரு சாட்டோடை படிக்காமல் படுக்க, படிக்காமல் விளையாடிக் கொண்டிருக்கச் சாதுவான விருப்பந்தான். இப்பவெல்லாம் படுக்கத்தான் சரியான ஆசையாயிருக்கு. அதுவும் அம்மாவும் தங்கச்சியும் படுத்திருக்க, நான் மட்டும் இருக்கிறதெண்டால் எனக்கிப்ப பதினொரு வயசுதானே. சின்னப்பிள்ளை தானே?

ஆனா இப்ப படுத்தெண்டால் இதைப் பாடமாக்க ஏலாது. நாளைக்குப் பேச்சுப் போட்டியில் பேசிப் பரிசு வாங்க வேணுமெண்டால் இருந்து பாடமாக்கத் தான் வேணும்.

எனக்குப் படிக்க வேணும். பெரிய இஞ்சினியராய் வரவேணுமெண்டுதான் முந்தி ஆசை. இப்ப டொக்ரரைத் தேடித் தேடிப் போய்த் திரிஞ்சு பிறகு டொக்ரராய் வரவேணுமெண்டு ஒரு ஆசை. ஆனா, இந்தக் கண்தான் பிரச்சினை.

முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப் பட்டதெண்டு ரீச்சர் ஒரு பழமொழி சொல்லித் தந்தவ. அந்த மாதிரித் தான் ஆசைப் படுகிறன்.

அம்மா சொல்லுறதும் சரிதான். நான் படிக்கிற ஆசையிலை அவனின்ரை சொல்லுக் கேக்காமல் போய்த்தான் இப்பிடயாய்ப் போச்சு.

"செல்லடிச்சாலும் அடிப்பாங்கள்.

நேற்றுப் பின்னேரம் டிக் டிக் கெண்டு தலைக்கு மேலே ஏதோ வெடிச்சது. இப்பிடி வெடிச்சால் அடுத்த நாள் ஷெல்லடிப்பாங்கள் என்று கதைக்கினை. பொழுதுபடுகுது. இப்ப போகாதை அன்பன். சொன்னால் கேள். அம்மாவும் எல்லைக் காவலுக்கும் போட்டார். ஏதும் நடந்தால் நான் தனிய அந்தரிப்பன்" என்று அம்மா மறிக்க மறிக்கத்தான் நான் போனனான்.

ஒரு புத்தகம் கண்ணனிடைடை வாங்கிப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. என்னாலை புத்தகம் வாங்க முடியாது. அவ்வளவு காசுக்கு எங்கை போறது? அது ஒரு நல்ல பயிற்சிப் புத்தகம். கண்ணனின்றை அப்பா அவனுக்கு வாங்கிக் குடுத்திருந்தார். அவன் அப்பாவிடைக் கேட்டிட்டு எனக்குத் தாறெனண்டு சொன்னவன். அடுத்த கிழமை சோதினை. அதுக்குக் கிட்டவாய்ப் போய்க் கேக்கிறது சரியில்லைத்தானே. சோதினைக்கு முதல் அவன் படிக்க வேணுமெல்லோ? அதுதான் ஓடிப் போய் வாங்கி வருவமெண்டு ஓடி ஓடித்தான் போனனான். ஆறரை மணிக்குக் கிட்ட இருக்கும்.

வயிரவர் கோயிலுக்குக் கிட்டப் போகேக்க ஷெல் குத்துற சத்தம் கேட்குது. அம்மா சொன்ன மாதிரி இங்கைதான் அடிக்கப் போறாங்களோ? ஆலமரத்தடியில ஒரு பதுங்குமுயிருக்குது. ஓடிப் போயிருப்பமெண்டு ஓடினன். அதுக்கிடையிலை அது வந்து விழுந்திட்டுது. ஒரே கூக்குரல். நானும் "அம்மா அம்மா" என்று கத்திக் கொண்டு ஓடிப் போய் பங்கருக்குள்ளை இருந்திட்டன். கனக்கப் பேர் அதுக்குள்ள. 'நல்லவேளை தப்பியிட்டன்' என்று நினைச்சன்.

திரும்பவும் குத்துற சத்தம். இருந்தவை

எல்லாம் "கடவுளே.... முருகா..... பிள்ளையாரே..... அம்மாளாச்சி" என்று தாங்கள் கும்பிடுகிற கடவுளுகையெல்லாம் கூப்பிட்டுக் கும்பிட்டினம். சிலர் திட்டிச்சினம். ஷெல் திரும்ப வந்து விழுந்தது. கிட்டத்தான் விழுந்திருக்க வேணும்.

முகத்திலை இடது பக்கத்திலையும் இடது கையிலையும் ஏதோ எரியிற மாதிரி எனக்கிருந்தது. பதுங்குமுயிருக்குள்ளை இறங்கேக்கை ஏதும் உரஞ்சியிருக்குமோ என்று நினைச்சுப் பார்த்தன். அப்பிடியொண்டும் நினைவில்லை. பிறகும் ஷெல் வர எரிவு, நோ எல்லாம் மறந்து போச்சு. அந்த அவதி முடிய நோகுற மாதிரி ஏதோ ஈரமாய் வழியிற மாதிரி இருந்தது. பதுங்குமுயிருக்குள்ளை ஒரே இருட்டு. கையாலை துடைச்சன். விரலிலே பிசுபிசுத்துது.

இரத்தமாயிருக்குமோ? காயம் பட்டிருக்குமோ? என்று பயந்தன். எனக்கு அமுகை அமுகையாய் வந்துது. அம்மா இப்ப பயந்து கொண்டிருப்பா. எண்ட நினைவும் வந்துது.

இருபது நிமிசம் ஷெல்லடி நடந்திருக்கும். அது முடிஞ்சிட்டுது என்று தீர்மானிச்ச நாங்கள் வெளியிலை வர, அரை மணித்தியாலம் செண்டிருக்கும்.

வெளியிலை வந்து தெரிஞ்சவை ஆரும் நிக்கினமோ என்று பார்த்தன். நிறையப் பேர் இருந்தினம். நடேசன் மாமா என்னைப் பார்த்த உடனையே "இதென்ன ஷெல்பீஸ் பட்டிட்டுதே?" என்று கேட்டார். நான் பெரிசாய் அழத் தொடங்கீட்டன். அழ அழ கண் நோ கூடிச்சது. நான் சரியாய்ப் பயந்து போனன்.

என்னைப் போலை, காயப்பட்டவையை ஒரு ரக்கர் கொண்டு வந்து ஏத்தி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போச்சினம். சிலபேரு

க்கு எழும்ப ஏலாத அளவுக்குப் பெரிய காயங்கள். சிலபேர் படுத்துக் கிடந்தினம். மயக்கமோ? செத்துப் போச்சினமோ? எனக்கு விளங்கேல்லை.

ஆஸ்பத்திரியிலை மருந்தில்லை. மருந்து கட்டத் துணியில்லை. சந்திரகாந்தி மாமி, உதவி செய்ததாலை பழந்துணி கிடைச்சக் கட்டுப் போட்டுவிட்டினம். அவ்வளவுந்தான். அலகிலை காயம். ஒரு கண் தெரியேல்லை எண்டதோடை சரியான நோ. தலைப் பக்கமும் ஒரு சின்னக் காயம் மாதிரிக் கிடந்துது. கையிலை முழங்கையுக்கு மேலை பெரிய காயம்.

விசயந் தெரியவந்து, பக்கத்து வீட்டு அக்காவோடை சைக்கிளிலை அம்மா வந்து சேர்ந்தா. என்னைக் கண்டிட்டு அவவும் சேர்ந்து அமுதா. அம்மா அப்ப இந்த மாதிரியில்லை. என்னைப் பேசேல்லை.

அடுத்தநாள் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு வீட்டு வைத்தியந்தான். பள்ளிக்கூடமும் போகேல்லை. இரண்டு மூண்டு நாட்களிலை வீட்டை விட்டு இடம்பெயரவேண்டி வந்திட்டிடுது. சண்டை கிட்ட நடக்கத் தொடங்கீட்டுது.

சாப்பாடுமில்லை. தண்ணியுமில்லை. காயத்தைக் கவனிக்கிறதும்லை. வேதனைக் கூடிக் கொண்டு போச்சது. நான் அமுது கொண்டிருப்பன். அம்மாவும் அமுவா. தங்கச்சி தடவிவிடுவாள். அப்பா என்னை நடக்கவிடாமல் தூக்கிக் கொண்டு போவார்.

அம்மா என்னை அங்காலை கொண்டு போனாத் தான் வைத்தியம் செய்யலா மெண்டு தீர்மானிச்சார். கொஞ்சப் பேர் சேர்ந்து ஒரு மாதிரி இங்காலை வந்திட்டம்.

இங்கை நாங்கள் நினைச்ச மாதிரி

ஒண்டுமில்லை. சரியான சனம். ஆசைப் பட்டது எல்லாம் போய், சாப்பிட்டுத் தண்ணி குடிச்சாப் போதுமெண்ட நிலையிலை நாங்கள் எல்லாருமிருந்தம். தண்ணிக்கே தவங் கிடக்க வேண்டியிருந்தது.

சாப்பாடு வந்துது. அடிபட்டு இடிபட்டு அப்பா ஒரு பாசல் கொண்டு வந்தார். அம்மா அதை எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் முதலிலை தந்தா. எனக்குச் சாப்பிட ஏலாமலிருந்தது. என்னாலை வலி தாங்கேலாமலிருந்துது. தலைக்குள்ள என்னவோ செய்துது.

காயக்காரருக்கு மருந்து கட்டிச்சினம். இனிச் சுகமாயிடும் என்று நான் நினைச்சன். அப்பா, அம்மாவுக்கும் அது ஆறுதலாயிருந்துது.

எங்களைச் சோதிச்சு பதிஞ்சு வேறை இடத்துக்கு அணுப்பிக் கொண்டிருந்தினம். எங்கடை முறை வந்து பதியேக்கை அப்பாவை மறிச்சுப் போட்டினம்.

அம்மா போய் அமுதமுது அவரை விடச் சொல்லிக் கேட்டா. அவை பெரியாளிட்டைப் போகச் சொல்லிச்சினம். அவரிட்டையும் போய் அமுது கும்பிட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டா. "விசாரிச்சுப் போட்டு கொண்டு வந்து உங்கனோடை விடுவம். அழவேண்டாம்" என்று சொன்னார்.

அவர் நல்லவர் மாதிரியும், அப்பாவைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து விடுவர் மாதிரியும் எனக்கிருந்துது. அம்மாவுக்கு நம்பிக்கையிலை. அமுது கொண்டேயிருந்தா. இண்டுவரை அழுகிறா. நான் நினைச்சது பிழைச்சுப் போச்சு.

ஒண்டும் செய்யேலாமல் அவை ஏத்தி விட்ட பஸ்ஸிலை வந்து முகாமிலை இருந்தம். பிறகும் அம்மா அப்பாவைக் கண்டு பிடிக்க எவ்வளவோ செய்தா. ஒரு பிரயோசனமுமில்லை.

அம்மா ஒரே அமுகை. என்னைக் கவனிக்காமல் விட்டாட்டா. தங்கச்சியையும் கவனிக்கிறேல்லை.

நடேசன் மாமா எங்கடை முகாமிலை தான் இருக்கிறார். அவர் வந்து பார்த்திட்டு என்னைக் கொண்டு போய் மருந்து கட்டு விக்கச் சொல்லி அம்மாவிட்டைச் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதாலை, அம்மா இரண்டு தரங் கொண்டு போய் மருந்து கட்டுவிச்சா. அதோடை கையில் புண் மாறத் தொடங்கிச் சுது. எனக்கும் பெரிய சந்தோசமாயிருந்துது.

ஆனா சாப்பிட ஏலாமலிருந்துது. கண் நோவும் குறையேல்லை. கண் மருந்து விட விடக் குறையுமெண்டு நினைச்சன். அப்பவும் குறையேல்லை.

அநூராதபுரத்துக்குக் கொண்டு போய் காட்டச் சொல்லி முகாமிலை இருந்த டொக்ரர் எழுதித் தந்தார்.

அம்மா புறுபுறுத்து, புறுபுறுத்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போனா.

கண் சரியாய்ப் பழுதாய்ப் போச்சாம். கண்ணுக்கு உடனை சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லிச் செய்தினம். சத்திர சிகிச்சை செய்தாலும் கண் இனித் தெரியாதாம். கண் நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டிட்டுதாம். நோத்தான் இல்லாமல் போகுமெண்டிச்சினம்.

என்றை அலகிலை இருந்த புண்ணும் மாறமாட்டெண்டிட்டுது. அதுக்கும் அநூராதபுரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிச்சினம். உள்ளுக்கு வெடல் துண்டு இருக்கு தெண்டு சத்திரசிகிச்சை செய்திச்சினம். இப்ப புதுப் பிரச்சினை ஒண்டு. தண்ணி குடிச்சால் அந்தப் புண்ணாலை வெளியிலை வருகுது. கன்னத்துப் புண்ணை

துணியாலை அமத்திப் பிடிச்சுக் கொண்டு தான் தண்ணி குடிக்கிறனான்.

நாலைஞ்ச நாளுக்கு முதல் மயங்கி விழுந்திட்டன். முகாம் சாப்பாடு சரியில்லை. பலவீனமெண்டு எல்லாரும் சொல்லிச்சினம். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனா, அவை தலையுக்குள்ளை இரத்தக் கசிவு இருக்கெண்டு சந்தேகப்படுகினம். தலையிலை என்ன நடந்திருக்கெண்டு ஸ்கான் பண்ணிப் பார்த்தால்தான் சரியாய்க் கண்டு பிடிக்கலாமாம்.

என்னுடைய கண்ணுக்கு மேலை இன்னும் ஒரு வெடல் துண்டு இருக்கு. அதை எடுத்தால் நரம்பு பாதிக்கும். எடுக்காமல் விட்டால் அதிகம் பாதிப்பில்லை என்று சொல்லி விட்டவை. எனக்கும் இதுவரை அதாலை பிரச்சினை இல்லை. இப்ப அது இருக்கேக்கை எம் ஆர் ஐ ஸ்கான் செய்யிறது கஷ்டமாம்.

அட, நானும் ஏதேதோ யோசிச்சுக் கொண்டிருந்திட்டன்.

பேச்சுப் பாடமாக்கவேணும். நினைவிலை இருக்கிறதையாவது சொல்லிப் பாப்பம். காலமை மற்றதைப் பாடமாக்குவம். எப்பிடையும் போட்டியிலை பேசவேணும்!

'சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்கும் உரிமை இருக்கின்றது. எமது நாட்டில் இலவசமாகவே சிறுவர்கள் கல்வியைப் பெற முடியும். அவ்வாறு அவர்கள் கல்வி கற்கும் உரிமையை எவரும் தடை செய்யக் கூடாது. அவர்கள் கல்வியறிவு பெற அனைவரும் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

இதுபோன்ற பல உரிமைகள் அவர்களுக்குள்ளன. அவற்றைப் பார்ப்போமானால்.....'

பொய் ஜங்கரன் கவிதைகள் 2

21ம் நூற்றாண்டு

என்று யம்சொல்லோர் அன்று
உன்று யம்சொல்லோர் புகை
என்று வீடூர்திவி புகழலோக
அவ்வாறு இயற்றி அந்தப் பொருள்

குத்தினை இல்லா புகை இறவல்
என சொல்ல அன்று
உயி சொல்ல புகை
இருவரும் இருவரும்
இறவல் வைத்திருக்க
வல்லாது இருவரும்
கொடுக்க சென்றது சொல்ல
எனவல்லா வல்லா இறவல்
எனவல் உயி இருவரும்
அருகொருவர்

பாட்புகளின் உலகம்-5

1

என்றுக்குத் தென்றலை எல்லா
மகம்மொம் மந்தி சொல்லுதென்றலை

2

பொய்யைக் கினை
பொய்யைக் கினை
பொய்யைக் கினை உயி

பொய்யைக்
கினைக்கொண்ட தென்றலை

3

என்றுக்கு மகம்மொம்
என்றுக்கு மகம்மொம்
என்றுக்கு மகம்மொம்
என்றுக்கு மகம்மொம்
உயி இருவரும் சொல்லுதென்றலை
மகம்மொம் அந்த சொல்லுதென்றலை

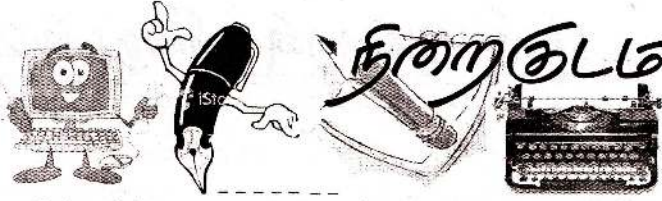
4

பொய்யைக் கினைக்கு
மகம்மொம் மகம்மொம் மகம்மொம்
கினைக்கு

பொய்யைக் கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு

5

பொய்யைக் கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு
கினைக்கு

—செங்கதிரோன்

கூல்லூரியில் மூன்றாம் தரத்தில் படிக்கின்ற அந்தச் சிறுவன் தனது பயிற்சிக் கொப்பியில் பென்சிலால் ஒரு பந்தியை எழுதி முடித்தான். பென்சிலுக்குப் பெருமை தாங்க முடியவில்லை. சத்தமிட்டுச் சொன்னது, “எனது எழுத்துக்களை எல்லோரும் பாருங்கள். எவ்வளவு தெளிவாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன. நான் இல்லாவிட்டாலும் எழுதத்தான் முடியுமா? கல்வி தான் வளமாகுமா?” என்றது.

சிறுவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து, மேசையில் தாளை வைத்துப் பேனாவினால் பத்தாம் தரத்தில் படிக்கின்ற சிறுவனின் தமையன் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். பென்சில் பெருமைப்பட்டுப் பேசியதைக் கேட்ட பேனா சிரித்துவிட்டு, “என்னுடைய எழுத்துக்களை விடவா, உன்னுடையவை அழகானவை? சும்மா விடயமறியாது வீண் பெருமை பேசாதே!” எனப் பென்சிலைப் பார்த்துக் கூறியது.

அறையின் மூலையில் இவர்களின் தந்தையார் அமர்ந்து தட்டச்சில் அவசரமாக ஒரு கடிதத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார். “ஏய்! இருவரும் என்ன பேசுகிறீர்கள்? நான் ஒருவன் இங்கிருப்பதை மறந்து விட்டீர்களா? முட்டாள்தனமாக வாதிடுகிறீர்கள். என்னால் அடிக்கப்படும் எழுத்துக்களை இருவரும் வந்து பாருங்கள். எவ்வளவு தெளிவாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன” எனத் தட்டச்சு, தன் பெருமையைப் பறை சாற்றிற்று.

குடும்பத்தில் மூத்தவன் பெண்பிள்ளை. இருவருக்கும் அக்கா. க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சை எழுதி முடித்துவிட்டு கணினி படிக்கிறாள். தந்தை அவள் படிப்பதற்காகக் கணினி ஒன்றும் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். அவள் கணினியில் கடிதம் ஒன்றை அடித்து அதனைப் ‘பிரிண்ட் அவுட்’ எடுத்தாள்.

இதுதான் சந்தர்ப்பம் எனக் காத்திருந்த கணினி தலையை நிமிர்த்தி பேனா, பென்சில், தட்டச்சு ஆகியவற்றை ஒரு தரம் அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டு “நீங்கள் மூவரும் முட்டாள்கள். எனது எழுத்துக்களே தெளிவானவை, அழகானவை, நேர்த்தியானவை. என்னைத் தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். நிலை இப்படி இருக்கையில், நீங்கள் பெருமைப்பட என்ன இருக்கிறது?” என்றது.

இவர்களின் எல்லா வாதங்களையும் காதில் கேட்டுக் கொண்டு மேசையில் பேசாது மௌனமாக இருந்த தாள், ‘வீணே தம்பட்டம் அடிக்காதீர்கள்! நான் இல்லாவிட்டால் பென்சிலோ, பேனாவோ எதில் எழுதுவது? தட்டச்சோ அல்லது கணினியோ எவ்வாறு எழுத்துக்களை அச்சில் வெளிப்படுத்துவது?’ என்று நினைத்துக் கொண்டது.

அப்படியே நினைத்துக் கொண்டாலும் வாயே திறக்காது அமைதியாகச் சலனமற்றுக் கிடந்தது தாள்.

கனவு மெய்யப்படல் வேண்டும்

—முருகபுத்தி

இந்தியாவின் முன்னாள் ஜனாதிபதி அப்துல்கலாம் இளம்தலைமுறையினரைப் பார்த்து அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை “கனவு காணுங்கள்!”

கனவுகளுக்கு பலன் சொல்பவர்கள் இந்த இருபத்தியேராம் நூற்றாண்டிலும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். பாரதியும் கனவு மெய்யப்படல் வேண்டும் என்றுதானே பாடினார். சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் அவுஸ்திரேலியா மெல்பனில் நடந்த ஒரு பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சிதான் எனக்கு, இந்தப் பத்தியை எழுதும்போது நினைவுக்கு வருகிறது.

குறிப்பிட்ட பரநாட்டியக்கலைஞர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள். அதில் ஆண்களும் பெண்களும் இருந்தனர். அவர்கள் அபூர்வமான கலைஞர்கள். அவர்களுக்கு கண்பார்வை இல்லை என்பது நிகழ்ச்சியின் முடிவில்தான் தெரியவந்தது. அற்புதமாக நடனம் ஆடிய கலைஞர்களின் நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர் தமது உரையில், மூன்று ஆங்கிலச்சொற்களைச் சொன்னார்.

அவை: Dream, Struggle, Victory. கனவு, போராட்டம், வெற்றி.

ஒரு துறையில் கனவு காணுதல். குறிப்பிட்ட கனவை நனவாக்குவதற்காக கடினமாகவும் தீவிரமாகவும் உழைத்தல். இறுதியில் வெற்றிக்கனியை பெறுதல்.

எமது சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடும் முதலில் ஒரு கனவுதான். அதனை நனவாக்கவே நாமனைவரும் இணைந்து உழைக்கின்றோம். எமது உழைப்பு அர்ப்பணிப்புணர்வுடன் அமைதல்வேண்டும். அமைந்தால் அதற்கான பலன் கிட்டும்.

மல்லிகையின் கனவுகளில் ஒன்று இச்சர்வதேச ஒன்றுகூடல். ஒரு இனிய மாலை நேர மல்லிகைப்பந்தல் தேநீர் விருந்தில் மல்லிகை ஆசிரியரினால் முன்வைக்கப்பட்ட யோசனை. அதனை செயலுருவாக்க காலம் தாமதித்தது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகம் பின்தங்கியிருக்கிறது, ஈழத்து படைப்புகளுக்கு அடிக்குறிப்பு எழுதவேண்டும். போர் நடந்த தேசத்தில் காத்திரமான படைப்பு இதுவரையில் வரவில்லை. விமர்சனத்துறை வளர்ந்த அளவுக்கு ஆக்க இலக்கியத்துறை வளரவில்லை. என்றெல்லாம் தமிழகத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக விமர்சனங்களும் புகார்களும் வெளிவந்தன.

அதேசமயம் ஈழத்து நூல்கள். இது மூலம் தமிழகத்தில் இறக்குமதி செய்து விநியோகிப்பதில் பல சட்டப் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்ற புகாரை தொடர்ந்தும் சொல்லி வருகிறார்கள், இலங்கையில் எம்மவர்கள்.

இரண்டு தரப்பினதும் அனுபவங்களின் ஊடாக ஆரோக்கியமான தீர்மானங்களுக்கு வருவதற்கும் நாம் நடத்தவுள்ள மாநாட்டை உரியமுறையில் பயன்படுத்தலாம்.

அதற்காகவும்தான் கடந்த ஜனவரி மாதம் 3 ஆம் திகதி கொழும்பில் ஆலோசனைக்கூட்டத்தை நடத்தினோம். இக் கூட்டம் தமிழகத்திற்கு மட்டுமல்ல, உலகின் பல நாடுகளுக்கும் முன்மாதிரியானது.

மல்லிகை, ஞானம், கொழுந்து, செங்கதிர் ஆகிய சிற்றிதழ்களின் ஆசிரியர்கள் வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல் ஆகியனவற்றின் ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஆசிரிய பீடத்தினர் மற்றும் வானொலி, தொலைக்காட்சி ஊடகவியலாளர்கள் உட்பட படைப்பாளிகள், பேராசிரியர்கள், கவிஞர்கள் கலந்துகொண்ட நிகழ்ச்சி தான் குறிப்பிட்ட ஆலோசனைக் கூட்டம்.

இவ்வாறு ஒரு காட்சியை வேறு எங்காவது ஒரு மேடையில் அரங்கத்தில் காணமுடியுமா?

எமது மாநாட்டின் அடிப்படை நோக்கமே தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால், அறிந்ததை பகிர்ந்து அறியாததை அறிந்து கொள்ளுதல் தான். இந்த ஒன்றுகூடலுக்காக பல

மாதங்கள் தொலைபேசி, மின்னஞ்சல் ஊடாக உலகில் பல நாடுகளிலிருக்கும் கலை, இலக்கியவாதிகளுடனும் ஊடகவியலாளர்களுடனும் உரையாடும் வாய்ப்புக்கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தகுந்த அனுபவம்தான்.

சிங்கப்பூர் பொது நூலகத்தில் பணியாற்றும் நண்பர் முர்த்தி சொன்னார்:

“அண்ணை! இலங்கை, அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, கனடா, பிரான்ஸ், டென்மார்க், ஜெர்மனி, நோர்வே, துபாய், தமிழ்நாடு... என்று தினசரி உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதுவே பெரிய அனுபவம்தான். இந்த உரையாடல்களையே ஒரு தொகுப்பாக எழுதி வெளியிடலாம்.”

இன்னுமொரு நண்பர் ஐரோப்பாவிலிருந்து சொன்னார்: “மாநாட்டுக்கான எதிர்வினைகளும் மாநாட்டை அளவுக்கும் அதிகமாக பிரபலப்படுத்தி விட்டது.”

உண்மையாகச் சொல்லப் போனால், பிரபலத்துக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதல்ல இம்மாநாடு. நீடித்த போரினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு தேசம் உயிர்ப்புடன் மீண்டு எழவேண்டும் என்பதற்காகவும், புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ள உறவுகள் இலங்கை வந்து மீண்டும் சந்தித்து அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும்தான் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

தமிழகத்தில் ஜெயகாந்தன், ஜெயமோகன், மாலன், பொன்னிலன், ராம

கிருஷ்ணன். இந்திரா பார்த்தசாரதி. யுக மாயினி சித்தன், தீரானதி மணிகண்டன், மகாகவி வதிலை பிரபா, இனியநந்த வனம் சந்திரசேகர். குமரன் கணேசலிங்கன் உட்பட பலருடனும் உரையாடியிருக்கின்றேன். எங்கள் மாநாட்டின் நோக்கம் பற்றியும் சொல்லியிருக்கின்றேன். அழைப்பும் விடுத்தேன். இவ்வாறே உலகின் பல நாடுகளிலும் வதியும் கலை, இலக்கியவாதிகளுக்கும் ஊடக வியலாளர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தேன்.

மாநாட்டின் பணிகளில் இலங்கையில் ஞானம் ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் தலைமையில் ஒரு குழு தீவிரமாக இயங்குகிறது. அவைவரும் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் இணைந்து மேற்கொள்ள வேண்டிய கூட்டு முயற்சி இது. பல அரங்குகள் இடம்பெறுகின்றன. மாநாட்டை கனதியாகவும் தரமாகவும் நடத்தவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர்களில் மாத்திரம் தங்கியிருப்பதில்லை. கலந்துகொள்ளும் பேராளர்களுக்கும் கருத்தரங்குகளில் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிப்பவர்களுக்கும் பொறுப்பிருக்கிறது. எனவே பேராளர்களாகவோ பார்வையாளர்களாகவோ தம்மை பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புவோர் மல்லிகை, ஞானம் ஆசிரியர்களை அல்லது மாநாட்டு அமைப்புக்கு முவினரை தாமதமின்றி தொடர்புகொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

ஐரோப்பாவிலிருந்து சில குரல்கள் இப்படி எழுந்தன:- “மாநாட்டை நோக்

கித்தான் எழுத்தாளர் வரவேண்டுமே தவிர, மாநாடு எழுத்தாளரை தேடிச் செல்லத் தேவையில்லை!”

இந்தக் கணினி யுகத்தில் மின்னல் வேகத்தில் பரப்புரை செய்யப்பட்ட எமது மாநாடு பல விசித்திரமான அனுபவங்களையும் சந்தித்திருக்கிறது. மாநாட்டு அமைப்புக் குழுவிலிருப்பவர்களில் என்னைத் தவிர, ஏனையோர் மாநாடு நடக்கும் இலங்கையில் இருப்பவர்கள். நேரம், காலம் தெரியாமல் உலகநாடுகள் பலவற்றிலிருந்து வரும் தொலைபேசி அழைப்புகளுக்கு பதில் சொல்வதிலேயே பாதிப் பொழுது போய்விடுகிறது. போதாக்குறைக்கு தாமும் இருக்கிறோம் பேர்வழிகள் எனச் சொல்லிக் கொண்டு இணையத்தளங்களில் மாநாட்டை கொச்சைப்படுத்துவதன் மூலம் தமது இருப்பை வெளிப்படுத்த முனைபவர்களின் அழுத்தங்கள்.

அட்டா, கனவு மெய்ப்பட இப்படியும் வருந்தி உழைக்க வேண்டியிருக்கிறதே? அதுதான் போராட்டமா? ஆரம்பத்தில் இப்பத்தியில் குறிப்பிட்ட கண்பார்வையற்ற நடனக் கலைஞர்களின் சாதனைக்கு கடின உழைப்பும் காரணமாக இருந்திருப்பது போன்று எமது நீண்டகாலக் கனவு நனவாவதற்கும் கடின உழைப்புத் தேவையாக இருக்கிறது.

எனவே இலங்கை எழுத்தாளர்கள், காலத்தின் தேவையான இந்த ஒன்று கூடவில்லாத கலந்து கொண்டு புரிந்துணர்வு மிக்க கருத்துப் பரிமாறல்களில் ஈடுபடவேண்டும் என்று அழைக்கின்றோம். விரைவில் சந்திப்போம்.

இன்று மட்டும்... -ராணி சீதரன்

தண்டனைக்குக் காத்திருக்கும்

குற்றவாளி போல, மனம் குறுகுறுக்கப் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினாள் ஆரணி.
எதிரே 'சித்த மருத்துவமனை' என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட விளம்பரப் பலகை.
இதுதான் அவள் தேடி வந்த இடம் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

"இவ்வளவு காலமாச்ச, என்னைப் பார்க்க வரவில்லையே?" என அம்மா கட்டாயம் கண் கலங்குவாள். பல தடவை சுகதுக்கம் கேட்டுத் தொலைபேசித் தொடர்பை வைத்திருந்தாலும், நேரில் வந்து பார்க்காமல் விட்டது பெரும் குறையாயும் குற்றமாகவும் போலத் தோன்றியது. வீடு, வேலை, வரும் விருந்தாளிகள் இவற்றையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு யாழ்ப்பாணம் வருவதற்கு ஒருமாதம் கடந்துவிட்டது.

எனக்கு முன்னால், மூன்று இளவட்டங்கள் மெதுவான குரலில் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள். நடுவில் உயரமான ஒரு பதினெட்டு வயதிருக்கும். பளிச்சென்ற தோற்றம். பற்பசைக்கு விளம்பரம் கொடுப்பவன் போல, அழகான புன்சிரிப்பு. வெண்மையான பற்கள் முழுவதும் வெளியிலே தெரிந்தன. கண்ணிலே கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான்.

பக்கத்திலே பதினைந்து வயதிற்குட்பட்ட இருவர் இருபுறமும் அவனோடு நெருக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர். நிஜ உலகைப் பற்றிய பிரக்ஞையற்றவர்களாய் கற்பனையான உலகில் சஞ்சரிப்பவர்களைப் போல, சிரித்து, மகிழ்ந்து போன அவர்களைக் கடந்து சென்றாள், ஆரணி.

'பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாமல் வருத்தம் என்று பொய் சொல்லி இப்படி பெற்றோரை ஏமாற்றும் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் எப்படி அமையப் போகுதோ?..... தெரியாது' பெருமூச்சை வெளிப்படுத்திவாறு நடையை வேகப்படுத்து 3ம் இலக்க 'வாட்' எங்கே இருக்கிறது? எதைத் தேடுவதில் முனைந்தாள். வைத்தியசாலை வளவு எங்கும் மூலிகை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்து கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. அமைதியான சூழலும், தூய்மையும் இணைந்து மனதை இதமாக்கியது.

மூன்றாம் இலக்க 'வாட்'டிற்குள் நுழைந்தவள் வரவேற்பறையில் யாரோ இருவர் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதையும், தாதி நோயாளியின் பெயரை அழைத்து மாத்திரை களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டாள். நோயாளிகள் ஒத்தடம் போடும்

பொட்டலங்களோடு வரிசையாகப் போவதைப் பார்த்துத் தனது தாயும் அவர்களில் ஒருவராக இருப்பாளோ எனத் தேடினாள்.

“முழங்கால் பெரிய வேதனையாய் இருக்கு. நடக்க முடியாமல் உங்களுக்குப் பாராமாய்க் கிடக்கப் போறனோ தெரியாது” அவளின் அம்மாவுக்குக் கால் பற்றிய பயம் விஸ்வரூபமாய்த் தோன்றிப் பல கற்பனைகளைத் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். அடிக்கடி இப்படிச் சொன்னாள். செய்யாத வைத்தியம் எல்லாம் செய்து பார்த்துவிட்டாள். ஒன்றுக்கும் சுகம் வரவில்லை.

“பிள்ளை கைதடியில் ஆயுள்வேத வைத்தியம் செய்து குணமாக்கினமாம். தங்கியிருந்து வைத்தியம் செய்யலாமாம். நல்ல கவனிப்பாம்” யாரோ கொடுத்த தகவல்களை வேதவாக்காக்கிக் கொண்டு அங்கு போவதற்கு முடிவெடுத்து ஆரணியிடம் சொன்ன போது, “சரி அதையும் செய்து பாருங்கோ” என்று சொல்லி விட்டாள்.

கேள்விப்பட்டு அடுத்தநாளே தம்பிமார் தொலைபேசியில் வாதப் பிரதிவாதங்கள் வளர்த்தனர்.

“பிள்ளையள் வெளிநாட்டில் இருக்க, மனுசி போய் இலவச ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்குதாம். ஒவ்வொரு பிள்ளையும் காசை அனுப்பினால், நல்ல காசு ஆஸ்பத்திரியில் காட்டி வைத்தியம் செய்யலாம் எனச் சனம் சொல்லப் போகுது. அக்கா நாங்கள் காசு அனுப்புறம், கொழும்பில் கூட்டிக் கொண்டு போய் வைச்சிருந்து வைத்தியத்தைச் செய்”

தம்பிமாரின் வேண்டுகலைத் தாயிடம்

சொன்னபோது, அதற்கு அவள் செவிசாய்க் கவில்லை.

“காசோ காசில்லையோ, எனக்குக் கால்வலி மாற வேணும். என்னை விடுங்கோ” ஆரணியின் அம்மா, பிடிவாதமாய்க் கைதடி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகத் தங்கைமார் இருவரும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டனர். தனக்குரிய கடமையைத் தான் செய்யவில்லை என்பது ஆரணியின் மனக்குறையாக இருந்தது.

அலுவலகப் பொறுப்புக்களைச் செய்து முடித்துவிட்டு, இரண்டு நாட்கள் லீவு வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

“என்ன பிள்ளையள், மக்களைப் பெற்ற மகராசி கொம்மா ஆருமில்லாத அனாதையாய் கைதடியில் போய்க் கிடக்கிறா! ஏன் அங்க விட்டனீங்கள்? தம்பிமாரும் விட்டுட்டாங்களே”

பக்கத்து வீட்டு பரமசிவம் மாமா கேட்ட போது சுரீர் என எங்கோ குத்தி வலிப்பது போல, அவளுக்கு இருந்தது.

“மாமா கைதடி முதியோர் இல்லத்தில் விடயில்லை. ஆயுள்வேத ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறா”

“என்ன ஆஸ்பத்திரியோ? உது சரியாய்ப் படேல்ல.” பரமசிவம் மாமாவிற்குக் காது கேட்காது. விளங்கின மாதிரி எதையோ சொன்னார்.

நேர்த்தியாகக் காணப்பட்ட படுக்கை அறைகளிற்கு மேலே மின்விசிறிகள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு படுக்

கையிலும் நுளம்பு வலை கட்டப்பட்டிருந்தது. கடைசியாக உள்ள அறையில் தாதி ஒருவர் நோயாளியைப் படுக்க வைத்து எண்ணெய் பூசி, உடலை உருவி, ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்காக முதிய பெண்கள் வரிசையாக நின்று ஒவ்வொருவராகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

ஆரணி தாதியிடம் “பரிமளா எங்க இருக்கிறா?” எனக் கேட்டதும், அவளின் கட்டிலைக் காட்டினாள். அம்மாவின் அருகே போய் நின்றாள். கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஒரு பக்கமாகச் சரிந்து கிடக்கும் தாயைப் பார்த்ததும், அடிவயிறுநிலை இருந்து எதுவோ திரண்டெழுந்து தொண்டையில் சிக்கிக் கொண்டது போல தவித்தாள்.

ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் பசியிருந்து, தூக்கம் மறந்து கண்ணை இமை காப்பாது போல பாதுகாத்து.... பிள்ளைகளின் நல் வாழ்விற்காக நோவு நிவர்த்தி பரிகாரம் என்றெல்லாம் கோயில் கோயிலாய் விரதமிருந்து, எல்லோரையும் கரை சேர்த்த பிறகு இப்படித் தனிமையில் தெரியாத இடத்தில் வந்து கிடக்க விட்டிருக்கக் கூடாது தான்.

“அம்மா!” காலில் மெதுவாகத் தட்டினாள்.

திடுக்கிட்டுக் கண்ணிழித்த தாய், கண்கலங்கி அழுதாள்.

“ஏன் பிள்ளை ரண்டு நாள் ஒதுக்கி என்னப் பாக்க வர முடியேல்லயா?”

அம்மா கேட்பது ஞாயம் தான். அவளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

கட்டுப்பாடான பத்தியச் சாப்பாடு

தாயின் உடலை மெலிய வைத்துள்ளது. முகம் வேறுபட்டுக் கறுத்துக் கிடந்தது. மனித வாழ்க்கையில் முதுமைப் பருவம் பயங்கரமானது. உடல், உள்ளீதியாகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது. வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கை இழந்து, எதிர்காலம் தொடர்பான பயமும் தடுமாற்றமும் அச்சுறுத்தும். இந்தக் காலத்தில் பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் அன்பாக, ஆதரவாக உடனிருப்பது கட்டாய கடமை. இதை எல்லோரும் உணர்ந்து நடக்க வேண்டும். தான் கூடத் தவறு செய்துவிட்டேனே என ஆரணி இயலாமையோடு பெருமூச்சு விட்டாள்.

“கால்வலி சுகமாம்மா? என்ன சொல்லுகினம்?”

“இருந்ததை விடப் பறவாயில்லை. நடக்கக் கூடியதாய் இருக்கு. இனி வீட்டில் இருந்து ஒழுங்கா வைத்தியத்தைச் செய்யச் சொன்னவை. வாற கிழமை வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“அம்மா ஒத்தடம் போடப் போகயில்லையோ? எல்லாரும் அங்க வரிசையாப் போகினம்”

“கடைசியாப் போடுவம்” ஒத்தடம் போடப் போய்விட்டால் ஆரணியோடு பேச முடியாது என்பதற்கான தவிப்புத் தாயிடம் தெரிந்தது.

“அம்மா எழும்புங்கோ!” கையில் பிடித்து எழுப்பி ஒத்தடம் போடும் பொட்டலத்தைக் கொடுத்து, “நீங்க போங்கோ நான் டொக்டரிடே உங்கட நிலைமை பற்றி விசாரிச்சுக் கொண்டு வாறன்” தாயை அனுப்பி விட்டு டொக்டரைச் சந்திக்கச் சென்றாள்.

நோயாளிகள் டொக்டரின் அறைக்குள்

சென்று நோயைக் கூறி, மருந்து எழுதிய துண்டை வாங்கிக் கொண்டு வந்தனர். வரும்போது, சந்தித்த அந்த மூவரும் வாங்கில் இருந்து தம்மை மறந்த நிலையில் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

‘இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் தனியான உலகிலே சஞ்சரிப்பது போல, வாழ்க்கை ஒடுகிறது. உறவுகளோடு கலப்பது, களியாட்டங்களில் சேர்வது, இலக்கிய ஈடுபாடு, ஆக்க முயற்சி இவை எல்லாம் அருகிப் போய், ‘மொபைல்’, ‘இன்ரெநற்’ இவற்றோடு நேரத்தைக் கழிப்பது தான் அதிகரித்திருக்கிறது. திறமைகள் மழுங்கிப் போய், எதையும் சாதிக்காத ஒரு சந்ததிதான் உருவாகப் போகுது.’ மனதில் இப்படியான எண்ணங்களோடு அவர்களின் அருகே போய் இருந்தாள்.

‘ஏன் பிள்ளையள், பள்ளிக்கூடம் போகேல்ல?’

‘எங்களுக்குக் காய்ச்சல், மருந்தெடுக்க வந்தனாங்கள்!’ உயரமானவன் பதில் சொன்னான்.

‘உங்களுக்கு என்ன பேர், தம்பி?’

‘எனக்கு விக்கினேஸ்வரன்.’ பக்கத்தில் இருப்பவனைக் கையால் தட்டி, ‘இவன் காண்டபன், மற்றவன் முரளி’ கலகலப்பாகப் பதில் சொன்னான், விக்கினேஸ்வரன்.

நெற்றியில் விழுந்த மயிரை ஒதுக்குவதற்காக வலது கையை விக்கினேஸ்வரன் எடுத்தபோது தான் தெரிந்தது, உள்ளங்கையில் விரல்களோடு சேர்ந்து அரைவாசிப் பகுதி இல்லை என்பது. கை ரோசாப்பு

நிறத்தில் வித்தியாசமாக இருந்தது. இதை எதிர்பாக்காத அதிர்ச்சியோடு,

‘என்ன தம்பி கையிலை நடந்தது?’

‘ஷெல் விழுந்தது, அப்ப’

‘எப்ப?’

‘எங்க ஊர் நெடுங்கேணி. அங்கையிருந்து இடம்பெயர்ந்து வரும்போது தான் ஷெல் விழுந்தது. அதுக்கு முன்னமே அப்பா செத்துப் போனார்’

‘ஐயோ கடவுளே!’ அவளின் அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்தினாள்

‘எனக்குக் கை மட்டுமில்லை, இரண்டு கண்ணுமே போய்விட்டது’ கண்ணாடியைக் கழற்றினாள்.

‘இந்தக் கண் அப்படியே போயிட்டுது!’ வலக் கண் இமையை விரித்துக் காட்டினாள். வெறுமையாகக் கிடந்தது. இடது கண்ணில் அரைவாசி இல்லை. இமை மடலைப் பிரித்தான். பார்க்கவே சகிக்க முடியவில்லை.

‘இந்தக் கண்ணுக்கு ஏதாவது செய்ய முடியாதா?’

‘பார்வை நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால், கொஞ்சக் காலம் கழிச்ச ஏதாவது செய்து பாக்கலாம் என டொக்டர்மார் சொன்னவை. இப்ப செவி விழிப்புலனற்றோர் பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கிறன்’

முகத்திலும் தோல் கருக்கிக் காய்ந்து கிடந்ததை அருகில் சென்று பார்த்தபோது தான் விளங்கியது.

இதயத்தை இறுக்கிக் கட்டிப் போட்டு விட, அதை மீறித் துடித்துக் கொண்டிருப்

பது போன்ற அமுக்கமான வலி எங்கோ ஆழத்திலிருந்து எழுந்து, உடம்பெல்லாம் விஷமாய்ப் பரவிவிட்டது போன்ற துன்பத்த உணர்ந்தாள்.

ஆரணி மௌனமானாள். கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஊற்றாய்க் கண்ணீர் வழிந்தது. அவள் அழுகிறாள் என்பதை விக்கேன்வரன் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“அக்கா! என்னைப் பாத்து நீங்க ஏன் அழுகிறியள்? அமுதால் இழந்ததைப் பெற முடியுமே?” அவனின் தத்துவார்த்தமான பதில் ஆரணியின் இதயத்தில் அடியாய் விழுந்தது.

எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகளோடு ஒரு தாய் பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறாள். அந்த எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இப்படி ஊனமுற்ற நிலையில் வாழ்நாள் கைதியாகப் பார்ப்பதற்கு எந்தத் தாய் விரும்புவாள்? இந்தக் கொடுமையை எப்படித் தாங்குவாள்? தாங்க முடியாது விக்கினாள்.

“அக்கா பல பேர் என்னைப் பாத்து அழுகினம், நான் அவையைப் பாத்துச் சிரிக்கிறன். இதுதான் வாழ்க்கை”

“இப்பிடி நடந்துவிட்டதே என்று உமக்குக் கொஞ்சங் கூடக் கவலையில்லையா?”

“கவலைப்பட்டு என்ன வரப் போகுது? நடக்க வேண்டியதை நல்லதாக மாற்றுவதற்கு முயன்றால் நன்மை கிடைக்கும்”

‘இனியும் என்ன நடக்க இருக்கிது?’

என்பது போல் அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

“அக்கா நான் டொக்டராக வரவேணும் என்று அம்மாவின் ஆசை, ‘மத்ஸ்’, ‘சயன்ஸ்’ எனக்கு விருப்பமான பாடங்கள் நல்ல ‘மாக்ஸ்’ எடுப்பன்”

“எத்தினையாம் பிள்ளையாய் வருவீர்?”

“ஒண்டு அல்லது ரண்டாவது பிள்ளையாக வந்திடுவன்! இப்பிடி நடந்ததால் சோதினை எழுத முடியேல்லை. இந்த டிசம்பரில எடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறன்”

“படிக்கக் கூடியதா இருக்குதா?” என்றாள்.

“குற்றெழுத்துக்களின் மூலம் தான் படிக்கிறன். சில பாடங்களை ஒலி நாடாக்கள் மூலமாக கேட்டுக் கிரகிப்பன்”

“கஷ்டமாக இல்லையா?”

“ஆரம்பத்திலை அப்பிடித்தான் இருந்தது. இப்ப பழகியிட்டுது”

“உங்களுக்குப் பார்வை இடையில் போனதால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் உளரீதியாகவும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பீங்கள். அப்பிடித்தானே?”

“இல்லையக்கா! நான் அப்பிடி நினைக்கவில்லை. கவலைப்படவுமில்லை. கண் இருக்கும் போது பாத் காட்சிகளால் தான் இப்பிடி மாறினேனோ தெரியாது”

“அப்பா லெஷ் அடியால் தடிக்கத் தடிக்க உயிர் பிரிஞ்சதை இந்தக் கண்கள் ரண்டினாலையும் பாத்னான். கூடிய விளையாடியுன நண்பர்கள் பலபேர் கிடந்

தார்கள். ஊனமுற்று இருந்தவை, ரத்த வெள்ளத்தில் துடிச்சவை, இவங்களை யெல்லாம் மிதிச்சுக் கொண்டும், கடந்து கொண்டும் உயிரைக் காப்பாத்துறுதுக்காக ஓடிய நாட்களை நினைச்சால் கண் இல்லாமல் போனதுக்காகக் கவலைப்படுது அர்த்தமற்றதாகத் தோணும். சொல்லும் போது தெரியாது. அனுபவிக்கும் போது தான், அந்த நோத் தெரியும். இண்டைக்கு மட்டும் தான் நிச்சயம். நாளை என்பது எங்கள் கையில் இல்லை. அதனால் இருக்கும் வரை வீணான கவலைகளுக் குள் புதைச்ச விடாமல் சந்தோஷமாக இருப்போமே!”

“அண்ணா, வாங்கோ! டொக்டரிட்டைப் போவம்!” காண்மபன் விக்னேஸ்வர னின் கையைப் பிடித்து எழும்பும் படி சொன்னான்.

“தம்பி, உங்களுக்குப் படிக்கிறதற்கு ஏதாவது உதவி தேவையெண்டால் சொல்

லுங்கோ. என்றை மொபைல் நம்பரை எழுதித் தரட்டுமா?” என்றான்.

“வேண்டாம் அக்கா!” சொன்னவன் தனது மொபைலை எடுத்து நம்பர்களை, பதிவு செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். அதில் அவனது நிதானமும் பொறுமையும் தெரிந்தது.

“சரி, அக்கா மருந்து எடுத்துக் கொண்டு வாறன்!” அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஆரணிக்கு, மனதில் இனம் புரியாத பெரும் சுமை அழுந்துவது போல உணர்ந்து கொண்டான்.

எல்லாம் அனுபவித்து முடித்துவிட்ட அம்மாவின் நிலை எவ்வளவோ மேலானது. விக்னேஸ்வரன் போன்றவர்களின் எதிர்காலம் சூனியமாகிப் போக அந்த ரணங்களின் வலிகளோடு இன்று மட்டும் தான் நிஜமானது என்ற வைராக்கியத் தோடு வாழ்வது எந்தவகையில் சாத்தியமாகும் என்ற கேள்விக்குறி ஆரணியின் முன்னால் விரிந்து கிடந்தது.

A. R. R. HAIR DRESSERS
89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0112527219
மார்ரிஸ்ஸும் குளரிண்டைப் பெற்ற சனூன்

முற்போக்குப் படைப்பாளர் உறவு

-செங்கை ஆழியன்

அக்காலகட்டத்திலும் யாழ் இலக்கிய வட்டம் வலுவான ஓர் இயக்கமாகவிருந்தது. அதனைத் தொய்யாது கொண்டு நடாத்துவதில் முனைப்பாக இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், யாழ்வாணன் என்ற சண்முகநாதன், செம்பியன் செல்வன், கவிஞர் வி. கந்தவனம், கல்வயல் கவிஞர் குமாரசாமி, நான் முதலியோர் இருந்தார்கள். தமது பொழுதில் பெரும் பகுதியை யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் செயற்பாடுகளில் செலவிட்டார்கள். மாதத்திற்கு ஒரு தடவையாவது ஏதாவது ஒரு இலக்கிய நிகழ்ச்சியில் கூடுவோம். அன்றைய கூடல்கள், கூட்டங்கள் என்பன யாவும் பெரும்பாலும் யாழ் மாநகரசபையின் கேட்போர் கூடத்தில் அல்லது பெரிய மண்டபத்தில் நிகழும். ஆர்வலர்கள் பலர் அன்று திரளாக வருவார்கள். இந்தியா தமிழகத்திலிருந்து எழுத்தாளர்கள்- பகீரதன், நா.பார்த்தசாரதி, கி.வா. ஜகந்நாதன், அறிஞர் விசுவநாதன் போன்றோர்- யாழ் இலக்கிய வட்டங் கூட்டங்களுக்கு சமூகம் தந்துள்ளார்கள். புத்தக வெளியீடுகள், பயிற்சி மன்றங்கள், கவி அரங்குகள், பட்டறைகள் என்பன தொடர்ந்து நிகழும்.

யாழ் இலக்கிய வட்டத்திற்கு நிகராக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க யாழ் கிளை இலக்கியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வந்தது. நண்பர் பிரேம்ஜி, சோமகாந்தன், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன், நந்தி என்ற பேராசிரியர் சிவஞான சுந்தரம் முதலானோர் கூட்டங்களைக் கூட்டுவதில் அக்கறை செலுத்தினர். அவ்வேளையில் இரண்டு இலக்கிய அணிகள் இங்கு இயங்கின. வரதர், கனகசெந்திநாதன், சொக்கன், சம்பந்தர், சு.வேலுப்பிள்ளை, சிற்பி, சுடரொளி, செம்பியன் செல்வன் முதலானோர் ஓரணியாகவும், பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, டானியல், ஜீவா, செ.யோகநாதன் என்போர் மறு அணியாகவும் இயங்கினர். இவ்வாறிருந்த போதிலும், எனக்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடம் நல்ல உறவிருந்தது. பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, நந்தி, சோமகாந்தன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, யோகநாதன், கதிர்காமநாதன், தெணியான் முதலியோரிடம் நல்ல உறவிருந்தது. ஒருவரையொருவர் மதிக்கத் தெரிந்திருந்தோம்.

பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கும் எனக்கும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான்

மாணவனாக இருந்த போதே இலக்கியத் தொடர்பிருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் நான் தொகுத்து வெளியிட்ட 'கதைப் பூங்கா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை தந்தவரும் அவரே. அம்பலத்தான் (பேராசிரியர் கைலாசபதி) தமிழுலகு நன்கு அறிந்த ஆய்வாளர். தினகரனின் ஆசிரியராகவும் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகவும் விளங்கியவர். அவர் எழுதிய ஆரம்பகாலத் தரமான சிறுகதை 'கலையும் சிலையும்' ஆகும். அவர் சிறந்தவொரு மார்க்சிய விமர்சகர். அவருடைய கருத்துகள் சிலவற்றிற்கு நான் ஒத்துப் போகவில்லை. பல்கலைக்கழகத்தில் தன்னைச் சுற்றி ஒரு மார்க்சிய இலக்கிய அணியை உருவாக்க அவர் விரும்பினார். 'ஒரு இயக்கத்தின் பகைப்புலத்தில் நின்றால் தான் சிறந்த இலக்கியவாதியாக முடியும்' என்றார். அவர் காலத்தில் தான் மரபுப் போராட்டம் ஆரம்பமானது. இழிசினர் வழக்கு வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றன. பேராசிரியர் மரபு மீறப்படலாம் என்றார். அவருடைய கருத்துக்கள் எனக்கு உடன்பாடாக இருக்கவில்லை. அவருடன் ஒட்ட முடியவில்லை.

பல்கலைக்கழக வெளியீடான தொகுதி ஒன்றிற்கு முன்னுரை தந்தவர் ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளி எஸ்.பொன்னுத்துரை ஆவார். அவர் ஆரம்பத்தில் முற்போக்கு அணியிலிருந்து விலகினார். யாழ் இலக்கிய வட்ட ஸ்தாபகர் கனக செந்திநாதனுடன் நெருங்கிய நட்புடையவராக இருந்தமையால் என்னுடனும் பழக்கம் கொண்டிருந்தார். ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் எஸ். பொன்னுத்துரை ஒரு மைல் கல்லா

வார். 'பல்வேறு இலக்கியத்துறைகளில் ஆற்றலும் கற்பனை வளமும் சொல்லாட்சித் திறனும் வாய்ந்தவர்' எஸ். பொன்னுத்துரை. இலக்கியவுலகில் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஓர் உருவமாக இன்றுள்ளார்' என்கிறார் டொமினிக் ஜீவா ஓரிடத்தில். ஈழத்தில் அதிகம் புனைப்பெயர்களுள் மறைந்து நின்று பல இலக்கியப் பரிசோதனைகளை நடாத்தியுள்ளார். சிறுகதைத் துறையில் உருவ அமைப்பிலும், உத்தி முறைகளிலும் பல பரிசோதனைக் கதைகளை எழுதி, புதிய வழிகளையும் அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளார். ஆபாசம் என்று சொல்லி மறையை எழுத்தாளர்கள் அணுகவும் கூசும் விடயங்களை வருணனைகளின் மேன்மையாலும் கவர்ச்சியான நடையாலும் வாசகர்களுக்குச் சொல்லக் கூடியவர் என்பதற்குச் சான்றாகத் 'தீ' என்னும் அவரது நவீனம் அமைந்துள்ளது. 'எஸ்.பொ.வின் புனைக்கதைகளில் கற்பனை வளத்திலும் பார்க்க, அவரின் நடைவளம் மேலோங்கி நிற்கிறது' என்பது கனக செந்திநாதனின் கணிப்பாகும். எஸ்.பொன்னுத்துரையின் இக்காலகட்டத்துச் சிறுகதைகளில் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகிற்கு பெருமை சேர்ப்பது 'தேர்' என்பேன். எஸ்.பொ. பல்வகையான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். சரித்திரக் கதைகள், சமூகக் கதைகள், புராணக் கதைகள், பரிசோதனைக் கதைகள் எனப் பலவகை. ஆனால், ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி உருவம், உத்தி, நடை என்பவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். சிறுகதைக்குரிய கலாபூர்வமும், படைப்பனுபவமும் அவற்றில் இருக்கும். அன்னாரின் 'சடங்கு' என்று

புகழ்பெற்ற நாவலை சுதந்திரனில் எழுது வித்தவன் என்ற பெருமை எனக்குள்ளது.

நான் எனது இலக்கிய நண்பர்களில் மிகப் பெறுமதிமிக்கதாகக் கருதுவது டொமினிக் ஜீவாவடைய நட்பாகும். ஈழத்தின் முற்போக்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளி டொமினிக் ஜீவா ஆவார். 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'சாலையின் திருப்பம்', 'பாதுகை', 'வாழ்வின் தரிசனங்கள்' என்பன ஜீவாவின் சிறுகதைகளின் தொகுப்புகளாகும். இலங்கையில் புனைக்கதைக்காக முதன் முதல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர், டொமினிக் ஜீவா ஆவார். ஈழத்தின் புகழ் பூத்த சஞ்சிகையான 'மல்லிகை'யின் ஆசிரியர். 45 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுச் சாதனை படைத்துள்ளார். 'மல்லிகைப் பந்தல்' மூலம் 50 க்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு சமநிலை தரும்பாது விளங்கும். 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்காடும்', 'பாதுகை', 'ஞானம்' என்பன குறிப்பிடத்தக்க அன்னாரின் சிறுகதைகளாகும். ஜீவாவின் சிறுகதைகள் 50 ஒரு பெருந்தொகுதியாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நான் எழுதிய சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை மல்லிகையில் வெளிவந்தவையாகும். 'வன்னிக் கதைகள்', 'இரவு நேரப் பயணிகள்', 'போராட்டக் கதைகள்' என்பன மல்லிகையில் தொடராக வெளிவந்தன. ஜீவா எழுதிய முன்னுரைகளில் மிக முதன்மையான ஒன்று எனது 'இரவு நேரப் பயணிக்'ளுக்கு எழுதியதாகும்.

'வாடைக்காற்று' என்ற எனது நாவலின் வெளியீட்டு விழாவிற்கு ஜீவாவும், டானியலும் வவுனியா செட்டிக்குளத்திற்கு வந்திருந்தமையை மறக்க முடியாது. இலக்கியத்துக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்த ஒரு துறவியாக அவர் இன்று வாழ்வதாக எனக்குப் படுகிறது.

ஈழத்தின் உன்னதமான படைப்பாளிகளில் ஒருவர் கே. டானியல் ஆவார். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினதும், பஞ்சப்பட்ட மக்களினதும் விடுதலைக்காகப் போராடியவர். எழுத்தை அதற்கான கருவியாகப் பயன்படுத்தியவர். மார்க்சிய முற்போக்கு எழுத்தாளர். சுதந்திரன் பத்திரிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் 'அமரகாவியம்' என்ற அன்னாரின் கதை முதற் பரிசினைப் பெற்றது. முற்போக்குக் காலகட்டத்தில் அவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் இயற்பண்பும், யதார்த்தமும் கலாபூர்வமாக அமைந்துள்ளன. 'டானியல் சிறுகதைகள்', 'உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன' என்பன டானியலின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும். சிறுகதைப் படைப்பாளியான டானியல் ஈழத்தின் முக்கியமான நாவலாசிரியராகப் பிற்காலத்தில் மலர்ந்தார். 'பஞ்சவர்', 'தண்ணீர்', 'கானல்', 'பஞ்சகோணம்' என்பன முக்கியமான அவரின் பெயர் பதிக்கும் நாவல்களாகும். எனது நாவல்களில் பல ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. அவற்றை விடும்பி வெளியிட்டவர் சசிபாரதி சபாபெத்தினமாவார். அவரின் வேண்டுகோளிற்கு இணங்க முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு தொடர்கதையை டானியலிடம் கேட்டுப் பெற்று ஈழநாட்டிற்கு

வழங்கினேன். அந்தத் தொடர்கதைதான் 'முருங்கையிலைக் கஞ்சி'யாகும். டானியலின் கராச்சி போடப்பட்டிருந்த மேசையில் அமர்ந்து 'பிளேன் ரீ' அருந்திய இனிமையான நினைவு வருகின்றது.

பேராசிரியர் நந்தி அவர்கள் பழகுவதற்கு இனியவர். நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருடைய மலையக நாவலான 'மலைக் கொழுந்து' வெளிவந்தது. என் மனதைக் கவர்ந்ததால், பாராட்டி ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதன் பின்னர் அவருடனான என் தொடர்பு அதிகரித்தது. தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைவராக அவர் வந்தபோது அந்த உறவு அதிகரித்தது. என் நாவலொன்றிற்கு அவர் முன்னுரை தந்து வாழ்த்தினார். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய அக்கறையைச் சந்திக்கும் போது வெளியிடுவார். ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைப் படைப்பாளி நந்தி என்ற சிவஞான சுந்தரமாவார். 1947இல் சிறுகதை உலகுக்குள் காலடி பதித்தவர். 'கதையும் சாமியாரும்', 'கிழவனும் கிழவியும்', 'பச்சைப் பூக்கள்', 'பாவதரிசனம்' முதலான சிறுகதைகள் முற்போக்குக் கால கட்டத்தில் எழுதிய தரமான கதைகள். நந்தியின் எழுத்தில் நிலைபெற்ற சத்தியமும், ஆன்மாவின் உள்ளுணர்வும், எல்லையற்ற இரக்கமும் கலந்துறவாடுகின்றன. ஆடம்பரமற்ற ஆனால், அழுத்தமும் வேகமும் நிறைந்த ஓர் உரைநடையில் நந்தி படைத்த சிறுகதைகள் உள்ளன என்பர். நந்தி ஈழத்தின் சிறந்ததொரு நாவலாசிரியர். மருத்துவர். பிற்காலத்தில் அவர் எழுதிய

'பதுங்கு குழி', 'கேள்விகள் உருவாகின்றன' முதலிய சிறுகதைகள் அற்புதமானவை. ஈழத்தில் நல்ல இலக்கியம் வெளிவரின் அதனைப் பாராட்டத் தவறுவதில்லை. எல்லா இலக்கிய எழுத்தாளர்களையும் அரவணைத்தவர், அவர்.

எனக்கு எழுத்தாளர் **சோமகாந்தனு**க்கும் இடையிலான உறவு சகோதர உணர்வானது. தனது அன்பான ஒரு தம்பியாக என்னைக் கணித்தார். தன் ஒவ்வொரு புது இலக்கிய முயற்சிகளும் எழுதுவதற்கு முதல் என்னுடன் கலந்து பேசுவார். ஒழிவு மறைவின்றிப் பேசுவார். இலங்கை சாகித்ய விழாவின் கூழ்முட்டையெறிக்கு திட்டமிட்ட கூட்ட ஆலோசனை, அன்னாரது ஒட்டுமடம் இல்லத்தில் நடந்தது. 'எனக்கு விருப்பமிருக்கவில்லை. ஆயினும் எழுத்தாளர் சங்க முடிவுக்கு ஒற்றுமைக்காகக் கட்டுப்பட்டேன்' என்றமை எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

புதிய எழுத்தாளர்களில் எனது சம காலத்தவரான முற்போக்கு எழுத்தாளரான **தெனியானை** எனக்குப் பிடிக்கும். மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையையும் இரசிக்கத் தெரிந்தவர். தான் கருதிய கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால் செல்லாது, தனது மனக்காயங்களை உதாரணமாகக் கொண்டு வழக்காடுவார். எதிலும் ஒழிவு மறைவு கிடையாது. எழுத்தாளர் **யோகநாதனும், கதிர்காமநானும்** என்னுடன் கூடவே, கற்றுறவர்கள். கைலாசபதியின் நேசமான சீடர்கள். இலக்கியத்தில் மார்க்சியக் கருத்துக்களை நிறையத் தழுவுவார்

கள். நடப்பு வாழ்க்கைகளில் தவறவிட்டு விடுவார்கள். தாழ்வுச் சிக்கலால் அவர்கள் அவதிப்பட்டதை நான் உணர்வேன். சிறந்த படைப்பாளிகள்.

முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த அகஸ்தியருடனான இலக்கிய உறவு என் அண்ணார் புதுமைலோலன் மூலம் ஏற்பட்டது. எனது அண்ணார் அவர் குறுநாவல் தொகுதியொன்றினை தனது 'அன்பு வெளியீடாக' வெளியிட்டார். அக்காலத்தில் என் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதி வந்த முற்போக்கு எழுத்தாளரான எஸ். அகஸ்தியர் நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். 'இருளினுள்ளே', 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன', 'ஒரு குப்பி விளக்கு எரிகிறது' என்பன அவரின் குறுநாவல்கள். 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்', 'மண்ணில் தெரியுது ஒரு தோற்றம்', 'எரிமலை' என்பன அவரின் நாவல்கள். மக்களின் வாழ்க்கை அநுபவங்களை எடைபோட்டு உணர்வுபூர்வ வெளிப்பாடுகளாக அகஸ்தியரின் சிறுகதைகள் அமைகின்றன. அவரின் சிறுகதைகள் யதார்த்த பூர்வமானவை. 'கொக்குத் தவம்', 'தவிர்ப்பு', 'வட்டி', 'பொறி', 'கடல் சிவந்தது' என்பன அகஸ்தியரின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளாகும். அவரின் பேனா அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவுக்காக எழுதியது. பிரான்சிற்கு அவர் வாழ இடம்பெயர்ந்ததும் அவரின் சிந்தனைகள் புதிய வாழ்க்கைக்கு மாறிவிட்டன. தலித் மனநினைவுகளையும் அதனால் ஏற்பட்ட மனக்காயங்

களையும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் துயரங்களையும் மறந்துவிட்டார் போலத் தோன்றுகிறது. புதிய இடம்பெயர்வின வாழ் விற்குத் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு அமரரானார்.

இரசிகமணி கனக செந்திநாதனைத் தன் குருவாக மதித்தவர் சு. இராசநாயகன். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தில் பிரதான அங்கத்தவராக இருந்தவர். அவருடன் இலக்கிய உறவு எனக்கிருந்தது. அவரை அவரது கடைசிக் காலத்தில் சந்தித்த போது, சம்பந்தர் விருதினைத் தனக்குப் பின்னர் தொடர்ந்து நடத்துமாறு பணித்தார். ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்கு வளம் சேர்த்தவர்களில் ஒருவர் சு. இராஜநாயகன் ஆவார். சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள் என எழுதியுள்ளார். 'பொத்தல்', 'நாகதோஷம்', 'இதயத்துடிப்பு' என்பன தரமான சிறுகதைகளாகும். அவரது சிறுகதைகள் 'சொந்த மண்' என்ற பெயரில் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. தெரிந்த சொற்களைப் பயன்படுத்தி நனவோடை உத்தியில் சிறுகதைகளைப் படைத்தார். இராஜநாயகன் சிறுகதைகளைக் கூறும் பாணி சற்று வித்தியாசமானது. வாசகனின் எதிர்பார்ப்புக்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட நோக்கில் அவரது சிறுகதைகள் அமைந்தன. ஈழநாடு நாவல் போட்டியில் அவரின் 'பிரயாணி' முதற் பரிசு பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றாகும். எனது 'குவேனி' நாவலும் அதில் நான் எடுத்துக் கொண்ட முடிவும், அவருக்குப் பிடித்தமாக இருக்கவில்லை. அதனைக் கண்டித்து நீண்ட கடிதம் எழுதினார். இலக்கிய செல்நெறியைப் போதித்தார்.

கற்பகத் தருக்கள், நான்கு

—க.பரணீதரன்

காவோலைகள் சரசரக்கின்றன.

காற்றுக் கிளம்பியிருக்க வேண்டும்... அல்லது காவோலைகளில் குந்தியிருந்த காகங்கள் எழுந்து, பறந்திருக்க வேண்டும்.

காகங்களும் கரைகின்றன.

கண் விழித்த செல்வநாயகியிடம் ஒரு சிறு பரபரப்பு.

‘விடிந்திருக்குமோ?’

அவள் நடுச்சாமம் வரை, உறங்கவேயில்லை. அவைக் கழிக்கும் நினைவுகளால் இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தவள், அவளை அறியாமலே பின்னிரவில் கண்ணயர்ந்துவிட்டாள்.

காவோலைகள் ஒன்றுடனொன்று பனையுடனும் உராய்ந்து எழுப்பிய சரசரக்கும் ஒலியிலும் காகங்களின் கரைதலிலும் கண் விழித்தாள். இன்னும் விடியவில்லை என்றே நினைத்தாள். விடிந்தால், ‘தான் எண்ணியபடி எல்லாம் நடக்குமா?’ என்ற ஐயப்பாடு எழுந்து, அவள் நினைவுகளை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று, பிள்ளையார் கோயில் காண்டாமணி ஒலிக்கிறது.

‘விடிந்துவிட்டது!’ என்று உறுதியாயிற்று.

செல்வநாயகி, படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தாள். கிழக்குத் திசை நோக்கி நின்று கொண்டு, தலைக்கு மேலே கைகுவித்து, “அப்பனே பிள்ளையாரே!” என்றவாறு நின்ற இடத்திலேயே நின்று, மூன்று முறை சுற்றிக் கும்பிட்டுக் கொள்கிறாள்.

காண்டாமணி ஒலிக்கத் தொடங்கும் முன்னரே கண் விழித்து, அதன் ஓசையை முழுமையாகக் கேட்டமை, நல்ல சகுனமாகப்பட்டது. எல்லாம் நினைத்தபடி நடந்துவிட வேண்டும் என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள்.

பனங்கூடலின் மத்தியிலிருந்த ஒரு சிறு துண்டுக் காணியில் செல்வநாயகியின் வீடு. பனையோலையால் வேயப்பட்டு, வடலி மட்டையால் சுற்றிவர வரியப்பட்ட அழகான மண்குடில் தான் அவளின் மாளிகை.

அவளது சிறு வளவுக்குளையே நான்கு பனை மரங்கள். கணவனை இழந்த அவளுக்கு அவை தான் ஜீவாதாரமாய் விளங்கின. செல்வநாயகியும் அவற்றை வெறும் மரங்களாகக் கருதாமல், தன்னை வாழ வைக்கும் தெய்வமாகவே கருதி வணங்குவாள்.

பனை கற்பகத்தரு தான் என்பதற்கான விளக்கம் செல்வநாயகிக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. பனையிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய பயன்களை எல்லாம் அவள் உச்ச அளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

பனையிலிருந்து கிடைக்கு ஓலைகளை விற்பாள்; பனை மட்டைகளை விற்பாள்; பனம் பழத்திலிருந்து பனாட்டுத் தயாரித்து விற்றுக் காசாக்குவாள். பனம்பழ விதைகளைச் சேர்த்து வைத்து, பாத்திகட்டி விதைத்துப் பனங்கிழங்காக மாற்றுவாள்; பனங்கிழங்குகளை ஓடியலாக்கியும் அவித்துக் காயப் போட்டு புழுக்கொடியலாக்கியும் 'இரசவாதம்' செய்வாள். மழைக் காலத்திற்கெனத் தனக்கு ஒரு பகுதியை வைத்துக் கொண்டு, மீதியை விற்றுப் பணமாக்குவாள். இளங் குருத்தோலைகளை வெட்டிக் காயப் போட்டு, வர்ணம் காய்ச்சி, வண்ணம் உள்ள பாய், பெட்டி, நீற்றுப்பெட்டி, பனங்கட்டிக்குட்டாள் என்று விதம் விதமாக இழைத்துச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று விற்று வருவாள்.

செல்வநாயகி சுறுசுறுப்பானவள். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நம்பிக்கை இழந்து போகாதவள். தன் கணவனை இழந்த பின்பும் கூட, தன் பிள்ளையைத் தன்னால் வாழ வைக்க முடியும் என்று அவள் கொண்டிருந்த உறுதிதான் அவளை இன்னும் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சிலவேளைகளில் தன் விதியை நினைத்து அவள் கண் கலங்குவாள். அவளின் மண வாழ்க்கை ஒரு சில வருடங்களுடன் முற்றுப் புள்ளியாக விட்டதை எண்ணி இறைவனைத் தன் மனதுக்குள் திட்டித் தீர்க்கவும் செய்வாள். ஆனால், அடுத்த கணமே தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டு, ஒரு

சில வருடங்களிலான மணவாழ்க்கையிலும் முத்துப் போன்ற மகனைத் தனக்குத் தந்த ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்வாள்.

இரண்டு மினிபஸ்களைச் சொந்தமாக வைத்துக் கொண்டு, சம்பளத்துக்கு றைவர் மாரையும் கொண்டகர்மாரையும் வைத்துப் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியத்தின் மூன்றாவது மகள் தான் செல்வநாயகி. உயர்தர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தவள், சந்தர்ப்பவசத்தால், கொண்டகர்ராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சண்முகசுந்தரம் என்ற 'பெடியன்' மீது காதல் வயப்பட்டாள்.

இருவருக்கும் ஒத்த வயது. காதலுக்குப் பின்னாலும் வாழ்க்கை என்று ஒன்று இருக்கிறதே என்று சிந்திக்க முடியாத பருவம். விபரம் அறிந்து தந்தையிடமிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பவே சண்முகசுந்தரத்தோடு செல்வநாயகி களவாக ஓடிப் போனாள்.

சண்முகசுந்தரத்தின் தாய்க்கு வெள்ளையும் சொள்ளையுமாக இருந்த செல்வநாயகியைப் பிடித்துக் கொண்டது. கணவனை இழந்திருந்தும் சொந்தமாக இருந்த ஒரு பரப்புக் காணியிலுள்ள வீட்டில் தன் மகனோடு வாழ்ந்து வந்தவள், தன் மகனுக்குக் கிடைத்த செல்வநாயகியையும் அன்போடும் மனநிறைவோடும் அரவணைத்துக் கொண்டாள்.

சண்முகசுந்தரத்துக்கு செல்வநாயகி மீது கொள்ளை ஆசை. தன்னை நம்பித் தன்னோடு வந்தவளுக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கக் கூடாதென எண்ணினான். செல்வநாயகியோடு ஓடி வந்த புதிதில் தன் சேமிப்பிலிருந்த பணத்தில் உட்புகளும், ஒரு பவுண் சங்கிலியும் வாங்கினான். அவன் தாயாரும் தன் சம்பாத்தியத்தில் ஒரு மூக்குத்தி வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

இரண்டொரு மாதங்கள் வாழ்க்கை சிக்கல் மிகுந்ததாகவே இருந்தது. ஆனால், சண்கமுசந்தரத்தின் முயற்சியால் இன்னொரு வானுக்கு அவன் கொண்டகீர் ஆனான். கண்ணதாசன் வயிற்றிலிருக்கும் போதே பேத்தியாரை 'விழுங்கிவிட்டு' பிறந்தான்.

தன்னுடைய தாயின் அந்திமக் கிரியை களுக்காகக் கையிலிருந்த பணத்தைச் செலவு செய்து முடித்துவிட்டான். ஆனாலும் அது நாள் வரை தனது உழைப்புடனும் அவன் தாயின் சம்பாத்தியத்தின் பங்களிப்புடனும் ஓடிக் கொண்டிருந்த வாழ்க்கையைத் தனி ஒருவனின் உழைப்பால் சமாளிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். கண்ணதாசன் பிறந்த போது, செலவுகளும் கூடிக் கொண்டன. செல்வநாயகியிடம் இருந்த ஒரு பவுண் சங்கிலியையும் கூட, விற்க வேண்டியதாயிற்று. செல்வநாயகிக்கும் கவலைதான். ஆனால், சண்கமுசந்தரத்தின் அன்பிலும், தன் குழந்தையின் மழலையிலும் அவள் நனைந்தாள். வாழ்க்கையின் மிகப் பெரிய செல்வம் அவை தான் என்று அவள் நம்பினாள். கண்ணதாசனை நன்றாக வளர்த்து விட வேண்டும் என்பது தான் அவளுக்கும் சண்கமுசந்தரத்துக்கும் கனவாக இருந்தது. தாங்கள் இடையில் முறித்துக் கொண்ட படிப்பைக் குறைவின்றித் தம் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் இருவரும் உறுதி கொண்டனர்.

குழந்தைக்கு மூன்று வயது பூர்த்தியான வேளையில் தான் அந்தக் கொடூரம் நடந்தது. இரு மினிபஸ்களுக்கிடையே வழியில் நடந்த போட்டி ஓட்டத்தில், சண்கமுசந்தரம் ஒரு பயணியை மினிபஸஸில்

ஏற்றிவிட்டு, தான் சரியாக 'புட்போர்ட்'டி காலை வைக்க மறந்து, தடம் புரண்டு உருண்டான். அவன் மினிபஸ் சில்லு அவன் மேலேயே ஏறிவிட்டது.

பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அவனை எடுத்துச் சென்றபோது, பெரிய 'ஓப்பரேஷன்' ஒன்றுக் காகக் கொழும்புக்கு ஏற்ற வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். கொழும்புக்குக் கூடப் போவதற்கும் அவனின் மருத்துவச் செலவுகளுக்கும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா வரை தேவைப்படும் என்றும் சொன்னார்கள். செல்வநாயகி பலரிடம் ஓடித் திரிந்து அந்தப் பணத்தொகையைக் கைமாற்றாக வாங்கிச் சேர்ப்பதற்குள்ளாகவே சண்கமுசந்தரத்தின் உயிர் பறந்துவிட்டது.

செல்வநாயகிக்கு, அவன் அவளை நட்பாற்றில் கைவிட்டுச் சென்றது போல் பட்டது. ஆனால், இந்த நிலைமையிலும் தன் மீது கொஞ்சமேனும் இரக்கம் காட்டாத தன் பெற்றோரை எண்ணிப் பார்க்கையில், தனது குழந்தைக்குத் தன்னைத் தவிர எவரும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தாள். அவளிடத்திலிருந்த 'அநாதரவான நிலை' பற்றிய உணர்வு எங்கோ பறந்தோடி விட, கண்ணதாசனை நன்றாக வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும் என்று உறுதி பூண்டாள்.

'என்ன செய்யலாம்?' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் வளவுக்குள் நின்ற நான்கு பனை மரங்களும் அவளுக்கு நம்பிக்கை தந்தன. அவள் தனக்குள்ளே ஓர் ஒளிப் பாய்ச்சல் ஏற்பட்டது போல, உணர்ந்தாள். அதன் பின்பு அவள் அந்தப் பனைகளோடு தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு, அவற்றின் பயன்களையெல்லாம் பெற்றுத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாள்.

காலைப் புஜைக்கான அம்மன் கோயில் மணியின் ஓசையில், செல்வநாயகி தன் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டாள்.

பனை மரங்களை நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள். அவளையும் மீறி அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது. 'தனது முடிவு சரிதானா?' என்ற கேள்வி அவளுள் ஒருமுறை எழுந்தது.

உள்ளே பாயில் படுத்திருந்த கண்ணதாசன், புரண்டு படுத்தது போல இருந்தது. அவன் இழுத்திழுத்து மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு நித்திரையாக இருந்தான். அவனருகே சென்று அவனது தலையைத் தடவிக் கொடுத்து அவனை எழுப்பினாள்.

"ராசா, எழும்பணை.... விழுஞ்சுட்டு தணை..... பெரிய பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகவெல்லே வேணும்....?"

கண்ணதாசன் மெல்லக் கண்விழித்துக் கொள்கிறான். தாயின் கண்களும் முகமும் அழுது வீங்கியிருப்பது போல அவனுக்குத் தெரிந்தது.

"ராசா, ஓடிப் போய்க் கை, கால், முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு பல்லுத் தீட்டிக் குளிச்சிட்டு வாணை. ஏழரை மணிக்கு பஸ் எடுத் துப் போகணும்.... நேரத்துக்குப் போகாட்டில் ஏசுவினம்...."

"சரியம்மா...!"

கண்ணதாசன் உற்சாகத்துடன் எழுந்து ஓடியதைக் கண்டு, இவள் மனம் பூரித்தாள். தனது கண்களையும் முகத்தையும் ஒரு சட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

யாரோ வேலிப் படலையைத் திறந்து கொண்டு வரும் சத்தம் அவளுக்குக் கேட்கிறது.

'ராசதுரையண்ணையும் அவரின்றை

ஆட்களாகவும் தான் இருக்கும்.....'

அவள் நினைத்தது சரிதான். அவர்கள் தான் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் அவளுக்கும் உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. ஓடிப் போய் வர வேற்றாள்.

"ராசதுரையண்ணை வாங்கோ, வாங்கோ....! உங்களைத் தான் நான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறன்....."

அவளின் எதிர்பார்ப்பு ராசதுரைக்கு விளங்கியது.

"பிள்ளை! இண்டைக்கே பெடியனைக் கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறாய்...? எல்லா ஆயித்தமும் செய்தாச்சே...?"

"ஓமண்மை.....! எல்லாமே செய்து போட்டன்.... அண்டைக்கு நீங்க தந்த அட்வான்ஸை போன கிழமையே கட்டிப் போட்டன். இண்டைக்கு மீதியையும் கட்டவேணும்....."

செல்வநாயகி எதற்காக இழுத்து இழுத்துக் கதைக்கிறாள் என்பது ராசதுரைக்கு விளங்கியது.

"பிள்ளை நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை, இப்ப என்றை பெடியன் காசு கொண்டு வந்திடுவான்.... நீ போய் உன்றை பெடியனை அனுப்புற வேலையைப் பார்.... நீயும் போய் வெளிக்கிடன்!"

செல்வநாயகி நம்பிக்கையுடன் வீட்டுக்குள் செல்லக் குனிந்தாள். ஆனால், ராசதுரையின் அழைப்பில் அவள் மீண்டும் நிமிர்ந்தாள்.

"பிள்ளை, நான் சொல்லுறன் எண்டு கோவிக்காதை. ஒருமுறைக்கு ரண்டு முறை யோசிச்சுப் பார்.... உன்றை மேன் கெட்டிக்காரனெண்டு கதைக்கிறவை....."

அவன் இப்ப படிச்ச பள்ளிக்குடத்திலையே படிக்கலாம் தானே.....?"

செல்வநாயகி இடைமறித்து உறுதியாகக் கூறினாள்.

"இல்லை அண்ணை...! நானே தீர்மானிச்சிட்டன். நல்ல பள்ளிக்குடத்திலை படிச்சால் தான் அவன் நல்லா வரமுடியும்...."

ராசதுரை விடுவதாயில்லை.

"பிள்ளை! அதுக்காக இவ்வளவு காலமும் உனக்குக் கைகொடுத்த இந்தப் பணையனை வித்துப் போட்டு, என்ன செய்யப் போறாய்...?"

செல்வநாயகிக்குக் கண்ணுக்குள் நீர் முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

"ஓமண்ணை, என்றை பெடியன்றை மூண்டு வயசிலை அவர் என்னை விட்டிட்டுப் போக, ஏழு வருசமா இந்தப் பணையள் தான் எனக்கு ஆதரவு. எனக்கும் நினைச்சால் கவலை தான். ஆனா என்னண்ணை செய்யிறது? இந்த ஊர்ப் பள்ளிக்குடத்திலை ஐஞ்சாம் வகுப்பு வரை படிச்சது போதும். பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலை படிச்சாத்தான் நல்லா வருவான்... நான் பலகாரம் சுட்டு வித்தாவது, நான் என்ற பிள்ளையைப் படிக்க வைப்பன்!"

செல்வநாயகியின் நிலையைக் கண்டு ராசதுரைக்கும் பரிதாபமாக இருந்தது.

"ஏன் பிள்ளை, அதுவும் அரசாங்கப் பள்ளிக்குடம் தானே? அங்கை சேத்துக் கொள்ளுறதுக்கு ஏன் பிள்ளை காக கேட்கினம்? கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. பத்தாயிரம் எண்டெல்லோ சொன்னனீ...?"

ராசதுரைக்கு எப்படி விளங்க வைப்பதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. தனக்குக் கருணை காட்டுமாறு ஒரேயடியாக

மறுத்துவிட்டு, "அப்பிடயானால உங்கடை பள்ளிக்கூடங்களிலையே போய்ப் படிக்கலாம் தானே? ஏன் பெரிசாய் ஆசைப்படுகிறியன்?" என்று எரிச்சலுடன் அதிபர் ஏசியது அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஒன்றும் சொல்லாலை நின்றான்.

"என்னவோ பிள்ளை, நான் மரம் அடிச்சு விக்கிறனான், தான்..... ஆனா, உன்றை பணையளிலை நான் ஒருநாளும் கண் வைச்சதில்லை. உன்றை நிலை எனக்குத் தெரியும்... நான் என்னத்தைச் செய்ய.....? நீ தான் என்னட்டை பணையளை விக்கப் போறதாய்ச் சொல்லி, அச்சவாரமும் வாங்கிக் கொண்டு போனனீ...."

செல்வநாயகி மௌனமாக உள்ளே போய் சேலையை உடுத்திக் கொண்டு, வெளியே வந்தாள். ராசதுரையின் மகன் காசுடன் வந்தான். அவள் ஒருமுறை பனைகளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

இழுத்து வீழ்த்துவதற்கு வசதியாகப் பணையின் உச்சியில் கயிற்றைக் கட்டி விட்டு, அடிப்பணையைத் தறிப்பதற்கு அவர்கள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவளுக்கு உயிரே போவது போல இருந்தது. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

கண்ணதாசன் பாடசாலைச் சீருடை அணிந்து, துள்ளிக் கொண்டு வெளியே ஓடிவந்தான்.

இப்போது பனை தறிக்கும் ஓசையோ, வேறெதுவோ அவளுக்குக் கேட்கவில்லை. தன் மகனின் எதிர்காலம் தான், அவள் முன்னால் காட்சியாய் விரிந்து கொண்டிருந்தது.

விபக்க வைக்கூடப் பிரமாண்டங்கள்!

-ச.முருகானந்தன்

தமிழில் இப்படி ஒரு பிரமாண்டமான திரைப்படத்தைத் தயாரிக்க முடிந்துள்ளதே என்ற வியப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது எந்திரன் திரைப்படம். இந்தப் பிரமாண்டங்களையும், கிராபிக்ஸ், ஒலி, ஒளி பதிவுகளைத் தவிர, குறிப்பிடும்படியான அம்சங்கள் எதுவும் எந்திரனில் இல்லாது விட்டாலும் படம் முழுவதும் ஒன்றிப் போய்ப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. படத்தின் வேகம் இதற்கு முன் தமிழ்த் திரைப்படத்தில் பார்த்திராத ஒன்று. அண்மைக் காலத்தில் ஆங்கிலத் திரைப்படங்களைப் பார்த்திராத ஒருவராயின், இப்படத்தின் அதிவேகமும், விறுவிறுப்பான காட்சிகளும் திகைக்க வைப்பதுடன் வியப்பூட்டும். பிரமிப்பூட்டும் சில காட்சிகளும், பின்னணி இசையும் நாடித்துடிப்பை அதிகரிக்க வைக்கும். சற்று முதிர்ந்த, முன்னைய தலைமுறையினரால் சில காட்சிகளைக் குழப்பமின்றி கிரிக்க முடியாதிருக்கும். அத்துடன் நெஞ்சுப் பதற்றமும் ஏற்படும். புதிய தலைமுறையினர் சிரமமின்றி பார்த்து ரசிக்கிறார்கள்.

படத்தில் ரஜினியை, ஐஸ்வர்யா ராயை விட ஒலி, ஒளிப்பதிவாளர், இசையமைப்பாளர், எடிட்டர், இயக்குநர் ஆகியோருக்கே அதிகமான வேலை. எல்லோரையும் ஏற்பம் விடுமளவு கிராபிக்ஸ் காட்சிகள் கோடம்பாக்கத்தை ஹொலிவுட்டிற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. ஒவ்வொரு காட்சியையும் மெருகூட்டும் ஏ.ஆர்.ரகுமானின் இசைக்கு சபாஷ் போடலாம். பாடல்கள் கேட்கும்படி இருந்தாலும், மேற்கத்திய வகைப் பாடல்களாகவே இருக்கின்றன. பாடல் காட்சிகளின் பிரமாண்டமும், பின்னணி இசையும் பாடல் வரிகளைச் சாப்பிட்டு விடுகின்றன.

கோடி கோடியாகக் கொட்டித் தைரியமாகக் கோடம்பாக்கத்தில் இப்படயொரு படத்தை கலாநிதி மாறன், ஷங்கர் ஆகியோர் ரஜினி என்ற நடிகனதும், ஐஸ்வர்யா என்ற நடிகை யினதும் பிரபல்யத்தை நம்பி களமிறங்கி வெற்றியும் கண்டுள்ளார்கள். ஆனால், இந்த வெற்றியில் உலகமயமாதல் உத்திகள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. ஒன்று சிறப்பான விளம்பர உத்தி. மற்றையது பரவலான விநியோகம். இரண்டாயிரத்திற்குமேற்பட்ட திரையரங்குகளில் வெளியிட்டமையும் ஒரே சமயத்தில் தெலுங்கு, தமிழ், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளில் வெளியிட்டதும். ஆங்கில சப் ரைற்றிலுடன் பிரதியெடுத்ததும் என பல விடயங்களை சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். ஐஸ்வர்யாவின் அழகைக் காட்சியப்படுத்தியதிலும், பாடல் காட்சிகளின் களத் தெரிவும் ரஜினியின் அமாக்களப்பில்லாத நடப்புமும் சொல்லும்படியாக உள்ளன. வில்லன் பேராசிரியரும் தேறுகிறார். கருணாஸ், சந்தானம் சிரிக்க வைக்க முயன்றாலும், காட்சிகளின் பிரமாண்டங்களினூடே அடிபட்டுப் போகிறார்கள்.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி பல மயிர்க் கூச்செறியும் காட்சிகள் ஆங்கிலப் படங்களின் பிரமாண்டங்களை ஒத்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் வரும் ரயில் காட்சிகள் அப்படியான ஒரு மயிர்க்கூச்செறிய வைக்கும் காட்சியாக உள்ளது. கணினி கிராபிக்ஸ்; தொழில் நுட்பம் சிறப்பாக உள்ளது. அந்தக் காட்சிகள் ரசிக்கும்படியாக உள்ளன. ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக் கணக்கான ரஜினிகளைக் காட்சிப்படுத்துவதும், உருமாற்றம், வழவமாற்றம் எனப் பிரமாண்டமான இறுதிக் காட்சிகள் விறுவிறுப்பாக உள்ளன. எனினும் ஆரம்பக் காட்சிகளை ரசித்தளவு இந்த இறுதிக் காட்சிகளை ரசிக்க முடியாதிருந்தது. உணர்வைத் தொடாமல், ஏதோ ஒருவகை இயந்திரத் தன்மையையே ஏற்படுத்தியது. சுருங்கச் சொன்னால் பிரமிக்க வைத்தளவுக்கு ஒன்றை வைக்க முடியவில்லை.

வழமையான படங்களின் ரஜினியிலிருந்து எந்திரன் ரஜினி வேறுபட்டிருந்தார். டொக்டர் வசீகரன் பாத்திரத்தில் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத நடப்பு. சண்டை போட்டு முரடனை அடித்து நொருக்காமல் கண்ணுக்குள் மண்ணை அள்ளி எத்திவிட்டு ஓடித் தப்பும் ரஜினியின் பாத்திரம் வழமையிலிருந்து வேறுபட்டது. பதிலாக எந்திரன் ரஜினி போட்டுத் தள்ளுகிறார்.

ரோபோக்கள் உணர்வூட்டப்பட்டால் அது ஆபத்தானது என்ற ஒற்றை வரிக் கதைதான். உண்மைதான்; இயற்கைக்கு விரோதமாக மனிதன் போகும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஆபத்தையே தேடுகிறான்.

நுளம்புக் காட்சி ரசிக்கும்படியான சிறப்பான கிராபிக்ஸ் காட்சி! அதுபோலவே பிரசவக் காட்சியும்! யதார்த்தத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் ரசிக்க முடிகிறது.

காலச் சக்கரம்
நினைத்தபடி ஓடும்,
நாம் நினைக்காத
ஒரு பொழுதில்
திரென்று நின்று...
தன் வாசல் திறந்து...
விரும்பியவரை
இழுத்துக் கொள்ளும்
மரணம்....
அது ஆணாக....
பெண்ணாக....

மரணத்தின் உண்மை

—நாச்சியாதீவு பர்வீன்

இன்னும் குழந்தையாக
என்று...
யாராகவும் இறக்கலாம்,
ஒரு பெருமூச்சுத் தானும்
விட அவகாசம்
கிடைக்காத தருணமது
எந்த விருப்பமும்
எந்த வெறுப்பும்
நம்மை...
திரும்பிக் கொண்டு வரமாட்டா...
மரணத்தின் வாசலைக் கடந்த பின்...

மேமன்கவியின் 'ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்'

-எம்.எம்.மன்மோஹன்

பிரபல கவிஞரும், இணையத்தள எழுத்தாளரும், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளருமான மேமன்கவியின் 'ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்' என்ற நூல் என் வசம் வந்த போது மிகவும் ஆர்வத்துடன் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

அழகிய முன் பக்க அட்டையை மேமன்கவி அவர்களே கணினியில் பதித்து இருந்தார். ஏற்கனவே டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகை ஆண்டு மலர்களுக்கு முன்பக்க அட்டை வடிவமைப்புச் செய்து கொடுப்பவரும் இவரே! அதே பாணியில் தனது நூலுக்கும் அழகிய அட்டைப்பட வடிவமைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் அமரர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு.... சமர்ப்பணம் என்று எழுதாவிட்டாலும் 'சமர்ப்பணம்' என்ற சொல்லை நான் சமர்ப்பித்துக் கொண்டு படித்தேன்.

அரசு விருது பெற்ற எஸ்.கொடகே சகோதரர்கள் வெளியிட்டாளர் மூலம் இந்நூல்

வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. நூலின் வாசலைப் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா திறந்து வைக்க, நூலின் உள்ளே நுழைய முன், மேமன்கவி அவர்கள் ஒரு வாசகனின் பேச்சாகத் தனது கருத்துக்களைப் பதிந்து விட்ட பிறகே, எம்மை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கிறார்.

மேமன்கவியைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் இலக்கிய உலகில் இருக்க முடியாது. அப்படியே இருந்தாலும் கூட, அவரைப் பற்றி அறிந்து கொள் வதற்குப் பிரபல எழுத்தாளர் திக்குவல்லை கமால் பின்னட்டையில் அறிமுகக் குறிப்புகளைத் தந்து, நூலுக்கு மெருகு சேர்த்திருக்கிறார்.

இனி நூலின் உள்ளே நுழைந்தால், பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்கள் நூலாசிரியர் மேமன்கவியைப் பற்றித் தனது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கையில், 'எண்மப் புரட்சியின் சாதகமான விளைவுகளைக்

கலை இலக்கியப் பரப்புக்குள் இழுத்து வரும் முயற்சியைத் தமிழிலே தளராத முன்னெடுத்து வருபவர்களுள் மேமன்கவி தனித்துவமானவர். எண்மப் புரட்சியில் நிகழும் இணையத்தளங்களின் முக்கியத்துவம் பற்றிய ஈடுபாடு காட்டும் வேளை, அவற்றின் பயன்பாட்டின் நேர் மற்றும் எதிர் விளைவுகளைக் கருத்திலே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. கணினி நுகர்ச்சியின் சமத்துவம் பற்றி மதிப்பிடும் பொழுது, ஏழ்மை மட்டும் யுத்தத்தின் வழியான இழப்புகளால் பாதிப்படைந்துள்ள சமூக நடப்பியலையும் தொடர்புபடுத்தி நோக்க வேண்டியுள்ளது. சமகாலத்துக் கவிதையின் எழுது கோலங்களை மதிப்பீடு செய்யும் முறையில் மேமன்கவி அவர்கள் தமக்குரிய தனித்துவத்தையும், பயில் கோணத்தையும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்.

மேமன்கவி தமது கருத்தைப் பதிவு செய்கையில் தான் படைப்பாளியாக இருப்பதை விட, வாசகனாக இருக்கவே அதிகம் விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்குக் காரணம், தீவிர வாசகனாக இருந்தமையால்தான் அவரால் படைப்பாளியாக பரிணமிக்க முடிந்தது என்ற கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதோடு, தீவிர வாசகனாக இருந்து கொண்டு, படைப்பாளியாக இருப்பதில் இரண்டு வகையான இடர்பாடுகளை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது என்றும், அவை:-

1. படைத்தவையுடன் படித்தவைகளை ஒப்பிடும் தருணங்களில் ஏற்பட்ட திருப்தியின்மை.
2. படித்தவை போல் நம்மால் படைக்க

முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம், ஏக்கம் ஏற்படுத்திய சோர்வு. என இரண்டு பயனுள்ள காரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

‘முப்பது வருடகால இலக்கிய வாழ்வில் தீவிர வாசகனாகத் தான் இருந்து கொண்டு தேடி வாசித்த கலை இலக்கியப் பிரதிகள் மற்றும் உலகளாவிய ரீதியான சமூக அரசியல் கோட்பாடுகள் ஆகியவை பற்றிய எனது வாசிப்பின் வெளிப்பாடுகளே இத்தொகுப்பில் உள்ள பிரதிகள்’ என நூலின் நோக்கம் பற்றி தனது கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார்.

1992ஆம் ஆண்டு, க.நவம் எழுதிய ‘உள்ளும் புறமும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பைப் பற்றிய விமர்சனக் கருத்துக்களை வீரகேசரியில் பதித்துத் தனது வாசிப்புப் பிரதியைத் தொடங்குகின்றார். 1992ஆம் ஆண்டு முதல் 2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான பதினெட்டு வருடகால இடைவெளிக்குள், தான் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இத் தொகுப்பைக் கருதலாம். அநேகமான கட்டுரைகள் மல்லிகையின் ஆண்டுமலர்களிலும், மாதாந்த வெளியீடுகளிலும் இடம்பெற்ற கட்டுரைகளும், வீரகேசரி, ஜீவநதி, நீதிமுரசு போன்றவற்றில் வெளியான விமர்சனங்கள், கருத்துக் கோவைகள் என வெளிவந்தவை இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

2007 ஆம் ஆண்டை மல்லிகையின் 42வது ஆண்டு மலரில் ‘கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் கணினியும் இணையமும்’, அதே மல்லிகையின் 2008ஆம் ஆண்டின் 43வது ஆண்டுமலரில் அ.மங்கை தொகுத்த ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பான ‘பெயல் மணக்கும்

பொழுது என்ற தொகுப்பைப் பற்றி 'ஈழத் துப் பெண்ணியக் கவிதைகள்', 2009 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாத மல்லிகையில் வெளியான 'அ.ந.கந்தசாமி', 2009 ஆம் ஆண்டு ஜீவநதியில் வெளியான எம்.எஸ். அமரனுல்லாவின் 'வரால் மீன்கள்' சிறுகதைத் தொகுதி மீதான ஒரு பார்வை, 2010ம் ஆண்டு மல்லிகையின் 45வது ஆண்டுமலரில் வெளியான 'பின்காலனியம் (Post Colonial) கோட்பாடும் இலக்கியமும்', 2010ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நீதிமுரசில் வெளியான இலங்கைப் பெண் கவிஞர்களின் வழியாக என 'பெண்ணியக் கவிதை வளர்ச்சி', 2010 மார்ச் மாத மல்லிகையில் வெளியான 'தமிழ் நேசன் அடிகளாரின் நெருடல்கள்' கவிதைத் தொகுதி, அதே இதழில் வெளியான 'மலராவின புதிய இலைகளால் ஆதல்' கவிதைகள், 2010 ஜூலை மல்லிகை இதழில் வெளியான 'பின்காலனிய குறுந்திரைப்படப் பரிவர்த்தனை' (Exchange), 2010 ஆகஸ்ட் மாதம் வெளியான கெகிராவ ஸுலைஹாவின் 'பட்டுப் பூச்சியின் பின்னுகை போலும்' மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள் தொகுப்பில் ஒரு பயணம், 29 மே முதல் 05 ஜூன் 2010 வரையிலான காலத்தில் நடைபெற்ற கௌசிகனின் மாணவிகளின் ஓவியக் கண்காட்சி பற்றிய தமது பார்வையை வீரகேசரி சங்கமம் மூலம் 'வாணங்களின் கலவைகளினூடாக ஓர் அநுபவம்' என்ற கட்டுரைகள் கருத்துக்கோவை, விமர்சனங்கள், மதிப்பீடு, பார்வை என்ற வகையில் பதிவு செய்த கருத்துக்களின் தொகுப்புக்கள் கட்டுரை வடிவாகப் பதியப் பெற்றுள்ளன.

இணையத்தளக் கணினி எழுத்தாளரானபடியினால் வாசகர்களின் பார்வைக்

காகச் சில இணையத்தள முகவரிகளைத் தந்து இருப்பது மிக மிகப் பிரயோசனமான ஒன்று. சஞ்சிகைகளின் பெயர்களும், அவற்றின் தொடர்பு முகவரி பற்றிய பட்டியல் ஒன்றும் தரப்பட்டுள்ளது. தாம் விரும்பிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள இது வாசகர்களுக்குப் பெரிதும் துணையாக இருக்கும்.

அதேபோல தமிழ் இணையத்தில் இன்று கையாளும் வழிமுறைகள் தமிழ்க் கலை இலக்கியத்துக்கு எவ்வகையில் பங்காற்றி வருகிறது என்பதையும், அதன் வடிவங்களையும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு ஏற்ற தமிழ் பயன்பாட்டுச் சொற்களையும் வரிசைக் கிரமமாகத் தந்துள்ளார்.

கவிதைத் தொகுதி அல்லது கதைத் தொகுப்புகளின் முன் பின் அட்டைகளின் படங்களையும், பின் அட்டையில் அவற்றை எழுதியவர்களின் விபரக் குறிப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு வாசகனும் மேமன்களியைப் போல வாசிக்க வேண்டிய அநேக விடயங்களும், வாசித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டிய பல்வேறு கருத்து அநுபவங்களும் இந்நூலில் நிறைய இருக்கின்றன.

முடிவாக இதனை வெளியிட்டு வைத்த கோடகே சகோதரர்கள் வெளியீட்டு நிறுவனத்துக்கும், என்றும் தனது முன்னேற்றத்தின் பங்காளியாக இருக்கும் மல்லிகை ஜீவாவுக்கும் மனது மறக்காத நன்றிகளைத் தெரிவித்து இருக்கிறார்.

முன் அட்டையை அலங்கரிக்கும் கவிஞரின் கணினிப் படம் அவரது கலையின் ரசிப்புத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டத் தவறவில்லை.

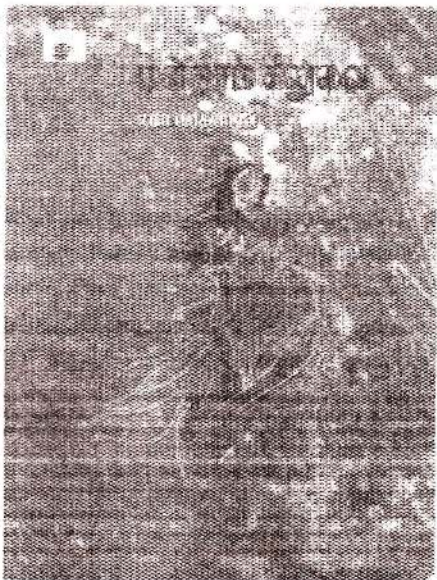
மூன்றாம் சிலுவை

உமா வரதராஜன் நாவல்

—மூ. பாலசிங்கம்

நவீன சிறுகதைப் படைப்பில் ஆளுமையை ஆழமாகப் பதித்து, ஈழத்துச் சிறுகதைக்குப் புதிய முகமொன்றைத் தந்த படைப்பாளிகளுள் தானுமொருவரென்பதைத் தனது சிறுகதைகளால் வெளிப்படுத்தியிருப்பவரும், காத்திரமான இலக்கியவாதிகளின் கணிப்பைப் பெற்றவருமான உமா வரதராஜன் நவீன நாவலும் தனக்குக் கை வந்ததென்பதை 'மூன்றாம் சிலுவை' என்ற நாவல் மூலமாக இலக்கிய உலகுக்கு அறையவை செய்துகிறார். இன்றைய வாசிப்பு வீச்சை மனங்கொண்டு அவரது இந்நாவலை 125 பக்கங்களுக்குள் அடக்கியுள்ளார். இது வசதியான வாசிப்புக்குத் தோதாக இருக்கின்றது.

இன்றைய தமிழ் மண்ணில் எழுத்தாளர் கண்ணைகளாகப் பிரிந்து இலக்கிய ஊழியம் செய்வதை இலக்கிய நோக்கர்கள் அறிவர். மரபு, முற்போக்கு என்ற இருபெரு விருட்சங்களிலிருந்தும் குறுங் குழுக்கள் சடைத்திருப்பது அறிந்ததே! முற்போக்குக் குழுவிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ) நற்போக்கு இலக்கியத்தை வெளிக்கொணர்ந்தார். அதேபோல் ஈழத்து இலக்கியத்துக்குக் காத்திரமான ஊட்டத்தைத் தந்த மு. தளையசிங்கம் புரட்சியைக் கண்டு கொள்ளாது மகாத்மா காந்தியின் சாத்வீகம், ஆத்மீகம் போன்ற கோட்பாடுகளில் உறைந்து மாற்றிலக்கியத்தைச் சிபாரிசு செய்தார். இருந்தும் இந்த அணிகளோடு 'ஒட்டியும் ஒட்டாமலும்' இருந்தபடி சிலர் இலக்கிய இயக்கத்தை ஈழத்தில் வளர்த்தெடுத்ததை இலக்கிய வரலாறு பேசும். இத்தகைய பாதையை வெட்டி இலக்கியப் பயணமிட்டு 'நாங்களும் இருக்கிறோம்' என்ற துணிச்சலான நிமிர்வோடு அ.யேசுராசாவின் 'அலை' இலக்கியச் சிற்றிதழ் எழுத்தாளர் செய்த பணி காலத்தால் பேசப்படக் கூடியது இச்சிற்றிதழின் ஆஸ்தான

எழுத்தாளர்களாக இருந்தோர் ஈழத்தின் படைப்பிலக்கியச் செல்நெறியைச் செம்மைப்படுத்தி, ஈழத்தின் படைப்பிலக்கியத்தை மேற்கத்திய தரத்திற்கு மேலெடுக்க எத்தனித்தனர். இதில் முக்கிமானவர்களாக அ.யேசுராசா, க.சட்டநாதன், மு.பொன்னம் பலம் (தவறெனில் மன்னிக்க), எம்.எல்.எம். மன்கூர், நந்தினி சேவியர், அமானுல்லா ஆகியோரைச் சுட்டலாம். தமிழிலக்கியத்திற்கு வில் தமிழகத்தையே வியக்க வைத்த அமரர் ஏ.ஜே.கனகரத்னா இக்கு முனி னரை வர வேற்றதையும் அறிய முடியும். பெரும்பாலும் இக்குமுனிவர் உருவ வழி பாட்டாளர்களாக இருந்தாலும், வாழ்வின் சிக்கல்களுக்கும் முகம் கொடுத்து எழுதின ரென்பதை மறக்க முடியாது. ஈழத் தமிழரது 'தமோறும்' நிலையை மனங்கொண்டு இவர்கள் இனத்துவக் கரிசனையைச் சற்று வெளிப்படுத்தியது இவர்களை முற் போக்கு முகாமிலிருந்து மேலும் தூரப்படுத்த ஏதுவாகியது. இந்த அணியினர் மூலமாகவே உமா வரதராஜன் தமிழ் இலக்கியவானில் தோற்றமிடத் தொடங்கியதைக் கிரமமான தமிழிலக்கிய வாசகர் அறிவர்.

கிழக்கிலங்கைப் பாண்டிருப்பு உமா வரதராஜனின் பிறந்த மண். சிங்கர் தையல் மெசின் கொம்பனி உயர் அதிகாரி. இலக்கிய எழுத்துப் பங்களிப்பை முன்னிறுத்தித் தன்னை முக்கியப்படுத்தாத பக்குவர். சிற்றிதழ் வழியாகவே பெரும்பாலும் வாசகருக்கு அறிமுகமானவர். தான் படைப்பவை சோடை போகாதவையாக இருக்க வேண்டும் என்ற தரத்தைப் பேணி வருபவர். 'அரசன் வருகிறான்' என்ற அவரது குறியீட்டுச் சிறுகதை 'இந்தியா டூடே' என்ற இந்திய

ஏட்டிலும் மறுபிரசுரம் கண்டது. 'உள் மன யாத்திரை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபையின் விருதைப் பெற்றது. பிறமொழிகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. பெயர் இவரொரு பெண் என நினைக்க வைக்கும்! 'உடையப்பா' என்ற தாத்தாவின் 'உ'வை எடுத்தும், 'மாணிக்கம்' என்ற தந்தையின் பெயரிலிருக்கும் 'மா'வை எடுத்தும் 'உமா' ஆக்கித் தனது இயற்பெய ரோடு ஒட்ட வைத்துள்ளார். எனவேதான் உமா வரதராஜன் ஆனார்.

இனி உமா வரதராஜன் படைத்துள்ள 'மூன்றாம் சிலுவை' நாவல் வாசகருக்குச் 'சிலுவை'யாக இருக்குமோவென மத்தைப் பிடித்துக் கடைந்து பார்ப்போம்!

நாவலில் சொல்லப்படாடிருக்கும் கதையில் வாசகரைத் திறைடிக்கும் திருப்பங்களோ, உச்சக் கட்டங்களோ கிடையாது. கதையின் பிரதான பாத்திரம் கதையைக் கூறுகிறது. அத்தோடு டயறிக்குறிப்புகளும் கதையை நகர்த்துகின்றன. கதைப் பின்னால் அபாரமாக இருக்கின்றது. தொடர்ந்து வாசிக்க வேண்டுமென்ற மன உன்னலை ஏற்படுத்துகிறது.

இருபத்திரெண்டு வயது வித்தியாசமுடைய; ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் காமத்தால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கதை சுவாரஸ்யமாகச் சித்திரிக்கின்றது. கட்டினம் பருவத்தினள் ஜூலி. அவளை மோகித்துத் தெருநாய் போலலையும் விஜயராகவன் முக்கால் கிழவர். இவர் வசதிகள் வாய்ப்புக்களையுடைய பிரபல கம்பனியொன்றின் நிதி முகாமையாளர். இரு பெண்டாட்டிக்காரர். மூன்று பெண் பிள்

ளைகள். இந்தக் கிழத்தின் பிரத்தியேக உதவியாளரான பின்னரே ஜூலி தனது உடலில் பொன்னாபரணங்களை அணிந்த வள். சீரற்ற குடும்பத்தில் பிறந்து வயதுக் கேற்ற தேவைகளை அனுபவிக்க முடியாத அபலை. அந்தக் குறைகளைக் கிழவர் நிறைவு செய்து, ஜூலியின் வாழ்வில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறார். இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக ஜூலி தனது உடலைக் கிழவருக்கு 'வாடகை'க்குச் சமர்ப்பிக்கிறாள். விரும்பிய போதெல்லாம் இருவரும் புணர்ந்து குதூகலிக்கின்றனர். ஆண்டுகள் பறக்கின்றன. ஆணுறை ஜூலிக்குப் பாதுகாப்புக் கேடயமாக இருந்து உதவுகிறது. கள்ளத்தனமான அவர்களது உடல் உறவை அம்பலப்படுத்த ஜூலியின் உடலில் எதுவித மாற்றமும் இல்லாது போகிறது. அதன் பேருதவியால் அவளுக்கு லண்டன் மாப்பிளை கிடைக்கிறது. மரணப்படுக்கையில் கிழவர் கழுத்தறுக்கப்பட்ட கோழியாகத் துடிக்கிறார்.

இதுவே நாவலில் புதைந்துள்ள கதை. தமிழ் வாசகனுக்குப் புதிதாக இருக்காது! தமிழ் சினிமா, புனைவுகள் என்பவற்றில் பணம், பகட்டைக் காட்டி இளம் பெண்களை ஆள எத்தனிக்கும் எத்தனையோ கிழங்களை அவர்கள் கண்டுள்ளனர். தவிர்க்க முடியாத நிலையில் நடைமுறை வாழ்க்கையில் மானுடம் பாலியல் செயற்பாடுகள் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. திருமணம், திருமணப் பதிவு என்பன இச் செயற்பாட்டுக்கான அநுமதியையும் நல்குகின்றன. இருந்தும் இவைகளை உடைத்து நிகழும் பாலியல் செயற்பாடுகளைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழல் அங்கீகரிக்காது. இந்நாவலில் நிகழும் அதிவேகப்

புணர்ச்சியும் அத்தகையதே. அங்கீகரிக்கப்படாதது. இதே தொனிப் பொருளை மிகவும் நுட்பமாகக் கையாண்டு இலக்கிய ஞானி எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ) 'தீ' என்றொரு நாவலை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஈழத்தில் பெரும் எதிர்ப்பலை எழுந்தது. அக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய உபாசகராகவும் எழுத்தாளராகவும் அத்தோடு, தீவிர ஆங்கிலச் சினிமா இரசிகராகவுமிருந்த இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் 'தீ'யைத் தீயிட வேண்டும். பள்ளி மாணவர்கள் கையாலும் தொடக் கூடாதெனக் கெம்பி எழுந்தார். என்ன நடந்தது? 'தீ' சாதனை படைத்தது, யூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் விற்பனைக்கு வைத்த அன்றே, அத்தனை பிரதிகளும் விற்பனையாகின. அத்தோடு சில ஆண்டுகளின் முன்னர் ராணி முத்து வெளியீடாகவும் 'தீ' வெளி வந்து கலக்கியது. இது எதை உணர்த்துகின்றது. வாழ்வின் தரிசனம், காலத்தின் கண்ணாடி என இலக்கிய நெறியாளர்கள் படைப்பிலக்கியத்துக்கு வரைவிலக் கணமிடுகின்றனர். அந்த வகையில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வாழ்வில் நடந்து கொண்டிருக்கும் பாலியல் செயற்பாடுகளை ஏன் இலக்கியம் காட்டக் கூடாது? இதற்கு ஆதாரமாக பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும் கூட்டலாமே! எனவே இந் நாவலின் தொனிப் பொருளும் வாழ்வின் தரிசனங்களே!

'தீ' நாவலில் இளைஞனொருவன் தன் காம இச்சைக்கு இரை தேடி அலைகிறான். 'மூன்றாம் சிலுவை' இல் சமூகக் கணிப்பையும் பொருட்படுத்தாது முதியவரொருவர் ஓர் இளம் மங்கையை காமத்துக்குப் பலியாக்குகிறார். இந் நாவல் 2009 டிசம்பரில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இக்

காலத்தில் ஈழத் தமிழர் தம் வாழ்வு எப்படி இருந்தது? மூன்று தசாப்தங்கள் நீடித்த இன உரிமைக்கான ஆயுதக் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டு, ஈழத் தமிழ் நிலத்துக்கு மூழிக் கோலத்தை ஏற்படுத்தி.... உழைத்து மரத்த கரங்கள் முகாங்களுக்குள் சிறைப்பட்டு, வயிற்றுப் பசிக்காக அடுத்தவனிடம் கையேந்தி நின்ற... தமிழ் பெண்களில் பலர் பொட்டிமுந்து, பூழிமுந்து மனம் குமுறி.... தமிழ்ச் சிறுவர்கள் மழலை இன்பங்களை அநுபவிக்காது முகாங்களுள் வாடின... இந்தவகையில் ஈழத் தமிழனுக்கு இருண்ட காலந்தான் இக் காலம்.

இவைகளையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு காம வெறியையா எழுத வேண்டும்? என்ற நியாயமான குரல் எழுத்தான் செய்யும். எழுத்தில் சத்திய தரிசனம் இருக்க வேண்டுமென வாதிடவும் முடியும். இதற்கு இக்கால கட்டத்தில் உண்மை விளம்பிகளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை வாசகர்கள் எண்ணிப்பார்த்தால் நாவலின் இத்தொனிப் பொருள் நியாயமானதென்ற தீர்வைப் பெறலாம். ஆகவே, இந்நாவலாசிரியர் எக்காலத்துக்கும், பூப்பந்தின் எப்பிர தேசத்துக்கும் பொருந்தக் கூடிய இத்தகையதோர், ஜனரஞ்சகமான தொனிப்பொருளைத் தொட்டிருக்கலாம். சமுதாயத்தை வழி நடத்தக் கூடிய காத்திரமான போதமொன்றும் இந்நாவல் கதைக்குள் இருப்பதைத் தமிழ் பேசும் சமூகம் அறிதல் வேண்டும். ஜூலி நடத்தியதை ஏன் விபசாரமாக எடுக்கக் கூடாது? இவ்வொரு 'ஜாலக்காரி, சாகஜக்காரி' எனவும் ஆற்றுப்படுத்த முடியும். விஜயராகவனின் பெலயினத்தைப் பயன்படுத்தி அக்கிழவரைச் சுரண்டி வாழ்ந்தவள். அவனைத் துறந்து வெளியேறுகிறாள்.

'சேறு கண்ட இடத்தில் மிதித்து, தண்ணிகண்ட இடத்தில் கழுவுபவன் ஆண்' என்பார். இங்கே அந்தக் கருத்தியலுக்குப் பெண் அருகதையுடையவளாகிறாள். இது விஜயராகவன் போன்ற முதியோருக்கு இந்நாவல் விடுக்கும் எச்சரிக்கை. இது கற்பனைப் புனைவல்ல! வாழ்வின் தரிசனம்! அந்த வகையில் நாவலாசிரியர் தப்பிக்கொள்ளலாம். இருந்தும் விஜயராகவனும் ஒரு சமூக விரோதி என்பதை ஏற்கத்தான் வேண்டும். தன் காம இச்சைகளுக்காக ஒரு இளமாதை தவறான வழிப்படுத்தியிருக்கிறார். இவ்விருவமே களைகளே!

உமா வரதராஜன் கதை சொல்லும் உத்தியிலும் எஸ். பொன்னுத்துரையின் தாக்கத்தைக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. எஸ்.பொ.வின் வசனக் கட்டில் இன்ன சொல்தான் அடுத்தது வரும் என எந்தத் தீவிர வாசகனாலும் ஊகிக்க முடியாது. அவர் வாசகன் எதிர்பார்த்த சொல்லுக்குப் பொருத்தமான வேறொரு சொல்லைச் சாவதானமாக மாற்றிடாக்கி இருப்பார். இதே ஆற்றல் இந்நாவலாசிரியருக்கும் இருப்பதை நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது.

சிறப்பான உவமானங்களும் நாவலுக்குள் உண்டு. 'ஐந்தாவது கண்ணாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் மின் விளக்கை.....' (பக்: 32); 'புகையும் சிகரெட்டுகள் அவ்வப்போது சிவந்த கண்களுடன் விழித்துப்பார்த்தன'. இவைகள் அற்புதமான உவமானங்களில்லையா?

ஆக, எமது தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனைப் பள்ளியில் உரத்த பேராசான்களால் கையளிக்கப்பட்ட வாய்ப்பாடுகளை அழிவைப்படுத்தி விட்டு, இந்நாவலை வாசித்து மகிழலாம்.

இலக்கிய வளம் நிறைந்து கிழக்கிலங்கை மண்ணில் இருந்து மலர்ந்துள்ள ஒரு நாவல்!

அஸ். எம். பாயிஸின் 'வயலன் குருவி'

- சென்னை ஜோடி

பெரும்பாலான கிழக்கிலங்கைக் கிராமங்கள் விவசாயக் கிராமங்கள் தான். அப்படியானதொரு விவசாயக் கிராமமான பொன்னன் வெளியையும், அந்த மண்ணும் மண்ணை வேருமாக வாழ்ந்து மடிந்து விடுகின்ற மனிதர்களையும் சுற்றிச் சுற்றி விரிகிறது

'வயலன் குருவி'.

இளையத்தம்பிக் காக்காவின் குடும்ப வாழ்வினூடாக ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தின்- அங்கு வாழும் மக்களின்- வரலாற்றைப் பதிந்து வைக்கின்ற சாமர்த்தியம் கொண்டவராக இருக்கின்றார் பாயிஸ்.

'சிறுகதைகள் பேசிய அளவுக்கு, கிழக்கிலங்கையின் நாவல்கள் இங்குள்ள மக்களின் உண்மையான வாழ்க்கையைப் பேசவில்லை' என்னும் ஒரு கருத்தினை இந்த நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதிய

ஐனாப். எம். அப்துல் றசாக் முன் வைத்து, 'இது அண்மைக் காலங்களில் மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. புதிய தலைமுறையினர் இம்மாற்றங்களை பிரக்களூபூர்வமாக மேற்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த வரிசையில் 'வயலன் குருவி'யும் கவனம் பெற்றதாகின்றது.' என்று குறித்து வைக்கின்றார்.

'ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளிலிருந்து ஆரம்பமாகின்ற எழுத்துத் தமிழ் நாவல் செல்நெறி கிழக்கில் அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து அதிக ஊட்டச் சத்தினைப் பெறுகின்றது. இந்த வளர்ச்சிக்கான எடுத்துக் காட்டுக்களாக 'வாக்குமூலம்' அப்துல் றஸாக் 2002, 'நச்சுவளையம்' எஸ். நஸ்ரூதீன் 2004, 'வயலன் குருவி' அஸ். எம். பாயிஸ் 2008, 'நட்டுமை' தீரன் ஆர். எம். நௌஷாத் 2009 ஆகியவை நினைவிற்கு வருகின்றன' என்றெழுதுகின்றார், கலாநிதி செ.யோகராசா அவர்கள்.

நாவலுக்குப் புதியவரென்றாலும் அஸ். எம். பாயிஸ் இலக்கியத்துக்குப் புதியவரல்லர். 'கீறல்' என்னும் ஒரு கர்லாண்டுச் சஞ்சிகையைச் சிறிது காலம் நடத்தியவர்.

'உயிர்ச் சிறகுகள்' என்னும் ஹைக்கூ கவிதை நூலை வெளியிட்டவர். கவிஞர், புதுக்கவிதையாளர், சிறுகதை எழுத்தாளர், இதழியலாளர் எனப் பல்துறைப் படைப்பாளர். இப்போது தன்னுடைய முதல் நாவலான 'வயலான் குருவி' தந்து நிறையவே கவன ஈர்ப்பும் பெற்றிருக்கின்றார்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் விவசாயக் கிராமங்களின் முஸ்லீம் நிலப்பரப்புக்கள் பௌத்தத்தின் பெயரால் முற்றுகையிடப்படும் அராஜாங்கங்களுக்கெதிரான ஒரு எதிர்ப்புக் குரலாகவும் இந்த நாவல் தோற்றம் கொள்ளுகின்றது.

இந்த நாவலின் நாயகன் இளையத் தம்பி. பாயிஸ் இளையத்தம்பியை இப்படி அறிமுகம் செய்கின்றார்.

'பனி உமுகுது. தலய போத்திக்க' என்று வாப்பா கொடுத்த சால்வையால் தலையைப் போர்த்திக் கொண்டு, குளிர் காற்றில் நெஞ்சு நடுங்க வாப்பாவை ஒரு கையால் பிடித்து, மிதி வண்டியின் பின் கேரியரில் அமர்ந்திருந்தான் இளையவன்.

நேற்றிரவு உம்மாவும் வாப்பாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தது, இன்னமும் இளையவனின் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

'புள்ள ஒரு விசயம். அவக்கலவ போடியார் வயலுக்கு குருவிக்கு ஒரு பொடியன் வேணுமாம்.... உதுமாலெவ்வை வந்து சொன்னான். ஆரும் இருந்தா பாக்கட்டாம்'

அரிசியைக் கழுவிக்க் கொண்டிருந்த இளையவனின் உம்மா முக்குலுத்து சற்று யோசித்து விட்டு கணவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

'ஏன், நம்முடைய இளையவனை அனுப்புனா என்ன?'

'அடியே அவன் படிக்குற புள்ள! வகுப்பில மொதலாம் புள்ளயாம் எண்டு இப்பா கிம் மாஸ்டரும் வந்து சொன்னாரு... அவன் படிக்கட்டும், வேறு யாரயும் பாப்பம்....'

'அவன் படிச்சு என்ன மாஸ்டர் வேலயா பாக்கப் போறான்..? குருவிக்கு நிண்டாலா வது சாப்பாட்டு பாட்டுக்குக் கொஞ்சம் நெல்லாவது வரும். ஊருல அடிக்குற பஞ்சத்துலயும் உங்கட உழப்புக்குள்ளயும் குடும்பம் பட்டற கஸ்டத்துக்குள்ள இளையவன எப்படிப் படிப்பிக்கிற....? பேசாம அவன நாளைக்கு சுபஹோட கொண்டு அங்க உட்டுட்டு வாங்க.'

மனைவியின் பேச்சில் இருந்த நியாயம் அச்சிமுகம்மதை எதுவும் பேசவிடவில்லை. மூலையில் போத்தல் விளக்கு வெளிச்சத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த இளையவனின் கையில் இருந்த புத்தகத்தின் மூலை விளக்கில் பட்டு மெல்ல மெல்ல எரிய ஆரம்பித்தது. என்றொழுதுகின்றார் பாயிஸ்.

இதுபோல் கறுக்கல் வயதிலேயே கல் வியைத் தீயிலிட்டு விட்டுப் பெரிய வீடுகளுக்கு வேலைக்கு விடப்படும் பொருளாதாரக் கொடுமை மலையகத்தி லும் நிறைய உண்டு. இங்கேயும் உண்டு என்கிறது 'வயலான் குருவி'.

பத்து வயது இளையவனை சைக்கிள் பின் கேரியரில் உட்கார்த்திக் கொண்டு.....

இருள் விலகாக் காலையில் அச்சிமுகம்மதுவின் சைக்கிள் செயின் சத்தம் வீதி எங்கும் ஒலிக்கிறது.

இளையவனின் ஊரிலிருந்து ஒரு பதினைந்து மைல் தொலைவில் உள்ள

பொன்னன் வெளி கிராமத்தின் அவக்கர் லெவ்வை போடியாரின் இல்லத்துக்கு இளையவன் வந்து சேர்கின்றான்.

‘கவலப்படாத. அவக்கலவ போடியாரு மிச்சம் நல்ல மனுசன். அவர் புள்ள மாதிரி பாத்துக்குவாரு. அங்க செல்ற மாதிரி கேட்டு நடந்துக்கிறணும்.... நான் கெழமை க்கொருக்கா பாக்க வருவன்....’ என்று புத்திமதி கூறி, விட்டு விட்டுப் போகின்றார்.

அவர் கூறியதைப் போலவே, போடியார் மிகவும் நல்ல மனிதர்தான்.

‘படிக்கிற புள்ளய குழப்பாதே.... குருவி விரட்ட நான் வேறு பொடியனைப் பாத்துக் குறேன்..... நீ அவனைப் படிக்க விடு...’ என்று அச்சி முறம்மத்திடம் வாதிட்டு தோல்வி கண்ட பிறகே, இளையவனை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளும் நல்ல மனம் கொண்டவர், அவர்.

வயலில் குருவி விரட்ட வந்த ஒரு வேலைக்காரப் பையனாக இல்லாமல் தனது குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே வைத் திருக்கின்றார், இளையத்தம்பியை.

இளையத்தம்பிக் காக்கா சின்னவ னாக வேலைக்கமர்ந்த நாட்களில் இருந்து, திருமணமாகி, குடும்பம் நடத்தி, பிள்ளை கள் பெற்று வயோதிபமடைந்து செத்துப் போகின்றது வரையிலான ஒரு இரண்டு தலைமுறையினரைப் பற்றிப் பேசுகின்றது இந்த நாவல்.

‘எங்கோ ஒரு தூரத்துப் பாலைவெளி யில், கொதிக்கும் வெய்யிலில் மல்லாக்கப் படுக்க வைத்து நெஞ்சில் பாறாங்கல்லை ஏற்றி வைத்து யாரோ தன்னைத் துன்புறு த்துவதாக உணர்ந்து கிடக்கும் இளையத் தம்பிக் காக்காவின் மனவேதனைக்குரிய

அந்த யாரோ யார் என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை.’ என்று நாவலை ஆரம்பிப் பதன் மூலம் பின்னோக்கு உத்தியுடன் நாவலை நடத்தத் தொடங்குகின்றார், பாயிஸ்.

குடிசை முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த சாக்குக் கட்டிலில் மல்லாந்து வானத்தைப் பார்த்துக் கிடந்த இளையதம்பிக் காக்காவு க்கு நிலவு பற்றி எரிந்தது. வானமெங்கும் புகை பரவிக்கொண்டிருந்தது.

பாறாங்கல்லைத் தூக்கி நெஞ்சில் வைத்தது போன்ற அழுத்தம்! பற்றி எரிந்து சுடுகின்ற நிலவு! புகை பரவும் வானம்...!

இளையத்தம்பிக் காக்காவின் அகத் துள் நடக்கும் அந்த மெளன யுத்தம் அவரை அலைக்கழிக்கின்றது.

இத்தனைக்கும் காரணமான அவர்கள் யார்?

நாவலின் நகர்வு மெது மெதுவாக யா ரவர்கள் என்பதை ஆள்காட்டும் விரலாகச் சுட்டுகிறது.

ஐம்பது நாறு வருடங்கள் என்று வரலாற்றைத் தேடி நாமும் பின்னோக்கிச் செல்கின்றோம்.

‘ஒரு சமகாலப் பிரச்சினையையே கருப் பொருளாய்க் கொண்டு, ஒரு பயம் கலந்த துணிவுடன் இந்த நாவலைப் பின்னி இருக்கின்றேன்’ என்று தனதுரையில் குறிக்கின்றார், நாவலாசிரியர் பாயிஸ்.

‘மதத்தின் பெயரால் பறிக்கப்படும் அல்லது ஆக்கிரமிக்கப்படும் கிழக்கில ங்கை முஸ்லீம்களின் பரம்பரை நிலப் பரப்புக்கள்’ என்னும் இந்த சமகாலப் பிரச்சினை நேற்று இருந்தது. இன்றும்

இருக்கின்றது. நாளையும் இருக்கத்தான் போகின்றது.

சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்கம், சிங்களவர் அல்லாதோர்- பௌத்தர் அல்லாதோர் என்றெல்லாம் வரையறுக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினர்களுக்கு எதிராக ஏதேதோ காரணம் காட்டி, ஏவிவிடப்பட்ட வன்முறைகளால் நமது வரலாறு பின்னப்பட்டிருக்கின்றது.

சிங்களம்- பௌத்தம் என்னும் உணர்வு வளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வளப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த மேலாதிக்கச் சிந்தனைகளின் செயற்பாடுகள் தான் இளையதம்பிக் காக்காவினூடாக நாவலா சிரியர் பாயிஸை அழுத்தியுள்ளது.

ஓநாயும் ஆட்டுக்குட்டியும் என்னும் அந்த மாணவர் காலத்துக்குக் கதை நாமறிந்ததே.

ஓநாய் சக்தி வாய்ந்தது. பலம் பொருந்தியது. ஆடுகளை அடித்துத் தின்று ருசி கண்டது.

ஆடு பாவம்! அடங்கிப் போகும் ஒரு வாயில்லாப் பிராணி!

ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றின் மேற்பக்கம் ஓநாய் நீரருந்துகிறது. அதே ஆற்றின் கீழே ஆடு நீரருந்துகின்றது.

ஆட்டைப் பார்த்து ஓநாய் கேட்கிறது, 'நான் அருந்தும் நீரை, நீ ஏன் கலக்குகின்றாய்?'

'அய்யா. நீங்கள் அருந்திய பின் ஓடி வரும் நீரைத்தானே நான் பருகுகின்றேன். நான் எப்படி நீங்கள் அருந்தும் நீரைக் கலக்க முடியும்?' என்று பவ்வியமாகக் கேட்கிறது ஆடு.

'எதிர்த்தா பேசுகின்றாய்?' என்று ஆட்டின் மேல் பாய்ந்து அதைப் பிராண்டிக் கொலை செய்து புசித்து மகிழ்கின்றது, ஓநாய்.

இது ஒரு பாலர் வகுப்புக் கதை!

ஆட்டுக்குட்டியிடம் வம்பிழுப்பதற்காக ஓநாய்கள் மேற்கொள்ளும் தந்திரங்கள் நமது சமகால வாழ்வுடன் எப்படி ஒத்துப் போகின்றன.

பொன்னன்வெளி என்ற இந்த அழகிய சேனைக் குடியிருப்பில் இருந்து, சுமார் மூன்று மைல் தொலைவில் 'வெசாரை மலை' என்று அந்த மக்கள் அழைக்கும் மலைக்குன்று இருந்தது. அதன் அடிவாரத்தைச் சுற்றி ஒரு முப்பது குடும்பங்கள் இருந்தன. அங்கே தான் ஒரு பழைய விகாரையின் இடிபாடுகள் காணப்பட்டது.

விகாரைக்கு நிலம் பிடிக்கும் நோக்கத்தில் சுற்றியுள்ள கிராம வயல் நிலங்கங்களில் இரவோடு இரவாக சிலைகளைப் புதைத்து வைத்துவிட்டுப் பிறகு தோண்டி எடுப்பது போல் எடுத்து, இவைகள் விகாரைக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் என்று உரிமை கொண்டாடி, பரம்பரை பரம்பரையாக வாழும் அப்பாவிக்கிராமவாசிகளை அடித்தும், இம்சித்தும் விரட்டி விட்டு....

விளையத் துடிக்கும் நெற்கதிர்களின் பாலை உறிஞ்சி நெல்லைப் பதராக்கிவிடும் பறவைக் கூட்டங்களே வயலான் குருவிக் கூட்டங்கள். நூறாக, ஆயிரமாக 'ஓஸ்' என்ற பேரொலியுடன் கூட்டமாக அவை வந்து விளைந்து நிற்கும் வயல்களில் பாயும்.

அவைகளை விரட்டுவதற்காகப் பொன்னன் வெளிப் போடியார் வீட்டுக்குச் சின்னப்

பையனாக வந்து சேர்ந்தவர்தான், இளைய தம்பி.

இந்த நில ஆக்கிரமிப்பின் ஒரு குறிப்பீடே 'வயலான் குருவி' என்பது.

'ஒரு இனம் தான் தொலைத்த கிராமத்தை தரிசிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பாகவும் அதனை மீட்கச் சொல்லும் உயரிய ஜிஹாத் ஆகவும் இப்பிரதி வன்மம் கொள்கிறது' என்று குறிக்கின்றார், அணிந்துரையில் அப்துல் றஸாக் அவர்கள்.

குருவிக்காக வந்த இளையத்தம்பியைத் தன் குடும்பத்தில் ஒருவராகவே, தனது பிள்ளையாகவே நினைத்துப் பராமரிக்கின்றார், போடியார். அவருடைய கடைசி மகள் தக்குவா இளையவனை விட ஆறேழு வயது மூத்தவள். அவனைக் காதலிக்கின்ற விஷயம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அவன் அவனை 'ராத் தா' என்றே அழைத்தான். 'மொதல்ல ராத் தாண்டு கூப்பிற்றத நிப்பாட்டு. தக்குவான்னு கூப்பிடு. பேர் வச்சிருக்கிறது, கூப்பிடத் தானே' என்று அவன் கோபிப்பதை எல்லாம் பெரிது படுத்தாத இளையவனைப் பேரிடிக்குள் தள்ளியது தக்குவா தன்னை விரும்புவதாகவும், இல்லாவிட்டால் செத்துப் போகப் போவதாகவும் கூறிய செய்திகள்.

திடுக்குற்றுப் போன இளையத்தம்பி, வேலைக்காக வந்த தன்னை ஒரு பிள்ளையாக ஏற்று நடத்தும் பெரியவர் இந்தப் பிள்ளையின் ஆசையறிந்தால் என்ன ஆவார்..... என்று மனம் கலங்குகின்றான்.

நாவலில் இந்தக் காதலை வெகு அழகாகக் கையாண்டிருக்கின்றார், பாயிஸ்.

பழமைகளின் தொடர்ச்சியின் முதுசம் களாகத் திகழும் பண்பாட்டின் இருப்பு மானுட மேன்மைக்கான ஒரு சக்தி என்பதை இளையவன்- தக்குவா காதலும் அதன் வெற்றியும் நிரூபிக்கின்றது.

வாழ்ந்து முடித்துவிட்ட எழுபது வயதான தக்குவாவை பழைய குரோதம் காரணமாக- யாரையோ பழி வாங்கு நினைவில் இனம் தெரியாக் கும்பல் வெட்டிக் கொலை செய்துவிடுகின்றது. தக்குவா மாத்திரம் அல்ல, பதினாறு உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.

'உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டு; போராட்டம் நடத்தும் இயக்கங்களின் மீது பழி போடப்பட்டு விட்டது.

இதன் மூலம் இரண்டு சிறுபான்மை இனங்களின் உறவைச் சீர்குலைத்து, அதில் தனது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள நினைத்த குள்ளநரிகளின் திட்டமிடப்பட்ட செயல் என்பதை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.' என்று கோடிட்டுக் காட்டுகிறது நாவல். (பக்: 95)

பதறிப் போனார் இளையத்தம்பி.

அப்போது படுத்தவர்தான்!

வெளி நாட்டிலிருந்து தாயகம் திரும்பிய மூத்த மகன், உம்மாவின் ஓராண்டு நினைவிற்காக ஒரு அன்னதானம் ஏற்பாடு செய்கின்றான். வாப்பாவுடன் முரண்பட்டுக் கொண்ட உள்ளூர் தம்பிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வாப்பாவைத் தேடி வருகின்றனர். சாக்குக் கட்டிலில் அவர் செத்து விறைத்துக் கிடக்கின்றார்.

'இளையத்தம்பிக் காக்காவின் வேளாண்மை வயல் கதிர் எறிந்து பால் பருவமாய்க் கிடந்தது. வழமை போலவே ஒரு

பேரிரைச்சலுடன் வயலான் குருவிக் கூட்ட மொன்று அவரின் விறைத்துக் கிடந்த உடம்புக்கு மேலாக எச்சமிட்டுப் பறந்தது.

‘எப்படியும் நம்மை விரட்டுவதற்கு இளையதம்பி காக்கா வருவார் என்ற நம்பிக்கையுடன்’ என்று முடிகிறது நாவல்.

இளையதம்பி காக்காவின் அடுத்த தலைமுறை வரும் என்பது நாவல் தரும் நம்பிக்கை. செத்து விறைத்துக் கிடக்கும் இளையத்தம்பியே வந்தால் தான் உண்டு, என்பது குருவிகளின் நம்பிக்கை!

தன்னளவில் ஒரு எதிர்ப்புக் குரலாகவும், இளைய தலைமுறையினருக்கு ஒரு அறைகூவலாகவும் இருந்த நாவலைத் தந்துள்ளார் அஸீஸ் எம். பாயிஸ்.

பழமைகளை மதிக்கும் மனதையும், பண்பான வாழ்வையும் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்வியல் புகழைக் காட்டுவ தனூடாக, அரசியல் சமூக அநீதிகளுக்கெ திரான குரலையும் கேட்கச் செய்துள்ள வயலான் குருவிக்காரர் பாயிஸிற்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு: மொழிபெயர்ப்பு அரங்கில் Being Alive அவுஸ்திரேலியா சிறுகதைகள் நூல் வெளியீடு

கொழும்பில் நடைபெறவுள்ள முதலாவது சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் இடம்பெறவுள்ள மொழிபெயர்ப்பு அரங்கில் Being Alive என்னும் ஆங்கில நூல் வெளியிடப்படவிருக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியாவில் தற்போது வதியும் சில தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் சிறிதுகாலம் அங்கு வாழ்ந்த சில எழுத்தாளர்களினதும் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் நடைபெறவுள்ள சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டை முன்னிட்டு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கனடாவில் வதியும் சியாமளா நவரட்ணம் மற்றும் அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் நவீனன் ராஜதுரை ஆகியோர் இச்சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

இந்நூலினை மாநாட்டின் பிரதம அமைப்பாளர் திரு. லெ. முருகபூபதி தொகுத்துள்ளார். நடைபெறவுள்ள மாநாட்டில் மொழிபெயர்ப்பு அரங்கில் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் கண்காட்சியும் இடம்பெறவுள்ளது. படைப்பு இலக்கியத்துறை சார்ந்து, மொழிபெயர்ப்பில் எதிர்நோக்கப்படும் சங்கடங்கள் சவால்கள் குறித்தும் இந்த அரங்கில் ஆராயப்படவிருக்கிறது. மாநாட்டின் 12 அம்ச யோசனைகளில் மொழிபெயர்ப்புத்துறை இடம்பெற்றிருப்பதனால் எதிர்கால செயற்பாடுகளுக்கு முன்னோடியாக Being Alive வெளியிடப்படவிருக்கிறது.

எஸ்.கிருஷ்ணமூர்த்தி, கல்லோடைக் கரன், அமர் தெ. நித்தியகீர்த்தி, ரதி, புவனா ராஜரட்ணம், ரவி, அ. சந்திரஹாசன், அருண்.விஜயராணி, த.கலாமணி, தி.ஞானசேகரன், நடேசன், கன்பரா யோகன், ஆ.சி. கந்தராஜா, ஆஷுரான் சந்திரன், முருகபூபதி, ஆழியாள் மதுபாஷினி ஆகியோரின் கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தாயகை

ஒரு நிலைநினைவு கண்கள் முழுவதும்
விழித்துக் கிடக்கின்றன.

உணர்வுப் பூச்சி மொய்க்கின்ற
அந்தரங்கங்களில்

மௌனத்தின் துயம்

புத்து ஒளிந்து கிடக்கிறது.

காற்றின் ரகசிய மொழிகள்

அரைக்கூள் நின்று நிழலாடி

கவிதைவின் பழமம் பிசகாமல்

நடைத்து

உடல் வெளிகளில்

குளிரின் விழிப்புக்கான திறந்து

உவரவிட்டு

ஓலைகளின் ஒத்திசை பார்க்கின்றன.

அரபிப்பாடு

என் கனக்காலகிம்

நிகழ்காலமாய் கிளர்ந்து

முத்தச் சித்திரங்களில்

முகம் மறைந்தது.

முழுத் தேகமும்

வீயிசை மையலில் நடைந்தது.

அறுவடை நிலம் போல,

மகிழ்ச்சி மனதை பறித்தது.

வசீகரத்தின் வரைபடம் விழித்து

எஸ். வஸீம் அகர்

கவிதைகள் 3

உறுப்பி ஒன்றின் புனைவு போல

அறையில் உலாவியது

காதல் வாடை

வெளியில் பெய்து கொண்டிருந்த

மையலின் ஈரலிபை விட

அநிகரமாக இருந்தது.

உடைமையின் உட்பாடுகள்

துயரங்கள் நிறைந்த கிராம வெளிகளில்

தெளிவின்றிக் கடத்தும்

மனிதம் வாழ்வின் உட்பாடுகள்

நாடெங்கும் அறிவின் விஞ்ஞானம்

கதைபிசிக் கொண்டிருக்க

அறியாமையின் மூடடைகளைச்

சுமக்கின்ற

கிராம உடைமையின் கண்களில்

அரசியல் வாக்குமூலக் கதைகள்.

நிறங்களை மட்டும் நம்பித் தேய்ந்து

நிரீவாணமாகிக் கிடக்கும்

கிராமங்களில்

அழிந்து கிடப்பவைகளை

அறிவின் ஒத்தடங்களால் நிரூப

உடைமையின் உலகமையில்

தொகையின்றாகி.

அறையில் இருப்பது

உலகமையில் விசீரிய புள்ளி.

கடிதங்கள்

மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு நேரில் ஒரு நாள் வந்து, உங்களை ஆறுதலாகக் கண்டு கதைக்க வேண்டுமென்பது எனது நீண்ட நாளைய ஆசை.

ஆனால், நேரில் வரப் பயம். மனக் கூச்சம்.

பல்கலைக் கழகம் வரை படித்துள்ளேன். என்னுடைய சிறிய வயதிலிருந்தே நிறைய நிறைய இலக்கியப் புத்தகங்களைப் படித்துக் கரைத்துக் குடித்திருக்கின்றேன். என்னுடைய நீண்ட நாளைய அறிவுத் தேடலுக்கு ஏற்ற மனநிலை இன்று ஓரளவு வந்து, பதப்படுத்தப்பட்டுள்ளேன்.

இடைக் கால கட்டங்களில் வழமையான இந்த நாட்டுத் தமிழ் இளைஞர்களைப் போல, நானும் சிந்தித்ததுண்டு. செயல்பட்டதுண்டு.

உங்களைப் போன்றவர்களின் கடந்த காலச் செயற்பாட்டை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்த நான், கடந்த காலங்களில் உங்கள் மீது மாத்திரமல்ல, உங்களால் வெளியிடப்படும் மல்லிகை இதழ் மீதும் ஒருவகை வெறுப்புக் கொண்டிருந்ததும் உண்டு.

காலப் போக்கில் எனது வயது வளர வளர, அநுபவ ஞானம் முதிர் முதிர், மிக மிக நிதானமாகவும் வடிவாகவும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன்.

இத்தனை காலமும், இத்தனை கொடிய கஷ்ட நிஷ்டரங்களுக்கு மத்தியில் தளராமல் நின்று பிடித்து ஏதோ சக்திக்கேற்ற வகையில், தமிழுக்கு- எங்கட நாட்டு மொழிக்கு- ஏதோ தொடராகச் செய்து வருகின்றீர்களே, என்பதை நினைக்கும் வேளைகளில் ஏதோ என்ற நினைப்புகளில்தான் படு தவறுகள் இருப்பதைப் போல, இப்போது உணருகின்றேன்.

அதை வெளிப்படுத்துவதற்கான தேவைதான் உங்களுக்கான இந்தக் கடிதமும் கூட!

நீங்களும் அந்தக் காலத்திலே, என்ற வயசில என்னைப் போலத்தான் இருந்திருப்பீர்களோ என நான் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

எனவே, நான் இங்கு சொல்ல வருவதைக் கூடிய மட்டில் தெளிவாகப் புரிந்து கொள் வீர்கள் என்பது எனக்கு நல்லாவே தெரியும். அதற்கான முன் ஆயத்தம் தான் இந்தக் கடிதம்.

ஏதோ இளம் பொடியன் ஒருவனுடைய வெறும் பிதற்றல் இது என்று மாத்திரம் நினை

த்து விட வேண்டாம். என்னைப் போலவே பல தமிழ் இளைஞர்கள் இன்று இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டாலே போதும்.

வெள்ளாவத்தை. எஸ். குணேஸ்வரன்.

தமிழ்ச் சஞ்சிகை உலகில் நான் வேறெந்த இதழ்களையும் தேடித் தேடிச் சேமித்துப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதை விட, மல்லிகை மாத இதழ்களை மிகக் கவனமாக அன்று தொடரு, இன்று வரையும் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதில் வெகு கரிசனை காட்டி வருகின்றேன்.

நீங்கள் உங்களது எழுத்தில் அடிக்கடி குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக் கொள்வதைப் போல, 'நாளை என்றொரு நாள் நிச்சயம் வரவே செய்யும். அன்றுதான் பலருக்கு மல்லிகை இதழ்களின் அருமை, பெருமை தெரியவரும்!' என நீங்கள் எழுத்தில் குறிப்பிடுவதை நான் கவனமாக என் நெஞ்சில் பதிய வைத்துக் கொண்டு, கிடைக்கும் ஒவ்வொரு மல்லிகை இதழையும் வெகுவாகப் பத்திரப்படுத்து வருகின்றேன்.

தனித் தனி மாத இதழ்களை விட, மல்லிகையினது ஆண்டு மலர்கள் இருக்கின்றனவே, அற்புதம். அதற்கும் மேலே ஏதும் வசனம் இருந்தால் அதையும் சேர்த்துப் படியுங்கள்.

சென்ற அக்டோபர்- 2010 இதழில் நீங்கள் எழுதியிருந்த ஆசிரியத் தலையங்கத்தை ஆற அமரப் படித்துப் பார்த்ததின்

பின்னர் தான் இக் கடிதத்தை எழுதுகின்றேன். அந்தத் தலையங்கத்தை நீங்கள் ஆறுதலாக இருந்து சிந்தித்த சந்தர்ப்பத்தில் தான் தீட்டியிருப்பீர்கள் என்பது எனக்கு மெய்யாகவே தெரியும்.

சஞ்சிகை உலகில் இந்த மண்ணில் மதிக்கப்படத் தக்க பலரினது உருவ அட்டைப் படங்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருவது இப்போதைய கால கட்டத்தில் அதனது முழுப் பெருமையும் தெரிய வராதது.

நாளை என்றொரு காலம் வரும்- அது கால் அல்லது அரை நூற்றாண்டுக் காலம் கூடச் செல்லலாம். அன்று, இவர்களினது பரம்பரையைச் சேர்ந்த உயர் கல்வி மாணவர்களோ அல்லது இலக்கிய ஆய்வாளர்களோ- தேடித் தேடி ஆய்வு செய்ய முற்பட்டுச் செயற்படுவார்கள். பல நூலகங்களுக்குச் சென்று, அலுமாரி அலுமாரியாகத் தேடிக்கடைசியாக மல்லிகைக் கட்டுக்களைக் கண்டடையவே செய்வார்கள்.

அந்தக் கட்டத்தில் இவர்கள் அடையும் பூரிப்பு அல்லது பெரு மகிழ்ச்சி, ஆர்வம் கலந்த பெருமை வார்த்தைகளுக்குள் சொல்லி விட முடியாதவையாகும்.

இந்தக் காட்சியை இன்றே என் மனசளவில் பார்த்துப் பூரிப்படைகின்றேன். இது உண்மை!

இன்றைக்கு இது ஒரு சிறு மாதச் சஞ்சிகை, நாளைய நாளில் இந்தக் கடதாசி எழுத்துப் பதிவு, குடும்ப வரலாற்று ஆவணங்களில் ஒன்று.

ஆரம்ப காலம் தொடடே தொடர்ந்து

வரும் ஆண்டு மலர்களையெல்லாம் ரொம்பப் பத்திரமாகவும் கவனமாகவும் சேமித்ததுடன், பாதுகாத்தும் வைத்துள்ளேன்.

சில சமயங்களில் இடையிடையே நேரம் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் இடைக்கிடையே அந்த அந்த மலர்களை எல்லாம் எடுத்தெடுத்து மேலோட்டமாகவும் கவனமாகவும் மீண்டும் படித்துப் பார்ப்பது என் பொழுது போக்குச் செயல்களில் ஒன்றாகும்.

நான் மனசார நினைக்கின்றேன், இலங்கையில் இத்தனை ஆண்டு காலங்களாக இடைவிடாது, தொடர்ந்து ஆண்டு மலர்களை வெளியிட்டு வருவது மல்லிகை மட்டும் தான் என நம்புகின்றேன்.

இந்தத் தகவலைக் கேட்டறிந்த பல பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், இலக்கிய ருசி அறிந்த மற்றும் பலர் என் வீடு தேடி வந்து மலர்களைக் கேட்கின்றனர். படிக்க ஆசைப்படுகின்றனர்.

நான் அவர்களுக்கு ஒரேயொரு நிபந்தனை தான் விதிப்பது வழக்கம்.

என் வீட்டு முன் விறாந்தை ரொம்பவும் விசாலமானது. அந்தக் காலத்து வீடு வளவு. எனவே, விசாலமான எனது வீட்டு முன் விறாந்தையில், கதிரையில் இருந்து ஆறுதலாக எப்ப வேண்டுமானாலும் சாவகாசமாகப் படிக்கலாம். தொடர்ந்தும் படிக்க வரலாம். ஆனால், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு போக, திருப்பித் தர எந்த வேளையிலும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன்! எனக் கறாராக, நேரிடையாகவே சொல்லி வைப்பேன்.

“பணத்தை வேணுமானால் கூட, கடன் தந்து உதவலாம். ஆனால், ஒரு காலமும் புத்தகங்களைக் கொண்டு போக இரவல் தரக் கூடாது. ஏனென்றால், இரவல் கொடுக்கும் புத்தகங்கள் திரும்பி வரவே வராது!” எனத் தெட்டத் தெளிவாக இரவல் கேட்பவர்களுக்குச் சொல்லி வைப்பேன்.

இதற்காக என்னுடன் கோபித்தவர்கள் பலர். மெய்யான நண்பர்களுக்கும் இதைத் தான் சொல்லி வைப்பேன்.

மல்லிகை போன்ற சிற்றேடுகளைக் காலாதி காலமாகச் சேமித்து வைத்திருக்கப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு என்வரைக்கும் நானொரு ஆலோசனையைத்தான் அனுபவபூர்வமாகச் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

எந்த நிலையிலும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் வலு வலு நேசமானவர்களுக்குக் கூட, அவர்கள் எத்தனை தான பெரிய சிநேகிதர்களாக இருந்த போதிலும் கூடச் சேமித்துப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் எதிர்காலத்தில் பெறுமதியாகக் கணிக்கப்படும் புத்தகங்களை இரவல் மாத்திரம் கொடுக்கப் பழகிக் கொள்ளாதீர்கள்.

ஏனென்றால் என்னுடைய நீண்டநாளைய அனுபவத்தில் வெளிப்படையாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவதென்னவென்றால், நீங்கள் இரவல் கொடுக்கப் புத்தகங்கள் நிச்சயமாகத் திரும்பி வரவே வராது!

இதை மாத்திரம் கவனத்தில் வைத்திருங்கள்.

புத்தளம்.

எல். அரவிந்தகுமாரன்.

தூண்டில்

- டொலிசு ஜீவா

தமிழகத்துத் தலைவர்களில் நெஞ்சாரக் கனம் பண்ணீர், இன்றுவரை நீங்கள் நேசக்கும் தலைவர்கள் மூவரின் நாமங்களைச் சொல்ல முடியுமா?

மருதானை.

ஆர். தவத்துரை

தோழர் ஜீவானந்தம், காமராஜர், கக்கன்.

மல்லிகையைப் பொறுத்தவரைக்கும் மூத்த, இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர் உறவு நிலை எப்படி இருக்கிறது?

கெக்கிராவ

சக்ரியா

நாடு கனம் பண்ணைத் தக்க எதிர்காலத் தலைமுறையினரின் நெஞ்சில் நீங்கா இடம்பெற்ற பல மழும் பெரும் எழுத்தாளர்கள் மல்லிகையின் அட்டைப் படத்தில் வரலாற்றுப் பதிவாகப் பதிந்து எதிர்காலச் சரித்திரத்தில் பதிய வைத்துள்ளேன்.

வளர்ந்து வரும் பல இளம் எழுத்தாளர்களினது நூல் வெளியீடுகளுக்குப் போய் வருகின்றேன். நாடு தழுவிய நிலையில் உள்ள பல இளம் எழுத்தாளர்களினது உறவைப் பேணி வருகின்றேன். நூற்கலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றேன்.

இருத்த ஜனநாயக ஜனவாயில் 2011ல் கொழும்பு மாநகரில் நடைபெறும் போகும் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு பற்றிச் சற்று விளக்கவும்.

கஹடகஸ்திகிவிய

F.பர்ஸானா

இம் மாநாடு சம்பந்தமாக உலகப் பரப்பெங்கும் எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பியவர்களுக்கு நாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும். இந்த மாநாடு உலகப் பிரசித்தி பெறுவதற்கு அன்னாரது எதிர்ப்புப் பிரசாரம் மிகப் பெரிய விளம்பரத்தைத் தந்துதவியது போற்றப்படத்தக்கது.

நானும் மல்லிகையும், ஞானமும் ஆசிரியரும் இம் மாபெரும் மகாநாட்டுக்கு முன்னால் நின்று ஒத்துழைக்கின்றோம். எனவே, இது நிச்சயமாக, கண்டிப்பாக ஒரு சர்வதேச

எழுத்தாவர் மாநாடேதான். சந்தேகமில்லை!

இது இப்போதைய அரசைத் தூக்கி நிறுத்த, திட்டமிட்ட செயல்தான் இந்த மாநாடு என, இங்கும் சர்வதேசமெங்கிலும் வீம்புப் பிரசாரம் செய்யவார்களிடம் ஒன்றைக் கேட்கின்றோம்.

'மல்லிகை' ஆரம்பித்து 45 ஆண்டுகள் மறைந்தோடி விட்டன. 'ஞானம்' தொடங்கி 11 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இத்தனை ஆண்டுக் கால கட்டங்களில் மல்லிகைக்கோ, ஞானத்திற்கோ ஒரு அரசாங்க விளம்பரம் இதுவரை தன்னும் சிடைத்ததுண்டா? சொல்லட்டும் யார்க்கலாம்! வெளியிடுங்கள்.

இத்தனைக்கும் நான் ஓர் அரசியல் இயக்கத்தின் அங்கத்தவன். ஐம்பது ஆண்டு அறுபவம். தளம்பராத இடதுசாரி. இருந்தும் இலக்கியம் என்று வரும்போது நான் மக்கள் முன் படைப்பாளிகயாகத்தான் செயற்படுவேன். வெறும் அரசியல்வாதியாக இருந்தால் இத்தனை ஆண்டுக் காலம் மல்லிகையைக் கொண்டு நடத்தி, ஒப்பேற்றியிருக்க முடியாது.

அத்தனை தெளிவுடன் தான் மல்லிகை ஆசிரியராக இந்த மகாநாட்டை நடத்த ஒத்துழைப்புத் தர முன் வந்துள்ளேன்.

கொழும்பு எழுத்தாவர் மகாநாட்டிற்கு இத்தனை சர்வதேசப் பரபரப்பையும் புகழையும் தேடித் தந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஈழத்து இலக்கியச் சுவைஞர்கள் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அரசு ஒத்துழைத்தால் மறுக்க மாட்டோம். ஆனால், அதே சமயம் இலக்கியத்தைத் தவிர்த்து விலை போகவும் மாட்டோம்!

- எதிர்க் கூச்சல் போடுபவர்களின் கூற்றுப்படி யார்த்தால், ஏதோ இந்த அரசாங்கம்

தமிழ் எழுத்தாளர்களினது தயவில் தான் தங்கியிருப்பது போலப் படுகின்றதல்லவா?

▷ மல்லிகையை ஆரம்பித்த காலத்தில் எத்தனை பிரதிகள் அச்சிடலர்கள். அத்தனையும் விலை போனதா? அன்றைய கடைத்தல் அந்ந் சந்தாரர்கள் எத்தனை யார்? யாழ்ப்பாணத்திற்குந்து மல்லிகையை வெளியிட கால கட்டம் எப்படி? இன்று தலை நகரில் மல்லிகையின் வளர்ச்சி சூழ்நிலை எத்தகையது?

புத்தளம். ஆர். பிரேமினி

ஊரே நேரத்தில் பல கேள்விகளைக் கேட்டுள்ளீர்கள். மல்லிகை முதல் இதழின் மொத்தத் தொகையே 400/-. அதன் விலை 20சதம். சந்தாதாரர்கள் என எண்ணிச் சொன்னால் 40 பேர்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மல்லிகை வெளிவந்த கால கட்டம். அது ஒரு பிரதேச இதழே. இன்று தலைநகரில் இருந்து வெளிவரும் இதழ். ஒரு தேசிய சிற்றிலக்கிய இதழ். உங்களுக்கு ஓர் உண்மையை மறை திறந்து சொல்லட்டுமா? இப்படியான சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் அளவுக்கு மீறி வளர்ந்து விடக் கூடாது. அப்படி வளர வளர, புகழ் பரவும் பரவ பல பல நெருக்கடிகளும், சங்கடங்களும் இயல்பாகவே தலை கடைத் தொடங்கிவிடும். சில சமரசங்களுக்கும் ஆட்பட்டு விடக் கூடிய சூழ் நிலை தோன்றும். இலக்கியத் தொடர்பு அற்றவர்களின் நட்பும் நெருக்கமும் இயல்பாகவே வந்து சேரும். இதன் தொடர்பு, என்ன நோக்கத்திற்காக இச் சிற்றிதழ்கள் தோன்றினதோ, அவையனைத்தும் இறுதியில் காணாமலே போய்விடக் கூடிய அவல நிலையும்தோன்றக் கூடும்.

- நான் இந்த விஷயத்தில் ரொம்ப ரொம்ப அவதூறலாகத்தான் செயல்படுகின்றேன்.

✎ 'இந்தியா ரூட்' என்ற வார இதழ் தமிழக முதல்வர் குடும்பத்தினரின் பண முதலீடுகளின் துஷ்ப்ரயோகம் பற்றி விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் பரபரப்படைந்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் பரபரப்படைந்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் பரபரப்படைந்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் பரபரப்படைந்திருக்கிறார்கள்.

வெள்ளைவத்தை. எஸ்.தனஞ்செயன்

☞ நானும் அறிந்துள்ளேன். மேற்கொண்டு தகவலுக்காகக் காத்திருக்கின்றேன். அதிசயம் யாதீர்கள். முதல்வர் மு.க. குடும்பம் பற்றிய மேலும் தகவல்கள் வரலாம். பொறுத்திருப்போம்.

✎ நீங்கள் கட்டிடத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பழையபடி வந்து, மல்கைகையை இங்கிருந்து வெளியிடலாம், என்ன? அந்த நோக்கம் ஏதாவது எதிர்காலத்தில் உண்டா?

நல்லார். எஸ். சங்கீதன்

☞ அப்படியொரு எதிர்காலத் திட்டமும் இப்போது என்னிடம் இல்லை. மனைவி, மகன் கொழும்பில் நீரந்தரமாக வசிப்பிடமும் தொழில் இடமும் தேடிக்கொண்டுள்ளனர். நான் மனத்தளவில் இன்றும் இவந்தாரியே தவிர, வயதளவில் முக்கால் வயசுக் கட்டி தையும் கடந்து வந்தவன். வருங்கால உடல் பாதுகாப்பும் தேவை.

மல்கைகை எங்கிருந்து வெளிவருகின்றது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளாதீர்கள். அதனது அடிப்படை நோக்கத்திலிருந்து பிறழாமல், லட்சிய நோக்குச் சிதறாமல், உள்ளக்கவிரியும் குன்றாமல் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றது என்பதை மட்டும் மதிப்பிட்டு நோக்குங்கள்.

✎ சீலர் இருக்கிறார்கள் மல்கைக்கு மிக மிக வேண்டியவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டு, நீங்கள் இல்லாத இடத்தில் உங்களைப் பற்றி உங்களது எதிர்காலம் குத்தல் கதைகளையும் பேசத் தீர்கின்றனரே, அவர்களை இனங்கண்டு வைத்துள்ளீர்களா?

மருதானை பி. நல்லைநாதன்

☞ ஒன்றைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். என்னை எந்த வகையிலும் 'பேய்க் காட்டி' விடலாம் என நம்பி, என்னுடன் வருகிற நம்பியுடைய முற்போக்கர்கள் கடைசிக் கட்டத்தில் தங்கள் தங்களது ஏமாற்றங்களைத் தான் அறியவையாகப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். இவர்களினது அடிப்படைக் குணம் சமீபம் எனக்குத் தெரியவே தெரிய வராது என நம்புவார்களாயிட்டு, மெய்யாகவே எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

✎ நீங்கள் தினசரி படிப்பதுண்டா?

அல்வாய். ஆர். குமரகுரு

☞ தொடர்ந்து படிக்காதவன் ஒரு படைப்பாளியாகத் துலங்க முடியாது. தினசரி என்னை நாளே புதுப்பித்துக் கொள்ளுகின்றேன். கற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். அதற்குத் தொடர் படிப்பு எனக்குத் துணை செய்கின்றது.

✎ கொழும்பில் மல்கைகை காரியாலயத்திற்கு இலக்கிய ரசிக்கர்கள் அடிக்கடி வந்து போகின்றனரா? எப்படியானவர்கள் வருகின்றனர்?

ஹட்டன். எம். கந்தராஜா

☞ கொழும்பில் நாட்டின் தலைநகர். இப்போது பட்டினம். பல்வேறு வகைப்பட்டவர்கள் தேசம் பூராவும் இருந்து ரசிக்கர்களும் அடங்குவர். தமிழகத்திலிருந்தும் பலர் வந்து போவது

வழுக்கம். அத்துடன் புலம் பெயர்ந்து போன நம்மவர்களும் இடம் பெறுவர்.

வந்து போகின்றவர்களுக்கு எத்தனை எத்தனையோ சோலிகள், தலைக்குமேலே!

உண்மையான ஆழ்ந்த இலக்கிய ரசனை மிக்கவர்கள், தமிழகத்தில் மல்லிகையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்கள், இளந் தலை முறையைச் சேர்ந்த ஆர்வம் மிக்கோர் இடையிடையே வந்து போவது வழுக்கம்.

வருபவர்கள், சந்தா தருவார்கள். நூல்கள் வாங்குவார்கள். சிலர் பார்த்துச் சிரித்துக் கதைத்து விட்டு விடை பெற்றுச் செல்வர்.

மனசு குதூகலத்தில் குதிக்கும்.

✎ உங்களுக்கு மனந் திறந்து கடிதம் எழுத னால் பதிலேதும் போடுவீர்களா?

சாவகச்சேரி.

எஸ்.சாந்தினி

☞ தயவு செய்து என்னை இய்யடியெல்லாம் சிரமப்படுத்தி விபாதீர்கள்.

✎ ஆரம்ப காலங்களில் மல்லிகைக்காக உழைத்த சந்திரசேகரம் அவர்கள் உடல் நலத்துடனே இருக்கின்றாரா? அவரைப் பற்றிக் கடைசியாகக் கடைத்த செய்த என்ன?

நீர்கொழுப்பு.

எம். சற்குணநாதன்

☞ ஒன்றை வெகுவாக எண்ணியெண்ணி நான் பெருமைப்படுவதுண்டு. இந்த மண்ணில் எத்தனை எத்தனையோ பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இதுவரையும் வெளிவந்தன- வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளில் எத்தனை எத்தனையோ தனி மனிதர்கள் பங்களிப்புச் செய்து விட்டு, மறைந்து போய்விட்டனர். அந்த நிறுவனங்கள் சம்பளம் கொடுத்ததுடன் அன்னாரது நமாததையே உச்சரிக்க மறந்து போய்விட்ட

டன. யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இருந்து வெளிவந்த ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையில் அச்சுக் கோப்பாளராகக் கடமை புரிந்த சகோதரர் சந்திரசேகரத்தினது சுகசேமங்களை இன்றும் சூட விசாரித்துள்ளீர்களே, அதுவே போதும்!

இலக்கிய நண்பரொருவர் சமீபத்தில் அவருக்கொரு வேட்டி வாங்கித் தந்தார். தீயாவளிப் பரிசாக அதை அவரிடம் சேர்ப்பித்து விட்ட மகிழ்ச்சி எனக்கும்.

-பார்த்தீர்களா, இலக்கியச் சஞ்சிகையின் பெறுமதியை?

✎ செய்யவறியாது மலங்க மலங்க டீய்த்துக் கொண்டு நின்ற சம்பவம் ஏதும் உண்டா?

சுன்னாகம்.

ஆர். நேசராஜன்

☞ உண்டு- உண்டு! ராணுவம் கோட்டையிலே இருந்து ஷெல் வீசிப் பயமுறுத்திய காலகட்டம். ஷெல் ஒன்று சீறிய பாய்ந்து பக்கத்தே விழுந்து வெடித்த அகோர சத்தம். சகோதரர் சந்திரசேகரத்தைப் பத்திரமாக மேற்குப் பக்க ஒழுங்குகையால் போகச் சொல்லி விட்டு, நான் சத்தம் கேட்ட கிழக்குப் பக்க ஒழுங்குகையால் மெல்ல மெல்லச் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன்.

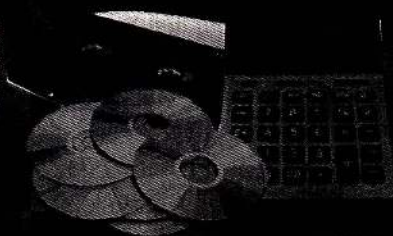
மூலை முகப்பில் ராஜா தியேட்டர் சந்தியில் 13 பேரின் சடலங்கள் அப்படி அப்படியே சிதறிய போய்க் கிடந்தன.

சதைத் துண்டுகள் சுவரில் ஒட்டியாடி, இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாக வழியக் காட்சி தந்தன. நான் விக்கித்துப் போய், செய்வதறியாது மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டு நின்றேன்.

இதில் அதிசயமென்னவென்றால், அடுத்த நாள் காலை, அதே ஒழுங்குக்குள்ளால் சைக்கிளில் உள்நுழைந்து மல்லிகைக் காரியாலயத்தைச் சென்றடைந்தேன்.

WAHLS SHOPPING CENTRE

Dealers in Video Cassettes, Audio Cassettes,
Cd's, Calculators, Luxury &
Fancy Goods

152, Bankshall Street,
Colombo- 11.

Tel: 2446028,2441982

Fax: 323472

No Colour Separation

*No Positive
No Plates*

Our Product

DATABASE PRINTING,
BROCHURES,
CATALOGUES,
SOUVENIRS,
BOOK MARKS,
GREETING CARDS,
NAME TAGS,
CD/DVD COVERS,
COLOUR BIO DATA,
STICKERS
INVITATION CARDS,
PROJECT REPORTS
BOOK COVER,
MENU CARDS,
THANKING CARDS,
CERTIFICATES,
BOOKS, POSTERS,
CD STOMER,
PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS,
VISITING CARDS.

*Any Board or
Any Paper*

HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No. 75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: www.hdcik.com, E-mail: happy2002@live.com

Digitized by Noolanham Foundation.

http://www.noolanham.com